

Iubirea DOARE

Jamie
McGuire

De la autoarea bestsellerurilor
*Șoapte de iubire, Dulcea uitare,
Fericirea mea ești tu și
Fericirea începe azi*

TREI

America Mason, o studentă îndrăzneță la Eastern State University, și unul dintre membrii familiei Maddox, Shepley Maddox, se îndrăgostesc la prima vedere. Relația lor înaintează pas cu pas, deși Shepley ar vrea să grăbească lucrurile și să se căsătorească mai repede cu America. O cere de două ori de soție, dar ea îl refuză și-l roagă să aibă răbdare.

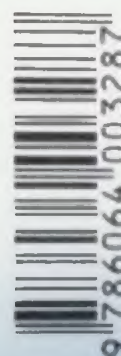
Shepley acceptă situația, însă trei ani mai târziu, când America pare să fie pregătită pentru căsătorie, un accident le schimbă viața și îi face să prețuiască mult mai mult ceea ce au.

Deși doare uneori, iubirea
învinge întotdeauna...

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0328-7

**Iubirea
doare**

Tubirea DOARE

Jamie
McGuire

Traducere din engleză de
Emanuela Ignățoiu-Sora

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Coperta: Faber Studio
Foto copertă: Culiver/Getty Images/ © noonland

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Florin Paraschiv

Corectură:
Irina Mușătoiu
Mădălina Geambașu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCGUIRE, JAMIE

Iubirea doare / Jamie McGuire; trad. din engleză
de Emanuela Ignățoiu-Sora. — București: Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0328-7

I. Ignățoiu-Sora, Emanuela (trad.)

821.111

Titlul original: Something Beautiful
Autor: Jamie McGuire

Copyright © 2015 by Jamie McGuire

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

*Dragii mele prietene,
Megan Davis.
Îți mulțumesc că ești!*

Prolog

Shepley

— Nu te mai văicări atâta! mi-a zis Travis, dându-mi una peste mână.

M-am încruntat și m-am uitat cu atenție în jur să văd dacă ne auzise cineva. Majoritatea colegilor mei boboci erau prin preajmă, în drum spre cafeneaua universității pentru turul de orientare. Erau câteva fețe cunoscute de la Liceul Eakins, dar erau și mai multe fețe necunoscute, precum cele două fete care mergeau împreună – una în pulover și cu părul șaten-deschis împletit, și cealaltă cu bucle aurii, îmbrăcată cu pantaloni scurți și care s-a uitat la mine pentru o fracțiune de secundă, după care a continuat să meargă mai departe ca și cum n-aș fi fost decât un simplu obiect.

Travis și-a ridicat mâinile. La încheietura celei stângi avea o brățară neagră de piele, pe care aş fi vrut să i-o smulg și să-l plesnesc cu ea.

— Scuze, Shepley Maddox!

Când mi-a strigat numele, s-a uitat atent în jur. Vocea lui parcă era de robot sau a unui actor foarte prost. S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Am uitat că nu trebuie să te mai strig așa... cel puțin nu în campus.

— Și nicăieri în altă parte, dobitocule! De ce ai mai venit, dacă ai de gând să te porți ca un ticălos? l-am apostrofat.

Travis mi-a tras un bobârnac în șapca pe care o aveam pe cap, mai să mi-o dea jos dacă n-aș fi ținut de ea.

— Îmi aduc aminte de tururile de orientare pentru boboci. Nu-mi vine să cred că a trecut un an. Mi se pare al naibii de ciudat!

A scos o brichetă din buzunar, și-a apris o țigară și a suflat fumul în aer.

Câteva fete care erau prin preajmă păreau gata să leșine de emoție, așa că am încercat să nu vomit de cât de agitat mă simțeam.

— Tu ești al naibii de ciudat! Mersi că mi-ai arătat unde trebuie să merg. Acum, fă pași!

— Bună, Travis, a strigat o fată din celălalt capăt al trotuarului.

Travis a dat din cap spre ea și apoi m-a lovit tare cu cotul.

— Mai târziu, vere. Cât o să asculți tu chestiile alea plicticoase, eu o să fiu deja cuplat cu bruneta aia.

Travis a salutat-o pe fată. Deși o mai văzusem de câteva ori prin campus cu un an înainte, când îl însoțisem pe Travis pentru luptele la care participa cu echipa de la The Circle,

nu știam cum o cheamă. Dar îmi dădeam seama, din felul cum îl privea, că era deja în limbă după el.

Cuceririle pe care Travis le făcea în fiecare săptămână erau mai puține decât anul trecut, dar nu cu mult. N-o spusese cu glas tare, dar puteam să văd cât era de plictisit de lipsa de provocare din partea colegelor studente. Chiar îmi doream să cunosc o fată care să nu fi ajuns pe canapeaua noastră.

M-am luptat un pic să deschid ușa grea dar, când am reușit și am intrat înăuntru, m-am simțit imediat răcorit de aerul condiționat. Mesele dreptunghiulare erau așezate cap la cap pe cinci rânduri separate strategic, să se poată circula ușor printre ele, să aibă toată lumea acces la mâncare și la barul cu salate. În colț era doar o masă rotundă, la care stăteau blonda, cu prietena ei și cu un tip vorbăreț cu o creastă cu șuvițe vopsite blond.

Darius Washington stătea în capul rândului de mese, suficient de aproape de masa rotundă, așa că am așteptat să mă vadă. Când a dat cu ochii de mine, mi-a făcut cu mâna, așa cum speram, și m-am dus la el, super entuziasmat că eram la mai puțin de zece metri de blondă. N-am privit în urmă. Travis era de obicei un ticălos arogant, dar să fii în preajma lui însemna să primești lecții gratis despre cum să câștigi atenția unei fete.

Lecția numărul 1: Vânează, dar nu alerga!

Darius le-a făcut cu mâna tinerilor așezați la masa rotundă.

L-am salutat dând din cap.

— Îi cunoști? l-am întrebat.

Mi-a făcut semn că nu.

— Doar pe Finch. L-am cunoscut ieri când m-am mutat în cămin. E super amuzant.

— Și pe fete?

— Nu, dar sunt bune rău. Amândouă.

— Aș vrea să mă prezinți blondei.

— Finch pare să fie prieten cu ea. Au tot vorbit de când s-au așezat la masă. O să văd ce pot face.

Mi-am pus mâna pe umărul lui în semn de mulțumire și am întors capul. Fata mi-a întâlnit privirea, a zâmbit și s-a uitat în altă parte.

Fii calm, Shep! Nu strica lucrurile!

După ce că de-abia așteptam ca turul ăla de orientare atât de plictisitor să se termine odată, mai eram stresat și de gândul că o să fac cunoștință cu tipa asta. O auzeam din când în când râzând. Îmi promisesem să nu mă mai uit la ea, dar nu mă puteam abține. Era superbă, avea ochii verzi, mari, și părul lung, ondulat, ca și cum tocmai ieșise din ocean și își lăsase părul să se usuce la soare. Cu cât îi auzeam mai des vocea, cu atât mai ridicol mă simțeam, dar, încă de la primul nostru schimb de priviri, mi-am dat seama că tipa avea ceva care mă ambiționa să o impresionez sau să o fac să râdă. Aș fi făcut orice ca să mă bage-n seamă, măcar cinci minute.

După ce am primit cu toții mapele, harta campusului, programul de masă și după ce ne-au fost explicate regulile, decanul studenților, domnul Johnson, ne-a permis să plecăm.

— Așteaptă până ajungem afară, am zis.

Darius a dat din cap:

— Nu te îngrijora, lasă-mă pe mine, procedăm ca-n vremurile bune.

— În vremurile bune alergam după fete de liceu. Dar ea cu siguranță nu era o fată de liceu. Probabil că nici măcar când era la liceu nu arăta ca o fată de liceu, am zis și l-am urmat pe Darius afară. E încrezătoare. Și pare și experimentată.

— Nț, omule. Mi se pare că e fată cuminte.

— Nu mă refeream la acel gen de experiență, i-am întors-o eu, mârâind.

Darius a izbucnit în râs:

— Calmează-te! Nici măcar n-o cunoști. Trebuie să ai grijă. Ți aduci aminte de Anya? Te-ai ambalat așa tare, încât am crezut că o să-ți dai duhul.

— Hei, nenorocitul, a strigat Travis de sub un copac umbros, aflat la vreo sută de metri de intrare.

A suflat în aer un ultim fum și a stins chiștocul cu gheata. Avea un zâmbet de zici că tocmai avusese orgasm.

— Cum? am întrebat neîncrezător.

— Camera ei e aici, a zis, arătând din cap spre căminul Morgan.

— Darius o să-mi facă cunoștință cu ea, am zis, tu doar... să taci din gură!

Travis a ridicat din sprânceană și apoi a dat din cap:

— Bine.

— Vorbesc serios, am zis, uitându-mă țintă la el.

Mi-am vârât mâinile în buzunare și am inspirat adânc, uitându-mă la Darius care făcea conversație cu Finch.

Bruneta plecase deja dar, din fericire, prietena ei părea dornică să mai stea prin preajmă.

— Nu te mai agita, mi-a zis Travis. Zici că mai ai un pic și faci pe tine.

— Taci din gură, i-am șuierat.

Darius a arătat în direcția mea, iar Finch și blonda s-au uitat la mine și la Travis.

— La dracu', am zis, întorcându-mă spre vărul meu. Fă-te că vorbești cu mine, altfel o să pară că stăm aici să hărțuim fetele.

— Ești frumos, a zis Travis, o să fie dragoste la prima vedere.

— Vin cumva spre noi? l-am întrebat.

Inima-mi bătea atât de tare, de zici că avea să-mi sară din piept și simțeam nevoia urgentă să-l bat pe Travis pentru că era așa flușturistic.

Travis s-a uitat la ei cu coada ochiului:

— Mda...

— Da? am zis și eu, încercând să nu zâmbesc.

Simțeam cum o dâră de transpirație mi se prelinge din păr și m-am grăbit să o șterg.

Travis a dat din cap.

— O să-ți dau o mamă de bătaie! Deja îți faci mii de gânduri despre fata asta și nici măcar n-o cunoști.

— El e Finch, a zis Darius, locuiește lângă mine.

— Eu sunt America, a zis blonda, și mi-a întins mâna. Turul de orientare a fost oribil. Slavă Domnului că suntem boboci doar o dată-n viață!

De aproape era și mai frumoasă. Ochii îi scânteiau, părul îi strălucea în soare și picioarele ei lungi arătau dumnezeiește în pantalonii scurți cu margini deșirate. Era aproape la fel de înaltă ca mine, chiar și în sandale fără toc, iar felul în care vorbea, dar și buzele ei cărnoase o făceau să arate al naibii de sexy.

Am dat mâna cu ea:

— America?

A zâmbit.

— Haide, zi. Fă o glumă porcoasă! Le-am auzit pe toate.

— Ai auzit-o pe asta? *Mi-ar plăcea să ți-o trag pentru libertate!* a zis Travis.

I-am tras un cot, străduindu-mă din răspuțeri să nu râd.

America m-a văzut.

— De fapt, da, am mai auzit-o.

— Deci, accepți oferta mea? a tachinat-o Travis.

— Nu, a zis America fără să ezite.

Da. E perfectă.

— Ce zici de vărul meu? a întrebat Travis, înghiontindu-mă atât de tare, încât a trebuit să mă trag deoparte.

— Termină, i-am zis implorator. Scuză-l, i-am zis fetei. Nu prea îl scoatem în lume.

— Îmi dau seama de ce. Chiar e vărul tău?

— Încerc să nu le spun oamenilor, dar da.

L-a privit cercetător pe Travis, după care s-a uitat cu atenție la mine.

— Deci, ai de gând să-mi spui cum te cheamă?

— Shepley. Maddox, am adăugat eu într-un târziu.

— Ce planuri ai pentru cină, Shepley?

— Ce o să fac eu la cină?

Travis m-a înghiontit.

L-am înghiontit și eu.

— Lasă-mă-n pace!

America a chicotit.

— Da, tu. Sigur nu-i dau întâlnire vărului tău.

— De ce nu? a întrebat Travis, încercând să pară afectat de insultă.

— Pentru că nu ies la întâlnire cu puști.

Darius a izbucnit în râs și Travis a zâmbit. O făcea pe ticălosul intenționat, ca să par eu un Făt-Frumos. Cavalerul perfect.

— Ai mașină? m-a întrebat America.

— Da.

— Să mă iei din fața căminului Morgan la șase.

— Da... da..., pot să fac asta. Ne vedem atunci, i-am zis.

Își luase deja la revedere de la Finch și acum se îndepărta.

— La naiba, am șoptit. Cred că m-am îndrăgostit.

Travis a oftat și mi-a tras una peste ceafă.

— Bineînțeles că da. Hai să mergem!

America

Iarbă proaspăt tăiată, asfalt topit de soare și gaze de echipament – acestea erau mirosurile care îmi vor aminti de momentul când Shepley Maddox a coborât din mașina lui neagră vintage, Charger, și a alergat pe scările căminului Morgan unde îl așteptam.

S-a uitat la rochia mea lungă, de culoare bleu și a zâmbit.

— Arăți extraordinar. Nu, mai mult decât extraordinar. După cum arăți, trebuie să dau tot ce am mai bun în mine.

— Tu arăți așa și-așa, i-am zis, privindu-i cămașa polo și blugii.

M-am aplecat spre el și am adăugat:

— Dar miroși fantastic.

Am văzut cum s-a înroșit în obraji; era evident, deși avea pielea bronzată. Mi-a zâmbit.

— Mi s-a mai spus că arăt așa și-așa. Dar asta nu mă împiedică să te scot la cină.

— Ți s-a mai spus?

A dat din cap că da.

— Te-au mințit. Și eu.

Și am trecut pe lângă el, coborând scările.

Shepley s-a grăbit să mi-o ia înainte, ca să-mi deschidă portiera mașinii.

— Mulțumesc, i-am zis, și m-am așezat pe scaunul din dreapta.

Pielea tapițeriei era rece. Interiorul fusese aspirat și curățat de curând și mirosea a deodorant de mașină.

Când s-a așezat la volan și s-a întors spre mine, n-am putut să nu zâmbesc. Entuziasmul lui era adorabil. Băieții din Kansas nu erau așa de... nerăbdători.

Judecând după bronzul pielii și după mușchii brațelor care se încordau de fiecare dată când făcea o mișcare, m-am gândit că probabil lucrase toată vara în aer liber – poate ridicând baloți de fân sau alte obiecte grele. Ochii lui căprui pur și simplu străluceau, iar părul negru, deși nu așa de scurt ca al lui Travis, era decolorat de soare, amintindu-mi de părul în nuanța caramelului al lui Abby.

— Voiam să mergem în oraș, la restaurantul italian, dar s-a răcorit prea tare afară, așa că... m-am gândit să stăm de vorbă și să ne cunoaștem mai bine, în loc să fim întrerupți mereu de chelner. Așa că am adus ăsta, și a făcut semn spre bancheta din spate. Sper că e OK.

M-am simțit brusc încordată și m-am întors ușor ca să văd despre ce vorbea. La jumătatea banchetei, prins cu centura de siguranță, pe o pătură strânsă, era un coș de picnic.

— Un picnic? am întrebat, fără să-mi pot ascunde surpriza și încântarea din voce.

A răsuflat ușurat.

— Da, sper că e OK.

M-am întors la loc în scaun și am privit drept înainte.

— O să vedem.

Shepley a condus până la o pajiște privată aflată la sud de oraș. A parcat pe o alee îngustă de pietriș și s-a dat jos doar ca să descuie poarta și să o deschidă. Motorul mașinii Charger a rămas ambalat la maximum cât a condus pe urmele de pământ din iarba înaltă.

— Ai mai fost aici, nu?

— Pământul ăsta e al bunicilor mei. La capăt e un iaz unde mergeam adesea cu Travis să pescuim.

— Mergeați?

A ridicat din umeri.

— Suntem cei mai mici nepoți. Când am ajuns în școala generală, ne pierduserăm bunicii, pe toți. Așa că... nu numai că eram ocupați cu sportul și celelalte cursuri la liceu, dar mi se părea ciudat să venim aici la pescuit fără bunicul.

— Îmi pare rău, i-am zis. Bunicii mei trăiesc toți și nici nu vreau să-mi imaginez cum ar fi să-i pierd. Și v-ați pierdut chiar toți bunicii? Adică, și tu, și el? am zis, mirându-mă cu voce tare. Oh, Doamne, scuze, n-am vrut să fiu nepoliticoasă.

— Nu, nu... e o întrebare bună. Mi se întâmplă des. Suntem veri și dinspre mamă, și dinspre tată. Adică tații noștri sunt frați, iar mamele noastre sunt surori. Știu. E bizar, nu?

— Nu, e chiar grozav!

Am urcat pe un mic deal, iar Shepley și-a parcat mașina sub un copac umbros la câțiva metri de iaz. Căldura verii

făcuse ca papura și nuferii să crească mari, iar apa era minunată, cum făcea mici valuri în boarea serii.

Shepley mi-a deschis portiera și am coborât pe iarba proaspăt tăiată. Cât m-am uitat în jur, el a scos coșul și pătura din mașină. Nu avea deloc tatuaje pe brațe, spre deosebire de vărul său care era plin. M-am întrebat dacă nu cumva avea tatuaje sub cămașă și am simțit brusc pornirea să-i scot hainele ca să aflu răspunsul.

A fluturat pătura colorată și-a întins-o dintr-o mișcare.

— Ce e? m-a întrebat. E...?

— Nu, e uimitor. Doar că... pătura e așa frumoasă! Nu cred că ar trebui să stăm pe ea. Pare nou-nouță.

Încă se vedeau urmele cum fusese împăturită.

— E făcută de mama. A făcut mai multe. Mi-a dat-o când am terminat liceul. E o imitație.

Și obrații i s-au înroșit.

— Imitație după ce?

A tresărit când i-am pus întrebarea asta.

Am încercat să nu zâmbesc.

— E o versiune mai mare a păturii tale din copilărie, nu?

A închis ochii și a confirmat dând din cap.

— Mda.

M-am așezat pe pătură și mi-am încrucișat picioarele, arătând spre locul de lângă mine.

— Stai și tu jos!

— Nu sunt sigur că pot. Mi-e jenă de mor.

M-am uitat la el cu un ochi pentru că pe celălalt îl țineam mai mult închis ca să-l feresc de o rază de soare ce trecea printre crengile copacului.

— Și eu am o păturică. Murfin e la mine în cameră, sub pernă.

Am văzut cum i s-au relaxat umerii și s-a așezat pe pătură, cu coșul de picnic în față.

— Blake.

— Blake?

— Cred că am încercat să spun „pătură” și mi-a ieșit Blake¹.

Am zâmbit.

— Îmi place că n-ai încercat să minți.

A ridicat din umeri, încă ușor stânjenit.

— Oricum nu prea mă pricep să mint.

M-am aplecat și umerii ni s-au atins.

— Și asta-mi place.

Shepley s-a luminat la față și a deschis coșul, de unde a scos un platou cu brânză și biscuiți, o sticlă de vin sec și două pahare de plastic pentru șampanie.

Mi-am înăbușit un chicot de râs și Shepley a râs și el.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— E cea mai drăguță întâlnire la care am mers până acum.

A turnat vinul.

— Și asta e de bine?

Mi-am pus brânză Brie pe un biscuit, am băut o gură de vin și am dat din cap aprobator.

— Primești un 10 pentru efort.

— Bine. Dar nu vreau să fiu așa de drăguț încât să ajung un simplu prieten, a zis el, mai mult pentru sine.

Mi-am lins buzele ca să șterg urmele de biscuit și de vin și m-am uitat la buzele lui. Aerul se schimbase între noi.

Joc de cuvinte intraductibil: *blank* (gol, vid), *blanket* (pătură), *blake* (în jargonul urban, prieten extraordinar). (N.tr.)

Era mai încărcat... electrizat. M-am aplecat spre Shepley și el a încercat, fără succes, să își ascundă surprinderea și nerăbdarea.

— Pot să te sărut? l-am întrebat.

A ridicat din sprâncene.

— Vrei să... să mă săruți?

S-a uitat în jur.

— Acum?

— De ce nu?

Shepley a clipit nervos.

— Doar că, știi... n-am mai fost cu o fată...

— Te fac să te simți prost?

A clătinat din cap.

— N-aș zice că asta e senzația pe care o am acum.

Mi-a atins obrazul și m-a tras ușor spre el fără să ezite. Am deschis gura, simțindu-i umezeala buzelor. Avea limba moale și caldă, iar gura îi mirosea a mentă.

Am gemut, iar el s-a retras.

— Hai să... hm... am făcut sendvișuri. Vrei cu șuncă sau curcan?

Mi-am atins buzele, zâmbind, și am încercat să redevin serioasă. Shepley arăta delicios de amețit. Mi-a dat un pachetel și, când am ridicat colțul șervețelului, am văzut pâine albă.

— Ce bine! am zis. Pâinea albă e cea mai bună!

— Nu-i așa? Nu suport pâinea integrală.

— La naiba cu chestiile rafinate și kaloriile!

Am desfăcut hârtia și am gustat din sendviș: curcan, cașcaval, ardei iute, salată și roșii. M-am uitat la Shepley, îngrozită.

— Oh, Doamne!

S-a oprit din mestecat și m-a întrebat:

— Ce e?

— Roșii?

Ochii i s-au mărit de groază.

— La naiba! Ești alergică?

S-a uitat în jur, disperat.

— Ai la tine epinefrină? Să te duc la spital?

Am căzut pe spate, abia respirând, cu mâna la gât.

Shepley s-a năpustit spre mine, neștiind unde să mă atingă sau ce să facă.

— La dracu'! La dracu'! Ce mă fac?

L-am apucat de cămașă și l-am tras aproape de mine, încercând să spun ceva. Am reușit într-un final să-i șoptesc:

— Am nevoie de respirație gură la gură.

Shepley a devenit încordat, dar apoi s-a relaxat.

— Ți bați joc de mine?

S-a ridicat și a început să râdă.

— La naiba, Mare, m-ai băgat în sperieți!

Am încetat să râd și am zâmbit:

— Prietena mea cea mai bună îmi zice așa.

Shepley a oftat.

— O să ajung și eu în cercul prietenilor tăi.

Mi-am ridicat mâna deasupra capului și-am început să-mi răsucesc șuvițe din părul meu lung. Simțeam cum iarba răcoroasă îmi gâdilă brațul.

— Mai bine trecem la afecțiune agresivă.

A ridicat din sprânceană.

— Nu știu dacă pot să fac față.

— Nu știi dacă nu încerci.

Shepley m-a îmbrățișat, apoi s-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe buze. Mi-am aranjat fusta și am zâmbit când

mi s-au dezvelit genunchii. A continuat să mă sărute și s-a așezat mai bine între picioarele mele. Îmi plăcea senzația mâinilor lui pe pielea mea și am început să-mi legăn șoldurile. Și-a pus mâna pe genunchiul meu și apoi m-a tras mai aproape de el.

— La naiba, a murmurat.

L-am tras și mai aproape. Am simțit ceva tare în dreptul fermoarului de la pantalonii lui și am gemut, apoi, pipăind cu degetele materialul de denim, l-am descheiat la blugi.

Când mi-am vârât degetul în slipul lui, Shepley a încremenit.

— Nu am adus... nu mă așteptam la asta. Deloc.

Cu mâna liberă am pescuit un pachetel din cupa sutienului meu fără bretele.

— Ai nevoie de așa ceva?

Shepley s-a uitat la pachetelul din mâna mea și am văzut cum i se schimbă expresia feței. S-a așezat în genunchi, privind-mă fix, iar eu m-am ridicat în coate.

— Lasă-mă să ghicesc, i-am zis, caustică: abia ne-am cunoscut. Sunt prea îndrăzneată sexual și am adus un prezervativ, asta înseamnă că sunt o târfuliță, ceea ce te face să devii total neinteresat de mine.

Shepley s-a încruntat.

— Spune! Spune ce gândești, i-am zis, provocându-l. Spune-mi acum, verde-n față. Pot să suport.

— Fata asta vorbește bine, e amuzantă și probabil că e cea mai frumoasă fată pe care o s-o văd vreodată. Cum Dumnezeu am reușit să ajung aici cu ea?

S-a aplecat spre mine, pe jumătate confuz, pe jumătate admirativ.

— Și nu sunt sigur dacă nu cumva e un test.

Mi-a privit buzele.

— Pentru că, crede-mă, chiar vreau să trec testul.

I-am zâmbit și l-am tras spre mine ca să-l mai sărut o dată. S-a aplecat spre mine, nerăbdător.

L-am oprit la câțiva centimetri de gura mea.

— Sunt eu rapidă, dar îmi place să fiu sărutată încet.

— Pot să te sărut încet.

Shepley avea buzele moi și cărnoase. La început mi se păruse lipsit de experiență și cam speriat, dar felul în care m-a sărutat spunea cu totul altceva despre el. M-a sărutat scurt de câteva ori, apoi lung, s-a îndepărtat și apoi m-a sărutat din nou.

— E adevărat? m-a întrebat. Că fetele cu inițiativă nu stau prea mult prin preajmă?

— Asta e chestia cu rapiditatea. Nu știi ce se întâmplă decât dacă încerci.

A respirat adânc.

— Fă-mi favoarea asta, te rog, mi-a spus printre săruturi. Când o să mergi mai departe, te rog s-o faci cu blândețe.

— Tu primul, am șoptit.

M-a culcat pe pătură, terminând ce începusem eu.

Capitolul unu

Shepley

America arăta ca un înger, cu telefonul la ureche și lacrimi care îi străluceau pe față. Chiar dacă nu erau lacrimi de fericire, asta nu însemna că era mai puțin frumoasă.

A tastat ceva pe ecran și și-a pus telefonul între picioare, pe care le ținea încrucișate, aducându-mi aminte de prima noastră întâlnire care, din întâmplare, fusese în ziua în care ne cunoscuserăm, precum și de alte câteva lucruri pe care le făcuserăm pentru „prima dată“. O iubeam atunci, dar acum o iubeam și mai mult, după șapte luni și o despărțire, chiar dacă avea dâre de rimel și ochii roșii.

— S-au căsătorit, a zis America, izbucnind în râs și ștergându-și nasul.

— Am auzit. Presupun că au lăsat Honda la aeroport? Pot să te duc eu și apoi să te aduc înapoi la apartament. La ce oră aterizează avionul lor?

Și-a tras nasul, arătând cam agitată.

— De ce plâng? Ce nu e-n regulă cu mine? Nici măcar nu mă surprinde. Nimic din ce fac ei nu mă mai surprinde!

— Până acum două zile îi credeam morți. Iar acum, Abby e soția lui Travis... și tocmai mi-ai cunoscut părinții. A fost un weekend important pentru noi, iubito. Nu te mai necăji atâta!

I-am atins mâna și a părut să se relaxeze, dar n-a durat mult, că iar s-a ambalat.

— Tu ești rudă cu ea. Eu sunt doar o prietenă. Toată lumea e înrudită cu toată lumea, dar nu cu mine. Eu rămân pe dinafară.

Am tras-o la pieptul meu și i-am sărutat părul.

— În curând o să fii parte din familie.

S-a retras din îmbrățișarea mea și mi-a spus un alt gând cumva supărător care-i trecea prin căpșorul drăguț:

— Sunt proaspăt căsătoriți, Shep.

— Și?

— Gândește-te un pic! Nu-și vor dori o colegă de cameră.

M-am încruntat: *Ce naiba să fac?*

Mi-a venit o idee grozavă și i-am zâmbit.

— Mare...

— Da?

— Ar trebui să ne mutăm împreună.

A clătinat din cap:

— Am mai vorbit despre asta și am zis că nu.

— Știu. Dar vreau să vorbim din nou, iar acum, că Travis și Abby s-au cuplat, e scuza perfectă.

— Chiar așa?

Am dat din cap că da. M-am uitat atent la ea, privind cum colțurile gurii i se mișcau frenetic pe măsură ce trecea în revistă toate scenariile posibile.

— E o idee minunată la care să ne gândim, dar realitatea...

— O să fie perfect, i-am zis.

Deana o să mă urască și mai mult.

— Mama nu te urăște.

S-a uitat la mine, neîncrezătoare.

— Ești sigur?

— O cunosc pe mama. Te place. Mult.

— Atunci, așa facem!

Am rămas un moment mut pentru că nu-mi venea să cred că acceptase. Era deja de domeniul supranaturalului că-și petrecuse tot weekendul în casa în care crescusem și că acum stătea pe patul meu. Încă de când ne cunoscuserăm, simțisem că viața mi s-a schimbat. Miracole ca America pur și simplu nu i se întâmplau unuia ca mine. Nu doar din cauza trecutului meu și prezentului complicat, dar America Mason tocmai acceptase să facă pasul următor cu mine. Să numești asta un *weekend important* era puțin spus.

— Va trebui să-mi caut de lucru, am zis. Am niște bani economisiți de la lupte, dar de când cu incendiul nu cred că vor mai avea loc lupte prea curând, sau dacă vor mai avea loc vreodată.

America a clătinat din cap:

— N-aș vrea să te mai duci nicăieri. Nu după noaptea asta. E prea periculos, Shep. O să mergem la înmormântări săptămâni în șir.

Cuvintele ei au acționat ca o bombă, risipind toată bucuria din discuția noastră.

— Nu vreau să mă gândesc la asta.

— Nu te vezi mâine cu comitetul?

— Ba da. O să strângem bani pentru familii și o să organizăm ceva acolo în onoarea lui Derek, Spencer și Royce. Tot nu-mi vine să cred că au murit. Bănuiesc că încă nu-mi dau seama că e adevărat.

America și-a mușcat buzele și m-a luat de mână.

— Mă bucur așa de mult că tu ești aici! Poate că sunt egoistă, dar e singurul lucru la care pot să mă gândesc.

— Nu e egoism. Și eu simt la fel în legătură cu tine. Dacă tata n-ar fi insistat să te aduc acasă weekendul ăsta... puteam să fim și noi acolo, Mare.

— Dar n-am fost. Am fost aici. Travis și Abby au fugit și noi ne mutăm împreună. Vreau să mă gândesc la lucruri frumoase.

Am dat să întreb ceva, dar am ezitat.

— Ce este?

Am clătinat din cap.

— Spune!

— Știi cum sunt Travis și Abby. Dacă se despart? Ce o să se întâmple cu noi în cazul ăsta?

— Probabil că va trebui să-i primim pe unul dintre ei la noi pe canapea și să-i ascultăm certându-se în sufragerie la noi până când se vor împăca.

— Crezi că vor rămâne împreună?

— Cred că va fi un pic complicat o perioadă. Sunt... foarte schimbători. Dar Abby se poartă altfel când e cu Travis, iar el e cu siguranță diferit în preajma ei. Cred că amândoi au cu adevărat nevoie unul de celălalt. Știi ce vreau să spun!

Am zâmbit:

— Știu.

America s-a uitat prin camera mea și am văzut că s-a oprit cu privirea la trofeele mele de baschet și la o poză cu mine și cu verii mei de când aveam vreo unsprezece ani.

— Te băteau tot timpul? m-a întrebat. Erai vărul mai mic al fraților Maddox. Probabil că a fost... o nebunie.

— Nu, deloc. Eram mai mult frați decât veri. Eu eram cel mai mic, așa că mă protejau. Thomas a fost un fel de frate mai mare pentru mine și Travis. Travis ne băga mereu în bucluc, dar tot el o pățea. Presupun că eu eram cel care milita pentru pace, pentru înțelegere.

Am început să râd amintindu-mi de lucrurile astea.

— Va trebui să o întreb pe mama ta la un moment dat despre asta.

— Despre ce?

— Cum au ajuns ea și Diane să fie cu Jack și Jim.

— Tata pretinde că s-a întâmplat într-un mod foarte elegant, am zis, chicotind. Mama zice că a fost o nebunie.

— Seamănă cu situația noastră: noi doi, Travis și Abby.

Deși trecuse aproape un an de când mă mutasem de-acasă, camera mea era neschimbată. Pe birouașul de lemn din colț era în continuare calculatorul, plin de praf, pe rafturi erau aceleași cărți, iar pe noptieră rămăseseră două poze stânjenitoare de la balul de absolvire, în rame ieftine. Singurele lucruri care lipseau erau pozele și articolele tăiate

din ziare de pe vremea când jucam fotbal pe care, cândva, le afișasem pe pereții gri. Parcă trecuse o veșnicie de când terminasem liceul. Viața cu America era un univers complet diferit. Incendiul și faptul că Travis se căsătorise mă făceau să o iubesc și mai mult pe America.

M-am simțit cuprins de o căldură pe care o simțeam numai în preajma ei.

— Asta înseamnă că e rândul nostru, am zis fără să mă gândesc.

— Să ce?

Când și-a dat seama la ce mă refeream, a ridicat din sprâncene și a încremenit.

— Shepley Walker Maddox, să-ți ții diamantul pentru tine. Nu sunt deloc pregătită pentru căsătorie. Hai doar să stăm împeună și să fim fericiți, da?

— OK. Nu trebuie s-o facem curând. Ziceam doar că e rândul nostru.

America s-a așezat la loc, pe pat.

— OK. Dar ca să fim înțeleși, trebuie să organizez petrecerile pentru Travis și Abby și nu am timp pentru altele.

— Petrecerile?

— Da, îmi datorează asta. Ne-am promis acum multă vreme că fiecare dintre noi o să ne fie domnișoară de onoare la nunta celeilalte. Va avea o petrecere a burlăcițelor și o nuntă și va trebui să mă lase pe mine să le organizez. Totul. Organizat de mine, a zis, fără nicio umbră de zâmbet.

— Am înțeles.

M-a cuprins în brațe, sufocându-mă cu părul ei. Mi-am îngropat și mai mult fața în buclele ei aurii, binecuvântând sufocarea asta, dacă însemna să fiu mai aproape de ea.

— Camera ta e super curată și așa e și cea din cămin, a murmurat ea. Eu nu mă stresez așa în privința curățeniei.

— Știu.

— S-ar putea să te plictisești de mine.

— Nu așa avea cum.

— O să mă iubești veșnic?

— Mai mult de-atât.

M-a strâns puternic și a scos un mic oftat de mulțumire, genul de oftat pentru care-aș fi făcut orice ca să-l aud. Voiam să o văd fericită. Micile ei suspine de fericire erau ca o zi de vară, când totul e posibil, ca și cum aveam o superputere.

— Shepley! am auzit-o pe mama strigându-mă.

Am ieșit cu America din cameră în hol și apoi am coborât scările în sufragerie. Ambii mei părinți erau acolo, pe canapea, ținându-se de mână. Canapeaua era prima mobilă pe care și-o cumpăraseră împreună și refuzau să o înlocuiască. În restul casei era mobilă tapițată cu piele și alte obiecte, în stil rustic modern, dar ei doi stăteau mai mult la parter, pe canapeaua îmbrăcată într-un material imprimat cu flori albastre, o canapea incomodă, dar care era prima lor canapea.

— Trebuie să plecăm un pic, mamă, cu niște treburi, dar ne întoarcem la timp pentru cină.

— Unde mergeți? m-a întrebat mama.

Am schimbat o privire cu America.

— Tocmai ne-a sunat Abby. Voia să trecem un pic pe la apartament, a zis America.

Și ea și Abby se pricepeau de minune să spună adevărul doar pe jumătate. Îmi imaginam că Abby o învățase bine când se mutaseră în Wichita. Erau nevoite să se ferească atunci când făceau călătorii la Vegas, deși erau minore,

pentru ca Abby să poată să joace în continuare și să-și ajute tatăl să-și plătească datoriile.

Tata era agitat.

— Puteți să mai întârziați un pic? Vrem să te întrebăm ceva, Shepley.

— Eu trebuie să mă duc să-mi iau geanta, a zis America, scuzându-se cu grație.

Mama a zâmbit, dar eu m-am încruntat.

— Despre ce e vorba?

— Ia loc, fiule, a zis tata și mi-a arătat fotoliul de piele de lângă canapea.

— Îmi place de ea, a zis mama, îmi place la nebunie de ea. E increzătoare și puternică și te iubește mult.

— Sper, am zis.

— Te iubește, a zis mama cu un zâmbet cunoscător.

— Deci.... Ce voiai să-mi spui și nu putea fi spus în fața ei?

Părinții mei s-au uitat unul la celălalt și tata a mângâiat-o liniștitor pe mama.

— E de rău? am întrebat.

Se chinuiau să-și găsească cuvintele, dar tăcerea lor spunea mai multe.

— OK. Cât de rău e?

— A sunat unchiul Jim, a zis tata. Azi-noapte a venit poliția și s-a interesat de Travis. Ei cred că Travis e vinovat de bătaia care a avut loc în căminul Keaton. Știi ceva despre asta?

— Nouă poți să ne spui, a zis mama.

— Știu despre bătaie. N-a fost prima dată, dar Travis nu era acolo. Erai de față când l-am sunat. Era în apartament.

Tata s-a fuit.

— Dar acum nu e în apartament. Știi cumva unde e? Și Abby lipsește.

— OK, i-am răspuns scurt.

Nu voiam să le spun nimic.

Tata s-a uitat prin mine și și-a dat seama de situație.

— Unde sunt cei doi, fiule?

— Travis încă nu l-a sunat pe unchiul Jim, tată. Nu crezi că ar trebui să-i dăm mai întâi o șansă?

Tata s-a gândit un pic.

— Shepley... ai ceva de-a face cu bătăile astea?

— Am participat la unele dintre ele. La cele mai multe de anul ăsta.

— Dar nu la asta, a clarificat mama.

— Nu, mamă, eram acasă.

— Asta i-am zis și noi lui Jim, a zis tata. Și asta le vom spune și polițiștilor, dacă ne întreabă.

— N-ai plecat deloc? În niciun moment? a întrebat mama.

— Nu, am primit un SMS despre bătaie, dar weekendul era important pentru America așa că nu am răspuns.

Mama s-a relaxat.

— Când a plecat Travis? Și de ce? a întrebat tata.

— Tată, i-am zis, încercând să-mi păstrez calmul. O să-ți zică unchiul Jim după ce vorbește Travis cu el.

America a scos capul pe ușa dormitorului și i-am făcut semn să ni se alăture.

— Ar trebui să mergem, a zis ea.

Am dat din cap afirmativ.

— Vă întoarceți la timp pentru cină? a întrebat mama.

— Da, doamnă, a zis America.

Am tras-o după mine pe scări, la parter, și de-acolo afară.

— Am verificat când aterizează, mi-a zis America în timp ce urcam în mașină. Peste două ore.

— Asta înseamnă că o s-ajungem la Chicago exact la timp.

America s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Travis ar putea să aibă necazuri mari, nu?

— Nu, dacă pot să fac ceva în privința asta.

— *Noi*, iubitele. Nu, dacă putem să facem ceva în privința asta.

Am privit-o în ochi.

Travis mă mai făcuse o dată să mă despart de America. Îl iubeam ca pe un frate, dar nu aveam de gând să mai risc o dată. Nu puteam să o las pe America să-l protejeze pe Travis și să aibă probleme cu autoritățile din cauza asta.

— Mare, te iubesc că spui asta, dar vreau să te ții cât mai departe de data asta.

A strâmbat din nas, de parcă nu era de acord.

— Uau!

— Travis o să bage multe persoane în rahat dacă i se înfundă de data asta. Nu vreau s-o pățești și tu.

— Dar tu? O să fii și tu printre cei care vor avea probleme?

— Da, am zis fără să ezit. Dar tu ai fost la părinții mei tot weekendul. Nu știi nimic. Ai înțeles?

— Shep...

— Serios!

Eram neobișnuit de ferm, și am văzut că asta a surprins-o.

— Promite-mi!

— Eu... nu pot să-ți promit asta. Abby face parte din familie. Aș face orice ca s-o protejez. Și asta îl include și pe Travis, dată fiind legătura lor. Suntem împreună în chestia asta, Shepley. Travis ar face același lucru pentru mine sau pentru tine și știi bine asta.

— E altceva.

— Nu. Deloc. Nici măcar un pic.

M-am aplecat să o sărut pe buze — era al naibii de încăpățânată, dar o iubeam așa de mult! —, apoi am pornit mașina.

— Abby și Travis ar putea să meargă acasă cu mașina ta.

— Oh, nu, a zis ea, uitându-se pe geam. Ultima dată când i-am lăsat să-mi ia mașina, s-au căsătorit fără să-mi spună nimic.

Am chicotit.

— Condu-mă până la mașina mea. O să-i duc eu acasă și o să audă amândoi niște lucruri de la mine pe drumul spre casă..., iar Travis nu scapă de ce am de zis nici dacă merge cu tine, așa că dacă întreabă...

Am clătinat din cap, amuzat.

— N-aș îndrăzni.

Capitolul doi

America

Cu o mână mi-am șters broboanele de sudoare și cu cealaltă mi-am tras pălăria și mai mult pe ochi. Taylor și Falyn stăteau împreună la o masă din Bleuwater, printre palmieri și arbuști cu flori în cele mai strălucitoare culori posibile.

Mi-am dat jos ochelarii negri de soare supradimensio-
nați și mi-am mijit ochii, ca să-i văd cum se ceartă. Fusese
nevoie de aproape un an ca să planific a doua nuntă per-
fectă pe insulă, iar băieții Maddox tocmai erau pe punctul
de a o distruge.

— La naiba, am oftat. Ce s-a mai întâmplat acum?

Shepley m-a luat de mână și a privit în aceeași direcție
ca mine până și-a dat seama care era problema.

— Of, nu par deloc fericiți.

— Și Thomas și Liis se ceartă. Singurii care se împacă sunt Trent și Cami, și Tyler și Ellie, dar Ellie oricum nu se enervează niciodată.

— Tyler și Ellie nu sunt de fapt... împreună, a zis Shepley.

— De ce insistă toată lumea să spună asta? Firește că sunt împreună. Doar că încă nu vor să ne spună.

— Pentru că sunt așa de multă vreme, Mare.

— Știu. Dar e suficient.

Shepley m-a luat în brațe și m-a sărutat pe gât.

— Ai uitat de noi.

— Poftim?

— Ai uitat să ne menționezi pe noi. Noi doi suntem bine.

Am tăcut. Toate treburile cu planificatul, organizatul și să mă asigur că totul mergea ca pe roate mă ținuseră ocupată. În afară de recepția de la Sails, abia dacă îl văzusem pe Shepley. Dar nu se plânsese niciodată.

L-am mângâiat pe obraz.

— Noi ne înțelegem bine mereu.

Shepley mi-a zâmbit ușor.

— Acum e oficial că Travis s-a căsătorit înaintea tuturor.

— Nici Trenton nu mai are mult.

— N-ai de unde să știi asta.

— Sunt logodiți, iubiture. Sunt destul de sigură.

Mi-am netezit halatul negru, transparent, și l-am tras pe Shepley mai aproape de plajă.

— Nu ești de acord?

A ridicat din umeri.

— Nu știu. E cam ciudat. La început a ieșit cu Thomas.

Pur și simplu, nu faci așa ceva.

— Ei bine, a făcut-o. Și dacă nu ar fi făcut-o, Trent n-ar mai fi azi așa de fericit.

M-am oprit unde se termina nisipul și am arătat spre micul grup pe care-l formau cei din familia Maddox pe malul apei.

Travis stătea pe un șezlong alb de plastic, trăgea dintr-o țigară și privea oceanul. Trenton și Camille stăteau la câțiva pași de el și îl studiau îngrijorați.

Am simțit cum mi se strânge stomacul:

— Of, nu, la dracu'!

— Mă ocup eu de asta, a zis Shepley și mi-a dat drumul la mână ca să se ducă la Travis.

— Ocupă-te, te rog. Nu-mi pasă ce trebuie să spui sau să faci... dar rezolvă situația. Nu au voie să se certe în luna de miere.

Shepley mi-a făcut cu mâna ca să-mi arate că totul era sub control. Travis părea devastat. Nu puteam să-mi dau seama ce se întâmplase cu fericirea lor matrimonială de-aseară și până dimineață.

Shepley s-a plantat între scaunul lui și cel al lui Travis, avea mâinile încleștate, dar Travis nu s-a mișcat. Nu voia să bage de seamă prezența lui Shepley. Pur și simplu, se uita la apă.

— E nasol, am murmurat.

— Ce e nasol? a întrebat Abby, sperându-mă. Uau! Ești cam sperioasă în dimineața asta, nu? La ce te uiți? Unde e Shep?

Și-a întins gâtul ca să vadă ce se petrece pe plajă.

— La naiba, a șoptit. Lucrurile arată cam nasol. Te-ai certat cumva cu Shepley?

M-am întors spre ea.

— Nu, Shepley s-a dus să vadă ce a pățit Travis. V-ați certat?

Abby a clătinat din cap.

— Nu. N-aș putea să zic că așa se cheamă ce-am făcut noi toată noaptea. Mai degrabă ne-am luptat...

— Ți-a zis ceva în dimineața asta?

— Când m-am trezit eu, deja plecase.

— Și acum... uite cum arată! i-am zis și am arătat spre Travis. Ce naiba s-a întâmplat?

— De ce țiți?

— Nu țiți, și am respirat adânc. Adică... îmi pare rău. Zici că a înnebunit toată lumea. Și nu vreau oameni nervoși la nuntă. Vreau ca oamenii să fie fericiți.

— Nunta s-a terminat, Mare, a zis Abby, mângâindu-mă pe spate și trecând mai departe, spre plajă.

Căsătoria o făcuse mai increzătoare, mai calmă și cu reacții mai lente când ceva nu mergea. Abby avea siguranța că, dacă aveau vreo problemă, o să găsească împreună soluția și că, în tot timpul ăsta, se vor ține de mână. Travis iubitul era impredictibil, dar Travis soțul era partenerul lui Abby, singura familie pe care o avea ea. Aproape că se vedea că triumfă, după cum se apropia de el și de Shepley. Indiferent ce anume nu mergea, lui Abby nu-i era teamă, iar Travis era puternic ca o stâncă, la fel ca ea. Nu se temeau de nimic. Partea asta dintr-o căsătorie mă atrăgea, dar să fii căsătorit cu un Maddox presupunea multă muncă și nu eram sigură că eram pregătită... chiar dacă, în cazul meu, acel Maddox era Shepley.

Când a ajuns la Travis, Abby a îngenunchat lângă el, iar el a luat-o în brațe, îngropându-și fața în gâtul ei. Shepley s-a ridicat, a făcut câțiva pași înapoi, s-a uitat la mine

o secundă și apoi la Abby cum făcea magie în privința dispoziției lui Travis.

— Bună dimineața, dulceată, a zis mama.

M-am întors spre ea.

— Bună. Cum ai dormit?

Mama s-a uitat în jur și a oftat. A zâmbit și ridurile din jurul gurii i s-au adâncit.

— Locul ăsta, America. Chiar că ai făcut o treabă bună.

— Prea bună, a zis tata, tachinându-mă.

— Mark, încetează, a zis mama, și i-a făcut semn cu cotul. A zis deja că nu se grăbește. Las-o în pace. S-a uitat la mine și m-a întrebat: Mai vrei să vii cu noi la masa de prânz, da?

— Da, am zis, distrasă de Travis care o trăgea pe Abby pe plajă.

Mi-am mușcat limba. Măcar nu se certau — poate că... se giugiuleau.

— Ce e? a întrebat tata.

S-a uitat în direcția în care mă uitam și eu, și i-a văzut imediat pe Travis și pe Abby.

— Doamne, Dumnezeu, sper că nu se ceartă, nu?

— Nu, totul e în regulă, l-am liniștit eu.

— Travis nu a atacat vreun petrecăreț băut care se uita la nevastă-sa, nu?

— Nu, am chicotit. Travis e calm... mai calm.

— Abby iar face fața aia, Pam, a zis tata.

— Nu, n-o face, m-am repezit eu.

— Ai dreptate, a zis mama. Iar are expresia ei.

Se refereau la fața impenetrabilă pe care Abby o avea din când în când. Un străin n-ar fi înțeles mare lucru din asta, dar pentru noi era clar.

M-am întors spre ei cu un zâmbet chinuit.

— Am făcut rezervare pentru șase persoane. Cred că Jack și Deana au plecat deja la masă. Mă duc după Shep și ne vedem acolo.

Mama a clipit des și s-a prefăcut că nu-și dă seama că încerc să scap de ei, la fel ca de fiecare dată când nu discutau prea mult despre expresia lui Abby deși era clar că puteau să ne prindă cu minciuna. Părinții mei nu erau ușor de dus cu preșul, erau nonconformiști și ne lăsau să facem greșeli atâta timp cât eram în siguranță. Dar ce nu știau ei acum era că greșelile noastre erau făcute tocmai în Las Vegas.

— America, a zis mama.

Ceva din vocea ei m-a făcut să-mi dau seama că era vorba despre ceva mai serios decât scena de pe plajă.

— Ne-am cam dat seama de ce ai organizat prânzul.

— Nu, n-ai de unde să știi.

— Am vrea să nu faci pe toată lumea de la masă să se simtă prost; am stat de vorbă despre asta cu tata și nu ne-am schimbat părerea.

Am rămas cu gura căscată și cu greu am redevenit coerentă.

— Mamă, te rog, ascultă măcar să vezi ce avem de zis.

— Mai ai doi ani, a zis mama.

— E un apartament minunat. E aproape de campus, am zis.

— Nu ți-a fost niciodată ușor la școală, a zis mama.

— Shepley și cu mine învățăm tot timpul. Am note bune.

— Pe care le obții cu greu, a zis mama, cu tristețe în ochi.

Nu îi plăcea deloc când trebuia să-mi zică nu, dar asta făcea când știa că e important, făcând să-mi fie aproape imposibil să mă cert cu ea.

Mamă...

— America, răspunsul e nu.

— Tata a făcut și el semn că nu.

— Nu-ți vom plăti un apartament pe care să-l împarți cu iubitul tău. Și nici nu credem că ai putea să ai note bune, și în același timp să lucrezi suficient cât să plătești chiria sau măcar jumătate de chirie. Nu știm ce părere au părinții lui Shepley despre asta, dar noi nu suntem de acord. Nu încă.

Am simțit că mă prăbușesc. Shepley își pregătise un adevărat discurs, cu argumente. Avea să fie foarte supărat, din nou, ca și data trecută când anunțaserăm că ne mutăm împreună și nu fuseserăm lăsați.

— Tata, m-am văicărit, încercând să apelez la sentimentele lor.

Dar pe tata nu l-a mișcat văicăreala mea.

— Îmi pare rău, dulceată. Ne-am bucura dacă nu ai aduce vorba despre asta la prânz. E ultima zi aici. Hai să...

— OK, am înțeles.

M-au îmbrățișat amândoi și au plecat spre restaurant. Mi-am mușcat buzele, încercând să-mi dau seama cum o să-i dau vestea lui Shepley. Planul nostru se prăbușise încă dinainte să-l propunem părinților noștri.

Shepley

— La naiba! am spus, mai mult pentru mine.

Conversația dintre America și părinții ei nu păruse prea plăcută și când ei s-au îndepărtat, iar ea s-a uitat la mine, am știut ce se întâmplase.

— Trav, uită-te la mine, a zis Abby, ținându-i bărbia până când el a privit-o.

— Nu pot să-ți spun. Țsta e tot adevărul pe care pot să ți-l spun.

Abby a început să scruteze orizontul, cu mâinile în șolduri, și și-a mușcat buzele.

— Măcar poți să-mi spui de ce nu poți să-mi spui? a zis ea și s-a uitat la el cu ochii ei mari, gri.

— Thomas m-a rugat să nu-ți spun, pentru că dacă-ți spun... nu vom mai putea fi împreună.

— Spune-mi doar chestia asta, a zis Abby. E vorba de altă femeie?

Expresia lui Travis s-a schimbat de la confuzie la oroare și apoi a îmbrățișat-o din nou.

— Doamne, iubita mea, nu! De ce ai întreba așa ceva? Abby l-a îmbrățișat și ea.

— Dacă nu e vorba de altă femeie, atunci am încredere în tine. Bănuiesc că pur și simplu nu o să aflu.

— Pe bune? a întrebat Travis.

— Travis, ce naiba se-ntâmplă? l-am întrebat eu.

Travis s-a încruntat la mine.

— Shep, a zis Abby, e ceva între Thomas și Travis.

Am dat din cap că e OK. Dacă nu îi spunea lui Abby, nu avea de gând să-mi zică tocmai mie.

— OK. M-am prefăcut că îl lovesc pe Travis în umăr cu pumnul. Te simți mai bine? Abby e de acord cu asta.

— N-aș spune chiar așa, a zis Abby, dar îi respect decizia. Pentru moment.

Travis a schițat un zâmbet și și-a luat soția de mână.

— Bună, a zis America. E totul OK?

— Suntem bine, a zis Abby, zâmbindu-i lui Travis.

Travis a dat pur și simplu din cap.

America s-a uitat la mine; briza oceanului îi făcea să zboare pe față șuvițele lungi și blonde.

— Putem să vorbim un pic?

Eu m-am încruntat și America a tresărit.

— Nu mă privi așa, te rog.

Travis și Abby au plecat să se plimbe pe plajă, lăsându-ne singuri ca să stăm de vorbă.

— Te-am văzut când stăteai de vorbă cu părinții tăi. Părea o conversație intensă.

— N-a fost deloc plăcut. Știau de ce vrem să mâncăm cu ei și cu părinții tăi la prânz. M-au rugat să nu abordez subiectul.

— Adică să ne mutăm împreună? am zis și am simțit că tot corpul mi se încordează.

— Da.

— Dar... nici nu au ascultat ce vrem să le spunem. Am argumente.

— Știu. Dar sunt îngrijorați pentru notele mele și nu sunt convinși că o să pot să și muncesc și să și iau note bune în continuare.

— Iubito, o să te ajut eu.

— Știu. Dar au dreptate. Dacă nu am timp să învăț, nu contează cât de mult mă ajuți tu.

Găsiserăm deja un apartament. Ba chiar dăduserăm un avans ca să ni-l rezerve până la începerea anului universitar.

M-am încruntat.

— OK. Atunci o să mă ocup eu de cheltuieli. O să-mi amân studiile pentru o vreme dacă e nevoie.

— Ce? Nu! E o idee super proastă.

I-am luat mâinile ei micuțe în mâiniile mele.

— Mare, suntem adulți. Putem să ne mutăm împreună dacă vrem.

-- Părinții mei nu mă vor mai întreține dacă mă mut cu tine. Mi-au spus foarte clar, Shep. Nu mă vor mai ajuta cu taxa și cărțile și în niciun caz cu întreținerea și alte cheltuieli. Din punct lor de vedere, e o decizie proastă.

— Greșesc.

— Dar uite că vorbim să ne abandonăm studiile. Cred că au dreptate.

Inima a început să-mi bubuie. Parcă era începutul sfârșitului. Dacă America nu era interesată să se mute cu mine, poate că de fapt își pierduse de tot interesul pentru mine.

— Căsătorește-te cu mine, am izbucnit dintr-odată.

A făcut surprinsă:

— Poftim?

— Nu se pot opune dacă suntem căsătoriți.

— Dar asta n-o să schimbe lucrurile. Tot va trebui să lucrez și notele mele vor avea de suferit.

— Ți-am zis. Mă ocup eu de tot.

— Renunțând la școală? E o prostie, Shep. Încetează!

— Dacă Travis și Abby o pot face...

— Noi nu suntem Travis și Abby. Cu siguranță n-o să ne căsătorim ca să ne rezolvăm o problemă, cum au făcut ei...

Am simțit că începe să-mi fiarbă sângele în vene de furie, m-am înroșit la față și am simțit o presiune în spațele ochilor. M-am îndepărtat de ea, și mi-am luat capul în mâini, așteptând ca furia tipică familiei Maddox să se domolească. Valurile se loveau de țărm și puteam să-i aud pe Trenton și pe Camille vorbind într-o parte a plajei, iar pe Travis și pe Abby vorbind în cealaltă parte.

Familii cu copii, cupluri tinere și mai vârstă începeau să coboare din camere. Eram înconjurați de oameni care știau ce aveau de făcut în viață. Eram cu America de mai multă vreme decât erau Travis cu Abby sau Trent cu Camille, care erau fie căsătoriți, fie logodiți, iar eu și cu America nu reușeam să trecem la următorul pas.

America a venit în urma mea, și-a strecurat brațele pe lângă corpul meu îmbrățișându-mă din spate, atingându-mă pe spinare cu obrazul și pieptul. M-am uitat la cer. Îmi plăcea la nebunie să mă îmbrățișeze așa.

— N-are rost să ne grăbim, iubitoare, a șoptit ea. Trebuie doar să avem răbdare.

— Deci... nu vorbim despre asta la prânz.

A ezitat, străduindu-se să clatine din cap, lipită de spatele meu.

Eu am oftat adânc:

— Of, la dracu'!

Capitolul trei

America

— La mulți ani! i-am cântat lui Abby, dându-i o felicitare și o cutiuță albă cu fundă albastră.

Abby s-a uitat la ceasul primit și și-a șters ochii de lacrimi.

— Mi-a plăcut mai mult prima noastră aniversare împreună.

— Probabil pentru că fusese plănuită, eram în Saint Thomas și totul era minunat.

Abby mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Sau pentru că era prezent și Travis, am zis, încercând să-mi stăpânesc furia din voce.

Travis călătorea mult cu munca lui și, deși Abby părea să înțeleagă, eu cu siguranță nu înțelegeam. Lucra ca antrenor

personal part-time, după cursuri, dar la un moment dat șeful îl rugase să călătorească pentru a face vânzări sau... nu știu chiar sigur. Era mai bine plătit, dar plecările astea erau anunțate mereu în ultimul minut și el nu le refuza niciodată.

— Nu te uita așa la mine, Mare. Chiar acum e pe drum spre casă. Nu are ce face dacă avionul are întârziere.

— Ar fi putut să *nu* plece la o asemenea distanță acum, când se apropia ziua ta de naștere. Nu-l mai apăra! E ener-vant!

— Pentru cine?

— Pentru mine! Cea care trebuie să te vadă plângând peste felicitarea pe care ți-a scris-o înainte să plece, știind deci prea bine că era posibil să nu vină la timp. Ar trebui să fie aici!

Abby și-a tras nasul și a oftat.

— N-a vrut să lipsească, Mare. S-a săturat și el de toată povestea asta. Nu mai înrăutăți și tu lucrurile.

— Bine, am zis. Dar nu te las singură. Stau cu tine până vine el.

Abby m-a îmbrățișat și m-am uitat peste umărul ei, prin apartamentul slab luminat. Arăta așa diferit față de prima dată când intrasem în el în primul an de facultate! Travis insistase ca Abby să aranjeze spațiul după gustul ei, după ce Shepley se mutase de-acolo, la puțin timp după căsătoria lor. În loc de indicatoare rutiere și postere, pereții erau acum decorați cu tablouri, fotografii de la nuntă și poze de fami-lie cu Toto. Mai erau și lămpi, mese și piese din ceramică.

M-am uitat la platourile cu mâncare rece așezate pe masă. Lumânarea arsese de tot și ultimele picături de ceară aproape că mai aveau puțin și cădeau pe tăblia mesei.

— Cina miroase minunat. Abia aștept să mănânc!

Shepley mi-a trimis un SMS și i-am răspuns.

— Shep? m-a strigat Abby.

— Da. Credea că am ajuns deja acasă.

— Ce mai face?

— E obsedat de curățenie, Abby. Ce crezi? am zis, dezgustată.

— Aproape că ți-ai pierdut mințile când părinții tăi nu te-au lăsat să te muți cu el. Ați stat amândoi îmbufnați în cămin un an și jumătate, până când familia n-a mai avut ce să facă și a cedat în sfârșit, iar acum urăști situația asta.

— N-o urăsc, doar că mi-e teamă că o să ajungă el să mă urască.

— Au trecut aproape trei ani, Mare. Nu cred că e posibil ca Shep să nu te mai adore din cauza unei perechi de șosete murdare.

Mi-am tras genunchii la piept, dorindu-mi să-l țin de fapt pe el în brațe. Mă întrebam uneori dacă o să-mi fie mai puțin drag, acum, când ne petreceam atât de mult timp împreună, dar sentimentele mele nu făcuseră decât să crească și să tot crească în intensitate.

— Vara viitoare terminăm facultatea, Abby. Ți vine să crezi?

— Nu. Atunci chiar trebuie să fim adulți.

— Tu ai fost un adult de când erai copil.

— Așa e.

— Mă tot gândesc că o să mă ceară în căsătorie.

Abby a ridicat din sprâceană, întrebătoare.

— Când îmi rostește numele într-un fel anume sau când mergem într-un restaurant pretențios, mă gândesc că o va face, dar nu se întâmplă niciodată.

— Te-a cerut, Mare, îți amintești? Ai zis nu. De două ori.

Am tresărit, aducându-mi aminte de dimineața de pe plajă și apoi, câteva luni mai târziu, de momentul în care lumina lumânărilor i se reflecta în ochi în timp ce mâncam paste făcute în casă, și apoi de crunta dezamăgire de pe fața lui.

— Dar asta a fost anul trecut.

— Crezi că ai ratat șansa, nu? Crezi că n-o să mai aibă niciodată curajul să te ceară, nu?

N-am răspuns, dar Abby nu s-a lăsat.

— De ce nu îl ceri tu?

— Pentru că știu că pentru el e important să mă ceară el.

Îmi trecuse prin minte să-i propun eu lui Shepley să ne căsătorim, dar îmi aminteam ce zisese când îmi povestise că Abby fusese cea care îl ceruse pe Travis. Îl necăjise povestea și îl necăjise și că-și dăduse seama ce idei tradiționale avea în legătura cu asta. Shepley considera că e de datoria lui de bărbat să mă ceară de soție. Nu aveam de unde să știu că, dacă îl refuzam, nu avea s-o mai facă.

— Vrei? Să te ceară din nou de soție?

— Bineînțeles. Nu e musai să ne căsătorim imediat, nu?

— Exact. Păi și atunci care-i graba cu logodna?

— Nu știu. Pare plictisit.

— Plictisit? De tine? Nu ți-a dat el SMS acum câteva minute să vadă ce faci?

— Ba da, dar...

— Tu te-ai plictisit?

— *Plictisit* nu e cuvântul potrivit. Nu prea e în largul lui. Stagnăm și îmi dau seama că asta îl deranjează.

— Poate că așteaptă un semn de la tine că ești pregătită pentru asta?

— I-am tot dat semne în stânga și-n dreapta, doar că n-am vorbit despre Faimosul Meu Nu. Avem o înțelegere tacită să nu mai pomenim de refuzul meu.

— Poate că ar trebui să-i spui că ești pregătită pentru momentul când el va fi dispus să te ceară din nou.

— Și dacă el nu e pregătit?

Abby s-a strâmbat.

— Mare, vorbim de Shep. Probabil că se chinuie în fiecare zi să nu te ceară în căsătorie.

Am oftat.

— Vorbim prea mult despre mine. Am venit pentru că e ziua ta.

Abby s-a încruntat.

— Aproape că uitasem.

S-a auzit clanța și ușa s-a deschis brusc.

— Porumbițo, a strigat Travis.

Dar s-a necăjit când a văzut mâncarea pe masă. Apoi ne-a văzut pe noi două stând pe canapea.

Ochii lui Abby s-au luminat, iar Travis a ocolit canapeaua, a îngenunchat în fața ei și a cuprins-o de mijloc, îngropându-și fața la ea în poală.

Shepley stătea în prag, zâmbind.

I-am zâmbit și eu.

— Ce viclean ești!

— Travis a venit cu un charter și m-am dus să-l iau de la aerodrom.

A închis ușa și a chicotit, apoi și-a încrucișat brațele la piept.

— Am crezut că o să facă un atac de cord de nerăbdare că nu mai ajungem odată acasă.

Abby a strâmbat din nas:

— L-ai luat de la aerodromul mic din afara oraşului? S-a uitat la Travis: O cursă charter? Cât a costat?

Travis s-a uitat la ea, clătinând din cap:

— Nu contează. Pur şi simplu, trebuia să fiu aici.

S-a uitat la mine.

— Îţi mulţumesc că ai stat cu ea, Mare.

— Bineînţeles, m-am ridicat, zâmbindu-i lui Shepley. Merg cu tine acasă.

Shepley a deschis uşa.

— După tine, iubito.

Le-am făcut cu mâna lui Travis şi lui Abby, dar ei n-au observat, atât de preocupaţi erau unul de celălalt.

Shepley m-a ţinut de mână când am coborât scările spre maşini. Maşina lui Shepley strălucea ca nouă, cum era parcată lângă maşina mea Honda, roşie, zgâriată şi murdară. A descuiat uşa şi am simţit mirosul de fum.

Am dat din mână, să scot fumul.

— Ce dezgustător! Dacă îţi iubeşti maşina aşa de mult, de ce îl laşi pe Travis să fumeze înăuntru?

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Nu mi-a cerut niciodată permisiunea.

Am zâmbit răutăcios.

— Ce s-ar face Travis dacă într-o bună zi ai înceta să-i mai faci pe plac?

Shepley m-a sărutat în colţul gurii.

— Nu ştiu. Tu ce ai face?

Am clipit.

Ochii lui Shepley s-au mărit de groază:

— Of, la naiba! Nici nu mi-am dat seama ce spun. Voiam să sune cu totul altfel.

Am strâns cheile în mână.

— E OK. Ne vedem acasă.

— Iubito..., a încercat el să spună.

Dar mă îndreptam deja spre mașină.

M-am așezat în scaunul șoferului din mașina mea rablagită, am pornit motorul, dar nu-mi doream decât să rămân acolo, pe loc, și să plâng. Shepley a întors mașina să plece, iar eu m-am ținut după el.

Nu-mi dădeam seama ce era mai rău: să aud un adevăr rostit din greșeală sau să-i văd groaza din privire după ce l-a rostit. Shepley se simțea ca preșul de la intrarea în casă, față de toată lumea pe care o iubea, inclusiv față de mine.

Shepley

Am parcat lângă Honda iubitei mele America și am oftat. Volanul a scârțâit, atât de tare-l strângeam, iar nodurile degetelor mi se albiseră. Nu-i mai văzusem până atunci privirea aceea, când vorbisem fără să gândesc. Când spuneam prostii, se enerva. Dar acum nu se enervase. Era mai rău de-atât. Fără să vreau o rănisem foarte tare, profund.

Locuiam destul de aproape de Travis și Abby. În clădirea noastră erau mai multe cupluri și familii tinere și mai puțini studenți. Parcarea era plină; ceilalți chiriași probabil că erau deja acasă, în paturile lor.

America s-a dat jos din mașină. Portiera a scârțâit când a închis-o. S-a dus pe trotuar, având un chip impenetrabil. Învățasem să rămân calm în timpul unei certe, dar America era expansivă de felul ei, și nu era niciodată ceva de bine când încerca să-și ascundă emoțiile.

Se dovedise un lucru extraordinar că trăisem multă vreme alături de verii mei, pentru că acum știam cum să mă port cu cineva atât de tenace cum era America, dar faptul că mă îndrăgostisem de o femeie care avea atâta încredere de sine și care era atât de puternică însemna că trebuia să mă lupt cu propriile slăbiciuni și nesiguranțe.

A așteptat să cobor din mașină și ne-am îndreptat împreună spre apartament. Era tăcută, ceea ce mă făcea să fiu și mai nervos.

— N-am avut timp să spăl vasele înainte să plec la Abby, a zis ea, când a intrat în bucătărie.

S-a dus la chiuvetă și a încremenit.

— Le-am spălat eu înainte să merg să-l iau pe Travis.

— Dar am zis că le spăl eu, a zis fără să se întoarcă cu fața la mine.

La naiba!

— E-n regulă, iubito! N-a durat mult.

— Deci presupun că ar fi trebuit să am timp să le spăl înainte să mă duc la Abby.

La naiba!

— N-am vrut să spun asta. Nu m-a deranjat.

— Nici pe mine. De-asta am și spus că o să le spăl eu.

Și-a aruncat geanta pe bar și a dispărut în hol. Am auzit-o cum a intrat în dormitor și apoi a trântit ușa de la baie.

M-am așezat pe canapea, cu fața în mâini. În ultimele luni, relația noastră nu fusese prea grozavă. Nu eram sigur dacă din cauză că nu era fericită să locuiască cu mine sau să fie cu mine. În orice caz, nu suna bine pentru viitorul nostru. Și nu era nimic altceva care să mă înspăimânte mai mult.

— Shep? am auzit o voce șoptită din hol.

M-am întors și am văzut-o pe America intrând în sufragerie.

— Ai dreptate. Sunt dominatoare și mă aștept să cedezi de fiecare dată. Dacă nu, îți fac scandal. Nu pot să continui să mă port așa cu tine.

Am simțit că îmi îngheață sângele. Când s-a așezat lângă mine, m-am dat instinctiv ceva mai încolo, ca și cum aș fi vrut să mă feresc de durerea pe care avea să mi-o provoace.

— Mare, te iubesc. Indiferent ce crezi, oprește-te!

— Îmi pare rău, a zis ea.

— Încetează, la naiba!

— O să fiu mai bună, mi-a zis ea, cu lacrimile-i șiroindu-i pe față. Nu meriți așa ceva.

— Stai! Ce vrei să spui?

— Ai auzit ce-am spus, a zis ea, părând stânjenită.

America a dispărut pe hol și eu m-am ridicat ca să o urmez. Am deschis ușa care dădea în dormitorul nostru, în care era întuneric. Doar o fâșie de lumină se zărea de la baie, iar datorită ei puteam să întrezăresc patul făcut și nop-tierile acoperite cu reviste, manuale și fotografii alb-negru cu noi. America își scosese hainele, una câte una, lăsându-le pe covor, aproape ca o alee, în drum spre duș.

Mi-am imaginat-o stând în duș, curbele dulci ale corpului ei unduindu-se încet la fiecare mișcare și am simțit cum pantalonii îmi devin prea strâmți. Mi-am așezat blugii și m-am îndreptat spre ușa de la baie, de sub care se vedea o fâșie de lumină fluorescentă.

Am deschis-o și ușa a scârțâit. America intrase deja în duș și trăsesese perdeaua, dar auzeam apa curgând pe corpul ei și apoi în cadă.

— Mare? am strigat-o.

Simțeam nevoia să mă dezbrac și să intru în duș cu ea, dar știam că nu avea chef.

— N-am vrut să spun asta. N-am gândit ce-am spus mai devreme. Nu ești un tiran. Ești încăpățânată, exuberantă, cu o voință de fier, și te iubesc pentru toate aceste lucruri. Toate astea fac parte din tine, ești tu.

— E altfel.

De-abia îi auzeam vocea, de dincolo de perdea, în zgomotul pe care-l făceau stropii de apă scurgându-se în țeava de evacuare a căzii.

— Ce e altfel? am întrebat-o, gândindu-mă dacă nu cumva era ceva legat de sex.

Apoi mi-am blestemat vocea din cap, o voce de adolescent la șaisprezece ani, căci doar un puști putea să se gândească la asemenea prostii.

— Ești altfel. Noi suntem altfel.

Am oftat, aplecându-mi capul în față. Lucrurile se înrăutăteau în loc să devină mai bune.

— Și asta e de rău?

— Așa mi se pare.

— Ce să fac să repar situația?

America s-a uitat la mine de după perdea, cu un singur ochi, de un verde splendid. Apa îi cădea pe frunte și pe nas, picurând pe jos.

— Ne-am mutat împreună.

Am înghițit în sec.

— Ești nefericită?

A dat din cap că nu, dar asta m-a liniștit doar parțial.

— Tu ești nefericit.

— Mare, am strigat-o cu răsuflarea tăiată. Nu, nu sunt. Dacă sunt cu tine, nu am cum să fiu nefericit.

Și-a mijit ochii, apoi i-a închis și lacrimi sărate au început să i se amestece cu apa care îi curgea pe față.

— Te văd. Îmi dau seama că așa e. Doar că nu știu de ce.

Am tras perdeaua la o parte și ea s-a dat înapoi cât de mult a putut și m-a privit cum intru în cadă cu un picior, apoi cu celălalt, chiar dacă eram complet îmbrăcat.

— Ce faci? m-a întrebat.

Am luat-o în brațe, simțind cum îmi curge apă în cap și pe cămașă.

— Oriunde ești tu, acolo sunt și eu. Nu vreau să fiu nicăieri dacă nu ești și tu.

Am sărutat-o și ea a plâns în brațele mele. Nu prea îi stătea în fire să-și arate partea blândă. În mod normal, când se simțea rănită sau tristă, devenea furioasă.

— Nu știu de ce e altfel, dar eu te iubesc la fel. De fapt, te iubesc și mai mult.

— Atunci de ce...

Dar n-a mai continuat, pierzându-și curajul.

— Atunci ce?

A clătinat din cap.

— Îmi pare rău pentru vase.

— Iubito, am zis, și i-am ridicat delicat bărbia până când s-a uitat în ochii mei.

— Dă-le dracului de vase!

America mi-a ridicat cămașa și a lăsat-o să cadă pe podea. Mi-a desfăcut centura și în timpul ăsta m-a sărutat pe gât. Ea era deja dezbrăcată, așa că nu aveam altceva de făcut decât să o las să mă dezbrace. Iar asta era surprinzător de excitant.

După ce mi-a desfăcut fermoarul, America a îngenunchat în fața mea și mi-a scos blugii. Eu m-am descălțat de

teniși și ea i-a aruncat afară din cadă împreună cu blugii. S-a ridicat și, cu degetele, mi-a dat jos boxerii, trăgându-i cu grijă peste erecția mea. De îndată ce au ajuns pe gresie, America mi-a luat-o în gură, iar eu m-am străduit să rămân în picioare, sprijinindu-mă cu palmele de perete.

Am gemut în timp ce mișcările ei și strânsoarea îmi provocau cea mai grozavă senzație din lume. Gura ei dornică era atât de umedă și de caldă! Gura ei era singura pe care-mi doream s-o sărut și, în același timp, să fac sex. Pentru o secundă mi-a trecut prin cap că mi-o luase în gură doar ca să schimbe subiectul, și chiar dacă era așa, mi-era greu să o contrazic. Să facem sex era una dintre ocupațiile mele preferate.

Cu cealaltă mână începu să-mi maseze testiculele și asta aproape că m-a făcut să-mi dau drumul.

— Vreau să intru în tine, i-am zis.

Nu mi-a răspuns, așa că am ridicat-o în picioare și i-am ridicat genunchiul peste mine.

M-a prins de urechi și m-a tras spre gura ei, și eu m-am așezat, hotărând pe moment să o cobor pe mine, încet, pentru că deja mă excitase prea tare. I-am ridicat și celălalt picior. Dar când să mă așez mai bine mi-am pierdut echilibrul.

În timp ce eu încercam să-mi găsesc un punct de sprijin, America a țipat și atunci mi-am dat seama că o să cad. Perdeaua de duș s-a smuls din inele, și n-am avut la dispoziție decât o jumătate de secundă înainte să mă lovesc cu spatele de podea.

Am gemut și m-am uitat la America, și am văzut cum picăturile de apă îi curgeau din păr și cum își ținea ochii

închiși. A deschis mai întâi un ochi — ochii ei de culoarea jadului — și apoi și pe celălalt.

— Iisuse, am zis, ești bine?

— Tu ești bine?

Am râs.

— Da, așa cred.

Și-a acoperit gura cu mâna și a început să chicotească, făcându-mă să râd în hohote, ecourile răspândindu-se în întreg apartamentul. Curând, ne-am șters ochii de lacrimi, încercând să ne revenim.

După ce ne-am potolit din chicotit, ne-am trezit stând pe podea, cu apa curgând șiroaie de pe noi pe gresie. O picătură mai mare s-a strâns pe nasul ei și apoi mi-a căzut mie pe obraz. Ea a șters-o și s-a uitat la mine întrebătoare, așteptând să vadă ce am de zis.

— Suntem în regulă, i-am zis încet. Îți promit.

America s-a ridicat și la fel am făcut și eu.

— Nu trebuie să facem ca toată lumea ca să fim fericiți, nu?

Vocea ei era plină de tristețe.

Mi-am înghițit nodul din gât. Nu voiam neapărat să fac ce face toată lumea. Multă vreme îmi dorisem să am ce aveau și ceilalți.

— Nu, am zis.

Pentru prima dată de când ne cunoșteam, am mințit-o pe America.

Eram prea rușinat să-i mărturisesc că și eu îmi doream acele lucruri: verighete, jurămintе, ipotecă, copii. Voiam totul. Dar era prea greu să-i spun unei fete nonconformiste că voiam o viață convențională alături de ea. Faptul că nu ne doream aceleași lucruri și ce însemna asta pentru noi,

mă îngrozea, așa că am îngropat gândul undeva adânc în mintea mea, în același loc în care îmi țineam amintirile cu mama plângând-o pe mătușa Diane, suficient de adânc încât inima mea să nu simtă nimic.

Capitolul patru

America

Degetele îmi străluceau în soare, date proaspăt cu oă Pretty in Pink. Mi le legănam și îmi ștergeam sudoarea de pe pielea încinsă de căldura care se ridica în valuri în jurul ochiului albastru de apă. Aveam să mă ard cu siguranță sub soarele puternic, dar eram hotărâtă să rămân pe șezlongul alb, fericită să mă îmbib de vitamina D.

Ochelarii de soare mi-au căzut pentru a enșpea oară din cauza broboanelor de sudoare de pe nas, care îi făceau să alunece ca și cum ar fi stat pe unt topit.

Abby a ridicat sticla cu apă.

— Noroc pentru noi că avem zi liberă în același timp.

Mi-am ridicat și eu sticla și am ciocnit cu ea.

— O să beau pentru asta.

Am început să bem amândouă și am simțit lichidul rece cum îmi răcorește gâtul. Am vrut să-mi pun sticla lângă mine, dar mi-a alunecat și s-a rostogolit sub șezlong.

— La naiba, am zis, vociferând, dar nefăcând nimic să o iau de-acolo.

Era prea cald ca să mă mișc. Era prea cald să faci orice în afară de a sta în fața aparatului de aer condiționat sau lângă piscină, unde puteam să ne băgăm din când în când în apă ca să nu suferim vreo combustie internă.

— La ce oră termină Travis munca?

— La cinci.

— Când mai pleacă din oraș?

— Nu mai devreme de două săptămâni, bine, dacă nu cumva se schimbă ceva.

— Ești super răbdătoare cu chestia asta.

— Cu ce? Că aduce bani? Asta e situația, a zis ea.

M-am răsucit pe burtă și m-am uitat la ea, cu obrazul lipit de barele șezlongului.

— Nu ești îngrijorată?

Abby și-a dat jos ochelarii și s-a uitat atent la mine.

— Ar trebui să fiu?

— Nu. Nu mă lua în seamă. Sunt fraieră.

— Cred că soarele îți prăjește creierul, a zis Abby, și a împins paharele mai încolo.

S-a așezat mai bine pe spate, relaxându-se.

— I-am zis.

Nu m-am uitat la ea, dar am simțit cum Abby se holba la mine.

— Ce i-ai zis și cui? m-a întrebat ea.

— Lui Shep. I-am zis — într-un fel, oarecum — că sunt pregătită.

— De ce nu-i spui direct că ești pregătită?

Am oftat:

— Aș putea să-l întreb ce crede despre asta.

— Voi doi mă epuizați.

— I-a zis ceva lui Travis?

— Nu. Și știi că orice secret îmi spune Trav rămâne între noi doi.

— Nu e deloc corect. Eu ți-aș fi spus dacă era important. Ești o prietenă nasoală.

— Dar sunt o nevestă extraordinară, a zis, fără urmă de regret în voce.

— I-am zis că ar trebui să mergem în vizită la părinții mei înainte să reîncepem cursurile la facultate. O mică excursie.

— Drăguț.

— Sper că o să înțeleagă aluzia și că o să mă ceară în căsătorie.

— Să-i plantez ideea în cap?

— E plantată deja, Abby. Dacă nu mă mai cere e pentru că... nu mai vrea.

— Bineînțeles că vrea. În august faceți trei ani de când sunteți împreună. Sunt mai puțin de trei luni până atunci, dar cu siguranță că alte fete au așteptat și mai mult să primească inelul. Cred că e doar din cauză că la mine și la Travis s-a întâmplat totul așa de repede.

— Poate.

— Ai răbdare. E mai greu pentru egourile lor să accepte refuzul.

— Pe Travis n-a părut să-l deranjeze.

Abby a părut să nu bage în seamă împunsătura mea.

— Dacă s-a întâmplat de două ori, atunci o să dureze de două ori mai mult.

— Așa, pune sare pe rană, reao!

— N-am vrut, a protestat Abby și a țipat când Travis a luat-o în brațe, a ridicat-o de pe șezlong.

A făcut doi pași mari și a sărit cu ea în piscină. Abby încă mai țipa când au ieșit la suprafață.

M-am ridicat și m-am dus pe marginea piscinei, cu mâinile încrucișate.

— Ai ieșit mai devreme de la muncă.

— Cineva a anulat sala.

— Bună, iubito, a zis Shepley, și m-a luat în brațe.

Spre deosebire de Travis, era îmbrăcat complet, deci eram în siguranță.

— Bună, am zis.

Dar și Shepley s-a aplecat și în curând și noi ne scufundam în piscină, ca două coloane care se prăbușesc.

— Shepley, am țipat când am atins apa și apoi ne-am dus la fund.

El a ieșit la suprafață și m-a tras după el, legănându-mă în brațe. A dat din cap și a zâmbit.

— Ești nebun! i-am zis

— N-a fost plănuț, dar, la dracu', sunt o sută de grade afară! Mă coc, a zis Shepley.

Niște copii au început să ne împrăște cu apă, dar când s-a încruntat o dată Travis la ei, ne-au lăsat în pace.

I-am dat un sărut lui Shepley, simțindu-i gustul de clo-rină din gură.

— Te-ai mai gândit la excursia noastră? l-am întrebat.

— Am verificat prognoza. Se pare că vin vijelii.

M-am încruntat.

— Serios? Am crescut pe Drumul Tornadelor. Crezi că dau doi bani pe vreme?

— Și dacă o să fie grindină? Mașina mea...

— E OK. Putem să mergem cu mașina mea.

— Până la Wichita? a strâmbat el din nas.

— Să știi că este în stare! Am mai mers cu ea, am zis, în defensivă.

Shepley și-a târât picioarele prin apă până la marginea piscinei și m-a ridicat punându-mă pe dalele de ciment. S-a șters de apă pe față și m-a stropit pe mine.

— Vrei să mergem cu mașina ta până la părinții tăi, weekendul ăsta, cu toate furtunile care se anunță. Ce e așa urgent?

— Nimic. M-am gândit doar că ar fi drăguț să plecăm undeva.

— Doar voi doi. O excursie *specială*, a zis Abby.

Când Shepley s-a întors să se uite la ea, i-am aruncat o privire amenințătoare celei mai bune prietene de-ale mele. Nu se deducea nimic din expresia ei, dar tot voiam să o arunc în apă.

Shepley a schimbat priviri cu Travis și apoi s-a întors cu fața la mine, super confuz.

— Bănuiesc că asta o să ne permită să mai stăm de vorbă, a zis, că oricum am fost așa prinși în perioada asta! O să fie drăguț.

— Exact, am zis eu.

De îndată ce am rostit cuvintele, am văzut cum i se aprind luminițe în ochi ca și cum milioane de gânduri îi treceau atunci prin minte.

Indiferent ce-l deranja, a alungat gândurile rapid și a început să mă sărute.

— Dacă asta-ți dorești, îmi iau zi liberă.

— Asta-mi doresc.

A ieșit din piscină, cu tricoul lipit de piele, cu ginșii uzi leoarcă și cu tenișii pleoscăind la fiecare pas.

— Mă duc să sun. Dar luăm mașina mea. Are ea douăzeci și cinci de ani, dar ne putem baza pe ea.

— Mulțumesc, iubitele, am zis, zâmbind, iar el a plecat.

Când s-a îndepărtat suficient cât să nu ne audă, m-am întors spre Abby, extrem de supărată:

— Ești o ticăloasă!

Abby a râs.

Travis s-a uitat la ea și înapoi la mine.

— Ce? Ce e așa de amuzant?

Abby a dat din cap.

— Îți zic mai târziu.

— Nu, nu-i zici nimic, i-am spus, și am improșcat-o cu apă.

Travis i-a șters fața lui Abby de apă și apoi a sărutat-o pe tâmplă. Ea s-a îndepărtat de el, a înotat până în cealaltă parte a piscinei și apoi a ieșit din apă. Și-a luat prosopul de pe șezlong și s-a șters. Travis s-a uitat la ea ca și cum ar fi fost prima dată când o vede.

— Mă miră că încă nu ești însărcinată, am zis.

Abby a înghețat.

Travis s-a încruntat.

— La naiba, Mare! Nu roști cuvântul cu Î. O sperii!

— De ce? Ați vorbit despre asta? am întrebat-o pe prietena mea.

— De câteva ori, mi-a răspuns Abby și s-a uitat fix la Travis. Crede că o să întrerup anticoncepționalele când absolvim.

- Și așa ai de gând?
- Nu, a zis repede. Nu, până nu ne cumpărăm o casă. Expressa lui Travis s-a schimbat.
- Avem deja un dormitor în plus.
- Mulțumesc, Mare, a zis Abby, gemând și aplecându-se să-și usuce picioarele.
- Scuze, am zis. Plec. Avem de plănuț o excursie.
- Să aveți grijă. Shepley are dreptate. Se pare că vremea o să fie urâtă. Poate ar trebui să așteptați până trece furtuna.
- Dacă nu plecăm acum, o să ne aglomerăm. Dacă începem cursurile, o să fie prea târziu. Pe urmă va trebui să așteptăm până la vacanță. M-am uitat în jos. Și, după cum s-a purtat, nu cred că mai are atâta răbdare.
- O să te aștepte o veșnicie, Mare, a zis Abby.
- Prea târziu ca să ce? a întrebat Travis, ieșind din piscină. Ce așteaptă?
- Nimic.
- I-am aruncat o privire de avertizare lui Abby, apoi mi-am luat lucrurile și am deschis poarta. Am vrut să o închid, dar am mai stat o clipă cu mâna pe metalul fierbinte.
- Să-ți ții gura! Poate că ești nevasta lui, dar mai întâi de toate ai fost prietena mea.
- Bine, bine, a zis Abby, cedând sub privirea mea fermă.

Shepley

- Mulțumesc, Janice. Ți sunt foarte recunoscător.
- Am închis și am lăsat telefonul pe pat.
- Janice mă plăcuse încă de când intrasem în biroul ei, pentru interviu. Începusem ca boboc, apoi trecusem la

muncă administrativă și acum ajunsesem la gestionarea capitalului privat. Janice spera să rămân la ei după ce terminam facultatea, și îmi promitea promoții și diverse oportunități, dar inima mea era în altă parte.

M-am uitat la sertarul aproape gol al noptierei. *Acolo era inima mea.*

Când lumina de la telefon s-a stins, m-am trezit învăluit de întunericul din cameră. Înserarea de vară se furișa printre draperii, creând umbre palide pe pereți.

Locuiam aici de mai puțin de un an, dar aveam deja pereții acoperiți cu fotografii înrămate, pe post de amintiri. Nu fusese greu să ne punem laolaltă lucrurile, deoarece în ultimii doi ani vorbeam despre *noi, al nostru și nouă*. Dar acum nu mai eram sigur dacă era un simbol al vieții noastre împreună sau o amintire a cuplului care fuseserăm înainte.

Regretasem că o cerusem în căsătorie chiar din momentul în care America spusese nu. După aceea, ceva se schimbase între noi.

Mi-am frecat mușchii dintre umăr și gât. Eram încordat. Îmi scosesem deja hainele ude și îmi pusesem un prosop în jurul taliei. Era pufos, ceva de care nu aveam nevoie înainte să locuiesc cu prietena mea, dar ajunsesse să-mi placă mirosul parfumului ei pe cearșafuri și cutiile cu lucruri din fiecare ungher al apartamentului. Chiar și lucrurile îngrămadite pe noptiera ei îmi deveniseră familiare.

Dintr-odată am devenit foarte atent la sertarul noptierei. În el era un singur lucru: o cutiuță de un roșu-închis. În ea era inelul pe care îmi imaginam că i-l pun pe deget, inel pe care urma să-l poarte în ziua nunții noastre, și care ar fi mers perfect cu verigheta. Îl cumpărasem cu doi ani în urmă și i-l oferisem deja de două ori.

Ne aștepta un drum lung și hotărâsem să-l iau cu mine. Călătoria noastră în Kansas ar fi însemnat a treia oară când scoteam inelul din sertar și mă întrebam dacă și de data asta avea să se întoarcă înapoi. Nu știam ce însemna faptul ăsta, dar nu puteam să nu mă întreb și să nu aștept.

Aveam mâinile uscate și mă mâncau în timp ce mi-am împletit degetele și m-am uitat lung în podea, întrebându-mă dacă ar trebui să vin și cu flori ca data trecută sau să o cer de soție pur și simplu. De data asta, cererea în căsătorie era mult mai încărcată de semnificații. Dacă răspunsul ei era nu, ar fi trebuit să-mi spună ce voia să facem în continuare. Știam că America voia să se căsătorească la un moment dat, pentru că îmi vorbise despre asta și vorbise și cu Abby de față cu mine.

Poate că nu vrea să se căsătorească cu mine.

Mă frământau întruna grijile că poate pentru America nu era niciodată momentul potrivit să spună da. Nu era un cuvânt așa mic, dar mă afectase. Ne afectase pe amândoi. Dar o iubeam prea mult ca să insist să vorbim despre asta. Îmi era prea teamă că o să spună ceva ce nu voiam să aud.

Și apoi mai erau mici semne care-mi dădeau speranțe — de exemplu, când vorbea despre viitor. Sau semne mai importante — cum era faptul că ne mutaserăm împreună. Dar chiar și când despachetam lucrurile mă întrebam dacă nu cumva fusese de acord să ne mutăm împreună doar pentru că era prea încăpățânată să recunoască faptul că părinții ei avuseseră dreptate și că nu eram încă pregătiți.

Dar teama de adevăr mă împiedicase să o întreb. O iubeam prea mult ca să o las să plece așa ușor. Ar fi trebuit să se lupte ca să plece, la fel de mult cum m-aș fi luptat eu să o păstrez. Chiar m-am întrebat dacă sunt întreg la minte.

din moment ce aveam să o mai cer în căsătorie o dată și mi-era teamă că ar fi fost un chin să învăț să trăiesc fără ea.

Dar dacă ar fi spus da, ar fi meritat toate chinurile prin care treceam ca să-mi fac curaj și să o cer din nou.

— Iubitule, m-a strigat America, intrând în casă.

— În dormitor, i-am zis.

A deschis ușa și a aprins lumina.

— De ce stai pe întuneric?

— Tocmai am vorbit cu Janice. Nu era super încântată că am anunțat-o așa târziu, dar mi-a dat liber pentru vineri.

— Super, a zis și și-a luat un prosop. Mă duc să fac un duș. Vrei să vii cu mine? Sau te duci la sală?

— Pot să mă duc dimineată, am zis.

America și-a dat jos bikinii. Ceva mai încolo și-a lăsat și sutienul pe podea. M-am dus după ea și i-am adunat hainele. America a intrat la duș, a dat drumul la robinet și s-a încruntat când a văzut că îi pun hainele în coș.

— Pe bune? Faci curat după mine?

Am ridicat din umeri.

— E doar un obicei, Mare. E compulsiv. Nu pot să mă abțin.

— Cum de ai locuit cu Travis? m-a întrebat.

Gândindu-mă la Travis, mi-a trecut imediat excitația.

— Mi-a cam dat de furcă.

— Eu îți dau de furcă?

— Nu-i așa de rău. Oricum, prefer să fiu cu tine. Crede-mă!

A dat perdeaua într-o parte și a tras de prosopul meu pufos până a căzut pe podea și la fel s-a întâmplat și cu America.

Cu o mână m-am prins de blatul din jurul chiuvetei și pe cealaltă mi-am îngropat-o cu blândețe în părul ei încă ud. Avea o gură remarcabilă. Mi-a luat-o cu o mână și, sugând și mușcându-mă ușor, m-a tot tachinat până când am ajuns să mă îngrijorez că o să scot blatul din țâțâni.

Curând, eram gata să-mi dau drumul, dar nu s-a oprit, gura ei lucrând până când mi-am dat drumul. Am ridicat-o în picioare și apoi am tras de perdeaua de la duș, împingând-o înainte și-apoi întorcând-o. Cu o mână între picioarele ei și cu cealaltă atingându-i pielea alunecoasă de pe coapsă, i-am sărutat umărul în timp ce intram adânc în ea. Sunetul pe care l-a scos a fost de ajuns ca să-mi dau drumul a doua oară.

Mi-am mișcat degetele în cerc pe pielea ei, zâmbind când a început să se frece de mâna mea, cerându-mi în șoaptă să continui. Legănându-mă spre ea agonizant de încet, America a continuat să suspine și să geamă.

Apa îi curgea pe spate, dându-i părul într-o parte sau alta și mi-am plimbat palma pe pielea ei bronzată, savurând fiecare centimetru, sperând ca, atunci când va veni timpul să luăm o decizie, să-și amintească ce bine ne este împreună.

Intensitatea gemetelor ei a crescut, acel scâncet adorabil pe care îl scotea atunci când își dădea drumul. Nefiind în stare să mă opresc, i-am înfipt-o cu putere din nou și din nou, până când mi-am dat drumul iar, încetinind așa cum o făcuse și ea, gâfâind, deși nu o făceam decât de douăzeci de minute.

America s-a întors să se uite la mine, zâmbindu-mi complice. A rămas în picioare, departe de mine — ceea ce era cel

mai rău lucru din lume —, dar apoi și-a pus brațele în jurul
gâtului meu, cu apa curgând pe creștetele noastre.

— Te iubesc, a șoptit.

Mi-am trecut mâinile prin părul ei și mi-am vârât limba
în gura ei. Speram să fie destul.

Capitolul cinci

America

Shepley mi-a pus și ultimul bagaj pe bancheta din spate a mașinii, gâfâind în timp ce încerca să-l așeze mai bine. După ce a reușit, și-a luat rucsacul de pe ciment și l-a aruncat în spate, pe banchetă. L-am sărutat pe obraz și el a stat să-l sărut, apoi și-a șters transpirația de pe frunte cu gulerul tricoului. Nici măcar nu răsărise încă soarele și deja era cald.

Abby și-a încrucișat mâinile.

— E totul gata?

— Asta-i tot, da, i-am răspuns.

— Slavă Domnului, a zis Shepley.

— Nu te mai văicări! l-a tachinat Travis, lovindu-l cu cotul pe vârul său.

Shepley a reacționat și l-a lovit și el în glumă.

— Doar pentru că nu te-am mai lovit de ani de zile, asta nu înseamnă că n-o s-o fac la un moment dat.

— De ani de zile? Când l-ai lovit? am întrebat.

Travis și-a dus degetul la bărbie.

— E ceva timp de-atunci. În noaptea când te-ai despărțit de el. În acea noapte — și s-a uitat la Abby, aproape regretând ce avea să zică — când am adus-o pe Megan în apartament.

M-am uitat la Shepley, nevenindu-mi să cred.

— L-ai lovit pe Travis.

— Imediat după ce ai plecat, a recunoscut Shepley. Credeam că știi.

Am clătinat din cap și m-am uitat la Travis.

— Te-a durut?

— Câteodată încă mai simt durerea, a zis Travis. Shepley lovește tare.

— Bine, am zis, simțindu-mă oarecum excitată la gândul că Shepley a dat cu pumnul.

Maddoxul meu nu era cunoscut pentru bătaia așa cum erau frații, dar era bine de știut că putea să se bată la nevoie.

Shepley s-a uitat la ceas.

— Ar trebui să plecăm. Nu vreau să ne prindă furtuna. E avertizare de tornade pentru Wichita toată după-amiaza.

— Ești sigură că nu vrei să aștepti? a întrebat Abby.

Am ridicat din umeri.

— Shepley și-a luat deja zi liberă.

— Mă bucur că luați mașina lui Shepley, a zis Travis. Mai rău decât să conduci prin ploaie e să rămâi blocat pe ploaie.

Shepley m-a sărutat pe tâmplă și apoi a deschis portiera.

— Să pornim la drum, iubito!

Am îmbrățișat-o pe Abby.

— Te sun când ajungem. După-amiază, cred. Pe la două jumate, trei.

— Să aveți grijă pe drum! a zis ea și m-a îmbrățișat strâns.

Când îmi puneam centura și Shepley se pregătea să dea cu spatele, Travis s-a prefăcut că lovește în portiera lui Shepley.

— Pa, ticălosule!

— Îmi place la nebunie cum vă arătați voi, băieții, afecțiunea. E așa drăguț, într-un fel foarte trist!

— Crezi că nu pot să fiu afectuos?

Am ridicat din sprânceană, neîncrezătoare.

Shepley a oprit mașina, a coborât rapid și a alergat la Travis, sărindu-i în cârcă și înconjurându-l cu mâinile și cu picioarele. Travis rămăsese nemișcat, ținându-l ca și cum ar fi fost un pici care crescuse prea mult.

Shepley l-a îmbrățișat pe Travis, l-a sărutat — pe gură! — și apoi l-a dat drumul, după care s-a întors spre mașină cu brațele larg deschise.

— Vezi? Sunt suficient de bărbat încât să-mi arăt afecțiunea.

— Ai câștigat, am zis, pe jumătate uimită, pe jumătate amuzată.

Travis nu i-a putut susține privirea stoică, arătând agitat și confuz în același timp. S-a șters la gură și s-a dus la Abby ca să o îmbrățișeze.

— La dracu', ești ciudat, frate!

Shepley s-a așezat la loc pe scaun, a închis ușa și și-a pus centura. A deschis geamul și a zis la revedere cu un salut scurt.

— Tu m-ai sărutat primul, ticălosule. Am o poză drept dovadă.

— Aveam trei ani.

— Pe duminică! a zis Shepley.

— Pa, nemernicule! a țipat Travis.

Shepley a apăsător pe accelerație și am ieșit din parcare.

În zece minute, aproape că ieșiserăm din oraș și treceam pe lângă Skin Deep Tattoo. Shepley a claxonat când a văzut ambele mașini, pe a lui Trenton și a lui Camille, în parcare.

— De obicei erau mereu la fumat când treceam pe aici cu mașina, a zis Shepley.

— Cami mi-a zis că s-au lăsat pentru Olive.

— La fel a făcut și Taylor, a zis Shepley.

— Nu e o *nebunie*? Și am dat din cap, gândindu-mă la Taylor și la felul în care se îndrăgostise de mama lui Olive aflată la peste o mie de kilometri distanță. Acum mai e de lucru doar cu Travis.

— Zice că se lasă când o să rămână Abby însărcinată.

— Asta chiar ar fi un miracol.

— Care? Că s-ar lăsa el sau că ea ar accepta să aibă copii?

— Ambele.

— Tu ai vrea copii?

Shepley nu s-a uitat la mine când m-a întrebat.

Am înghițit în sec. Nici măcar nu ieșisem bine din oraș și deja aducea vorba despre cele mai dificile subiecte. Nici nu știam dacă nu cumva era o întrebare prin care să mă testeze. Încerca să găsească un motiv ca să plece? Oare răspunsul meu ar fi fost ultima picătură?

— Hm... Presupun că da. M-am gândit mereu... să am copii. Mai târziu.

Doar a dat din cap, ceea ce m-a agitat și mai tare. Am scos o revistă și am început să o răsfoiesc absentă, prefăcându-mă că citeam din ea. De fapt, habar nu aveam despre ce era. Doar încercam cu disperare să par relaxată. Mai vorbisem despre copii înainte și faptul că acum părea așa neconfortabil să vorbim despre subiect, arăta că ne îndreptam în direcția greșită.

Când am ajuns la Springfield, se vedeau deja primele semne de furtună.

Shepley a arătat spre cerul întunecat.

— Cu cât se încălzește mai mult, cu atât furtunile sunt mai puternice. Uită-te, te rog, la previziunile meteo pentru Kansas.

Mi-am scos telefonul ca să caut informații.

Am dat din cap că nu.

— Se pare că va fi furtună, dar mult mai târziu. Mi-am deschis aplicația meteo preferată. Oh, arată niște pete roșii furioase în sud-vestul Oklahomei chiar acum. O să lovească Wichita cam când ajungem noi în oraș.

— De asta îmi era teamă. Sper să nu ne lovească înainte.

— Putem să ne oprim undeva și să luăm o cameră la motel, dacă e nevoie, am zis.

Zâmbetul părea artificial pe fața mea, iar aerul din mașină era încărcat și prea puțin confortabil. Dintr-odată am devenit foarte furioasă că mă simțeam așa. Shepley era iubitul meu. Îl iubeam și el mă iubea pe mine. De asta eram sigură. Era la mijloc o neînțelegere tâmpită și nu voiam să fiu acel gen de fată. Am deschis gura să zic ceva, dar expresia feței lui Shepley m-a oprit.

— Te iubesc, a fost singurul lucru pe care am reușit să-l rostesc.

Pentru o clipă, piciorul i s-a ridicat de pe ambreiaj și apoi m-a luat de mână, cu ochii la drum.

— Și eu te iubesc.

Am văzut că i se zbate ochiul și mi-am dat seama că îl duruse ce îi spusese.

— Uite, pe ușă aia scrie O'Fallon Missouri, a zis. Ca Falyon al lui Taylor.

— Cred că numele ei se scrie altfel.

— Da..., a murmurat el, nemaiputând să se prefacă.

Am mai răsfoit revista o dată, prefăcându-mă că o citesc și uitându-mă din când în când pe fereastră, la copacii și la câmpurile de grâu care mărgineau Autostrada treizeci și șase. Shepley m-a ținut în continuare de mână, strângându-mă ușor din când în când. Speram că nu o face pentru că se întreba ce i-ar fi fost mai greu: să-i fie dor de mine sau să facă față tâmpeniilor mele. Când am trecut de Chillicothe, Missouri, am văzut un indicator pentru Trenton.

— Hm! Uite! Vrei să jucăm un joc? Să găsim toți membrii familiei Maddox? Cred că e un oraș care se numește Cameron, la nord de Kansas și că asta ar merge pentru Cami.

— Sigur. Putem să punem și numele tău?

— Ha-ha, am făcut.

Chiar dacă amândoi căutam cu disperare să mai înveselim atmosfera, tot ne simțeam ciudat. Eu încă nu făceam parte din familia Maddox. Se prea poate să fi ratat șansa asta.

Când am ajuns la centura care ocolea Kansasul, cerul s-a prăvălit peste noi, umplând mașina cu miros de ploaie, de asfalt ud și de vânt. Sperasem că stând atâtea ore în mașină aveam să vorbim despre ceea ce nu ne spuneam de regulă, dar acum eram tăcută. Fata care se mândrea cu gura ei sloboadă era acum prea speriată ca să spună ceva neplăcut.

Ține-ți gura închisă, Mare. N-o să te ierte niciodată dacă îi propui tu să vă căsătoriți, chiar dacă și el se gândește la asta.

Poate că nu vrea asta... nu mai vrea.

Răpăitul ploii începuse să devină enervant. Înaintam prin furtună, iar ștergătoarele erau când foarte lente, aproape leneșe, când se zbăteau furioase, aproape nemaifăcând față. Shepley făcea conversație – despre ploaie, desigur, și despre anul universitar care stătea să înceapă, dar a continuat să aleagă subiecte sigure, având grijă să nu vorbească despre lucruri ce ar fi putut fi prea serioase.

— Topeka, a anunțat Shepley, ca și cum indicatorul nu era suficient de mare, scris cu litere mari, albe.

— Am scos un timp bun. Hai să ne oprim la un restaurant. M-am săturat de mâncarea din benzinării.

— Bine, a acceptat el. Poți să cauți tu, te rog, un restaurant în apropiere?

— Gator's Bar and Grill, am zis cu voce tare.

Era al treilea pe listă, dar avea numai două stele și jumătate.

— Într-un comentariu cineva zice că să nu mergi acolo după lăsarea întinericului. E interesant. Crezi că sunt vampiri?

Shepley a chicotit și s-a uitat la ceasul de la radio.

— Abia e trecut de douăsprezece. Cred că e OK.

— E la vreo cinci kilometri de aici, am zis. Dincolo de intersecție.

— Care? Drumul patru-șaptezeci se întâlnește cu drumul interstatal treizeci și cinci.

— E cea de la patru-șaptezeci.

Shepley a dat din cap, satisfăcut. Atunci mergem la Gator's.

Așa cum scria, restaurantul era aproape de intersecție, la doar trei kilometri. Shepley a parcat și a oprit motorul pentru prima dată după aproape patru ore. Când am coborât, îmi simțeam mușchii și oasele înțepenite.

La coborâre, Shepley a făcut câteva exerciții de întindere, s-a aplecat, s-a ridicat, și-a adus mâinile în față.

— Nu e bine să stăm jos atâta timp. Nu știu cum reușesc oamenii care fac muncă de birou.

— Și tu ai muncă de birou, am zis, rânjind.

— Part-time. Dacă ar fi fost patruzeci sau cincizeci de ore pe săptămână, aș fi luat-o razna.

— Deci nu o să rămâi la bancă? am întrebat, surprinsă. Credeam că-ți place.

— E bine să te ocupi de gestionarea capitalului privat. Dar știi că n-o să stau multă vreme.

— Nu. Nu mi-ai zis asta până acum.

— Ba da. Ah... Cred că i-am spus lui Cami.

— Lui Cami?

— Data trecută când m-am dus cu Trenton la The Red. Știi cât de mult vorbesc când beau ceva.

— Uitasem, am zis.

Shepley m-a luat de mână când am intrat în restaurant, dar între noi se insinuase oricum o distanță în care erau toate gândurile noastre nerostite.

M-am uitat prin jur, în restaurant, și apoi la tavanul înalt. De aparatele de aer condiționat erau atârinate lumini multicolore de Crăciun, canapelele aveau găuri în tapițerie de la șobolani, iar podeaua avea cel puțin zece ani de murdărie adunată în fiecare fir din covorul uzat. Era miros de grăsime ranced și lambriurile de metal ruginite și vopseaua gri de

cărbune erau mai degrabă neprimitoare, în ciuda aerului care se voia de chic industrial.

— Acum înțeleg de ce are doar două stele, am zis, tremurând de la aerul condiționat.

Am așteptat atât de mult pentru o masă, încât aproape că l-am rugat pe Shepley să plecăm, dar tocmai atunci o chelneriță cu părul albastru, o insignă în piept și mai mulți cercei decât avea găuri ne-a condus la două scaune goale din bar.

— De ce ne-a așezat aici? am întrebat. Sunt și mese libere. Sunt o mulțime de mese libere.

— Nici măcar angajații nu vor să se afle aici, a zis Shepley.

— Poate că ar trebui să plecăm?

A dat din cap că nu.

— O să luăm ceva rapid și plecăm.

Am dat din cap, neliniștită.

Barmanul a șters teigheaua din fața noastră și ne-a întrebat ce vrem de băut. Shepley a vrut apă plată, iar eu un suc de căpșuni.

— Nu vreți bere? Și atunci de ce v-ați așezat la bar? a întrebat barmanul, deranjat.

— Aici am fost plasați. Nu am cerut noi, i-am răspuns eu, nervoasă.

Shepley m-a mângâiat pe genunchi, făcându-mi semn să mă liniștesc.

— Conduc eu. Puteți să-i dați o bere blondă. La draft, vă rog.

Barmanul ne-a dat meniurile și a plecat.

— De ce ai comandat o bere?

— Pentru că nu vreau să le spună bucătarilor să ne scuipe în mâncare, Mare. Nu trebuie să o bei.

De afară s-au auzit tunete care au zguduit clădirea și apoi ploaia a început să lovească acoperișul.

— Putem să stăm undeva ca să treacă furtuna dar n-aș vrea să rămânem aici, am zis.

— Bine. Găsim altceva, măcar o parcare.

M-a mângâiat din nou pe genunchi.

— Hei, a zis un bărbat, care trecea pe lângă noi cu un prieten.

Părea deja beat, după cum se impleticea spre scaunul de la bar. Când m-a privit, mi s-a părut că în loc de ochi avea apă murdară.

— Hei, a zis Shepley, răspunzând în locul meu, și l-a fixat cu privirea.

— Iubitule, am dat să-l liniștesc.

— Doar îi arăt că nu mă intimidază, a zis Shepley. Sper ca așa să fie mai puțin dornic să ne deranjeze.

Barmanul s-a întors cu sucul de căpșuni și cu apa plată.

— Sunteți gata să comandați?

— Da, amândoi vrem sendvișul cu pui făcut ca în sud-vest.

— Cu cartofi prăjiți sau cu inele de ceapă?

— Fără garnitură.

Barmanul a luat meniurile, s-a uitat la noi și a plecat să dea comanda.

— Unde naibii se duce? l-a întrebat tipul băut pe prietenul lui.

— Calmează-te, Rich. Se întoarce, a zis.

Am încercat să-l ignor.

— Deci te gândești să lucrezi mai departe în domeniul sportului?

Shepley a ridicat din umeri.

— E jobul meu de vis. Nu știu cât de realist este, dar da, cam ăsta ar fi planul. Antrenorul Greer a zis că ar trebui să candidez pentru jobul de antrenor secund. Crede că aș avea șanse mari. Aș începe așa.

— Dar... tu nu joci fotbal.

Shepley s-a foit pe scaun.

— Am jucat.

— Da? Când?

— Nu la facultate. Dar în toți cei patru ani de liceu. Și poți să crezi sau nu, dar eram destul de bun.

— Și ce s-a întâmplat? De ce nu mi-ai povestit lucrurile astea înainte?

Shepley a împins mai încolo sticla de apă și s-a întins spre bar.

— Bănuiesc că din prostie. Era singurul lucru la care mă pricepeam mai bine decât verii mei.

— Dar Travis nu vorbește despre asta. Nici părinții tăi. Dacă ai început la liceu, probabil că erai foarte bun. Nici măcar nu am văzut poze la tine acasă din care să înțeleg că ai fost interesat de sport.

— Mi-am făcut praf trei sau patru ligamente importante la genunchi în timpul ultimului meci din sezon, în ultimul an de liceu. Am muncit din greu ca să-mi revin, dar când am început să mă antrenez, nu-mi mai simțeam genunchiul la fel. Nu se vindecase complet. Îmi luasem un an ca să-mi revin, dar nu știam dacă antrenorii aveau să aștepte după mine și știam că și dacă mă așteptau un an, tot eram terminat.

Și-a îndreptat spatele.

— Așa că m-am retras.

— Acum îmi explic de ce îmi dădeai mereu alte explicații pentru cicatricile pe care le ai. Credeam că ești doar stânjenit.

— Eram.

M-am încruntat.

— Nu ai de ce. Acum înțeleg de ce vrei să te întorci în acea lume.

A dat din cap și zâmbetul lui mi-a arătat că abia acum își dădea și el seama de asta. În sfârșit, se deschisese față de mine. Era ocazia perfectă să abordez discuția despre tensiunea pe care o simțisem între noi în mașină, dar când să deschid gura, mi-am pierdut brusc curajul.

— Mersi că mi-ai spus.

— Ar fi trebuit să-ți spun acum mult timp, dar..., a ezitat.

Până la urmă, curiozitatea și nerăbdarea au devenit mai puternice decât teama.

— De ce e tensiunea asta între noi? am întrebat. Ce ai pe suflet?

Shepley a devenit și mai încordat ca înainte.

— Ce? Nimic. De ce întrebi?

— Nu te îngrijorează nimic?

— Dar *tu* la ce te gândești?

— Iubitule, am zis, și vocea mi-a sunat mai severă decât aș fi vrut.

Shepley a oftat, încuviințând când barmanul mi-a adus o halbă plină de lichid de culoarea chihlimbarului, cu spumă deasupra.

— Dă-o pe toată pe gât! a zis Rich, grohăind. Doamne, ai niște buze extra. Pariez că ar putea să sugă o minge de

golf printr-un furtun de grădină! Linge-te pe buze după ce bei, sexoaso! Fă-le o favoare bărbaților aici de față.

Am mârâit la el și am împins halba cât mai departe de mine.

Rich s-a ridicat în picioare.

Prietenul lui a încercat să-l oprească.

— Pentru Dumnezeu! Stai jos!

Rich a dat din cap, s-a șters la gură cu mâneca și s-a îndreptat clătinându-se spre noi.

— La naiba, am murmurat eu.

Am rămas cu privirea ațintită drept înainte.

Shepley m-a mângâiat pe genunchi:

— E OK, nu te îngrijora.

— Poți să faci cu buzele alea..., a continuat Rich.

— Stai dracului jos, l-a avertizat Shepley.

Îl mai auzisem vorbind așa doar cu Travis. Am simțit cum în mine se amestecă surpriza, agitația și senzația clară că sângele îmi clocotește și că mă înroșesc în obraji.

— Ce-ai zis, nenorocitul? s-a agitat Rich, sprijinindu-se de bar, lângă mine.

Shepley s-a enervat.

— Ai fix trei secunde ca să pleci de lângă prietena mea, că dacă nu, te fac praf!

— Rich, l-a strigat prietenul lui. Pleacă odată de acolo!

Rich s-a aplecat și mai mult spre mine, și atunci Shepley s-a ridicat, a făcut un pas mai aproape de scaunul meu și l-a privit pe Rich direct în ochi.

— Dă-te la o parte, Mare.

— Shepley...

Rich a pufăit batjocoritor:

— Mare? Shepley? sunteți cumva copii de vedete? Ce dracu' de nume sunt astea?

— Pleacă de-aici, i-a zis Shepley.

M-am dat jos de pe scaun și m-am dus câțiva pași mai încolo.

— Te avertizez pentru ultima oară, a zis Shepley.

Barmanul a încremenit în ușa bucătăriei, cu platourile noastre în mâini.

— Shep, i-am zis, luându-l de braț.

Nu-l mai văzusem niciodată așa ostil.

— Hai să mergem, am continuat.

Rich l-a bătut pe umăr pe Shepley cu două degete.

— Ce ai de gând să faci, micuțule? Ce zici dacă i-o trag, măcar să ai de ce să te plângi?

Lui Shepley îi zvâcneau mușchii feței.

— Iubitule, am zis.

Umerii i s-au relaxat. A scos câteva bancnote din buzunar și le-a aruncat pe bar. Și-a dus mâna la spate ca să vadă unde sunt. M-am îndreptat spre ușă, spunându-i lui Shepley să vină și el. Shepley se întorsese spre mine, când Rich s-a întins, l-a apucat pe Shepley de cămașă și l-a tras înapoi spre el.

Shepley n-a ezitat nicio secundă. Rich a făcut ochii mari când l-a văzut pe Shepley cum vine spre el cu cotul ridicat. S-a auzit un trosnet când Shepley l-a lovit cu cotul pe Rich în obraz. Rich s-a clătinat, s-a dat în spate, ținându-se cu mâna de obrazul lovit, și atunci s-a ridicat și prietenul lui.

— Chiar te provoc să te bagi, i-a urlat Shepley.

Rich a încercat să profite de faptul că Shepley nu era atent și s-a repezit la el. Shepley s-a ferit și Rich a căzut. Mi-am acoperit gura nevenindu-mi să cred că era prietenul

meu, și nu Travis, în toiul unei lupte. Trecuse multă vreme de când nu-l mai văzusem pe Travis în ring, dar, chiar dacă se mai potolise un pic de la nuntă, Travis tot ajungea să mai dea pumni dacă cineva îl enerva prea tare. Barmanul s-a întins după telefon tocmai când Shepley l-a lovit din nou pe Rich cu pumnul. Rich s-a invârtit la o sută optzeci de grade și apoi a căzut. Prietenul lui îl privea de pe scaunul lângă care stătea și clătina din cap.

Ochii lui Rich începuseră deja să se umfle, cum stătea întins pe covorul murdar, și era complet amețit.

— Iubitule, hai să mergem, i-am zis.

Shepley a făcut un pas spre prietenul lui Rich, iar acesta s-a dat rapid înapoi.

— Shepley Maddox! Hai să mergem!

Shepley s-a uitat la mine, respirând precipitat, dar fără să aibă vreun semn pe față. A trecut pe lângă mine, m-a luat de mână și am ieșit amândoi pe ușă.

Capitolul şase

Shepley

Volanul mașinii a scrâșnit când am răsucit de el cu ambele mâini. Ploaia cădea din cerul întunecat, asaltând parbrizul așa de puternic, încât America aproape că trebuia să țipe când vorbea, ca să o pot auzi. Spunea o mie de lucruri în același timp și toate se amestecau. Nu era nebună, doar entuziasmată. Nici eu nu eram nebun. Eram pur și simplu al naibii de furios. Adrenalina încă îmi curgea prin vene și din cauza asta simțeam că îmi explodează capul. Tocmai acest sentiment mă ajuta să nu-mi pierd cumpătul. Mă făcea să mă simt bolnav, lipsit de control, vinovat — tot ce nu voiam să fiu.

După ce am trecut de Topeka, am reușit să înțeleg ce-mi spunea.

S-a întins să mă ia de mână.

— Iubitule? M-ai auzit? Ar trebui să mergi mai încet. Plouă așa de tare, încât apa aproape că a acoperit drumul.

Nu-i era teamă, dar imi dădeam seama după vocea ei că era îngrijorată. Am ridicat puțin piciorul de pe accelerație și am încetinit, eliberându-mă astfel de tensiunea din picior și din restul corpului.

— Scuze, am zis printre dinți.

America m-a strâns de mână.

— Ce s-a întâmplat?

Am ridicat din umeri.

— M-am pierdut cu firea.

— Am avut impresia că sunt în mașină cu Travis, nu cu prietenul meu.

— Nu se va repeta.

Am văzut cu coada ochiului cum i se schimbă expresia feței.

— Mă mai iubești?

Cuvintele ei m-au lovit direct în stomac, așa că am tușit încercând să-mi reglez respirația.

— Ce?

Am văzut în ochii ei că încerca să-mi ascundă ceva.

— Mă mai iubești? E din cauză că am zis nu?

— Tu... chiar vrei să mai vorbim despre asta acum? Adică, bineînțeles că te iubesc. Știi prea bine asta, Mare. Nici nu-mi vine să cred c-ai putut să mă întrebi așa ceva.

Și-a șters o lacrimă de pe obraz și s-a uitat pe geam. Pupilele ei reflectau furtuna de afară.

— Nu știu ce s-a întâmplat.

Am simțit cum mă sufoc și m-am trezit că nu pot să scot nicio vorbă ca posibil răspuns. Pur și simplu nu reușeam

să-mi găsesc cuvintele. Așa că am lăsat timpul să treacă, în care fie m-am uitat la ea, extrem de confuz, fie la drum.

— Te iubesc. Și-a sprijinit bărbia cu degetele ei elegante strânse în pumn și și-a rezemat brațul de cotieră.

— Voiam să vorbesc cu tine despre relația noastră din ultima vreme, dar mi-a fost teamă și... nici n-am știut ce să zic. Și...

— America? Excursia asta e cumva una de adio?

S-a întors spre mine.

— Spune-mi tu!

Abia când bărbia a început să mă doară, mi-am dat seama că în tot timpul ăsta strânsesem din dinți. Am închis ochii strâns și apoi am clipit de câteva ori, încercând să mă concentrez asupra drumului și să conduc mașina între dungile albe și galbene. Voiam să trag pe dreapta ca să vorbim, dar știam că din cauza ploii și a vizibilității reduse ar fi fost prea periculos. Nu aveam de gând să-i fac așa ceva iubirii vieții mele, chiar dacă ea nu mai credea în acest moment că era iubirea mea.

— Nu vorbim, a zis ea. De ce nu mai stăm de vorbă?

— Când am început să ne iubim așa de mult, încât ne-a fost teamă să nu stricăm ceva în iubirea noastră? Cel puțin așa a fost și așa este pentru mine, i-am răspuns.

Să spun adevărul cu glas tare era pe cât de înfricoșător, pe atât de eliberator. Faptul că ținusem lucrul ăsta în mine atâta timp mă făcea — acum, că i-l spusesem — să mă simt mai bine, dar, pentru că nu știam cum avea să reacționeze, mă făcea să-mi doresc să-mi iau vorbele înapoi.

Dar asta își dorea ea, să vorbim, să spunem adevărul, și avea dreptate. Era timpul. Tăcerea ne făcuse rău. În loc să mă bucur de faptul că începusem un nou capitol

împreună, îmi băteam capul cu *de ce nu, încă nu, când*. Fusesem nerăbdător și asta îmi dăunase. Oare iubisem mai mult ideea de *noi doi* decât o iubeam de fapt pe *ea*? N-avea niciun sens.

— La naiba! Îmi pare rău, Mare.

Ea a ezitat.

— Pentru ce?

M-am strâmbat, agitat.

— Pentru cum m-am purtat. Pentru că am avut secrete față de tine. Pentru că am fost nerăbdător.

— Ce secrete?

Părea nervoasă. Asta mi-a frânt inima.

I-am luat mâna, am dus-o la buze și i-am sărutat degetele. Ea s-a întors spre mine, și și-a tras genunchiul la piept. Avea nevoie de ceva de care să se sprijine, în timp ce aștepta răspunsul meu. Geamurile udate de ploaie începeau să se aburească, îmblânzindu-i trăsăturile. Era cea mai frumoasă și mai tristă ființă pe care o văzusem vreodată. Era puternică și încrezătoare, în timp ce eu o consideram doar fata de lângă mine, cu ochii mari de îngrijorare.

— Te iubesc și vreau să fim împreună pentru totdeauna.

— Dar? a întrebat ea.

— Niciun dar. Atâta tot.

— Minți, a zis ea.

— De acum încolo, doar asta e. Îți promit.

A oftat și s-a uitat drept înainte. Buzele au început să-i tremure.

— Am încurcat lucrurile, Shepley. Acum o să fii mulțumit să continuăm ca până acum.

— Da. Adică... ești de acord? Nu asta îți doreai? Cum adică ai încurcat lucrurile?

Buzele îi erau atât de strânse, încât formau o linie subțire.

— Nu ar fi trebuit să spun *nu*, a murmurat ea.

Am respirat adânc, încercând să mă gândesc la ce vrea să spună.

— Mi-ai spus *nu* mie? Când te-am cerut în căsătorie?

— Da, a zis, cu voce aproape imploratoare. Atunci nu eram pregătită.

— Știu. E OK, am zis, strângând-o de mână. Nu renunț la noi.

— Cum să reparăm lucrurile între noi? Sunt dispusă să fac orice. Pur și simplu, vreau să fim ca înainte. Ei bine, nu chiar, dar...

Am zâmbit, văzând cum se încurcă în cuvinte. Încerca să-mi spună ceva fără să pronunțe cuvintele și nu se simțea prea confortabil în rolul ăsta. America spunea întotdeauna tot ce avea chef. Era unul din milioanele de lucruri pe care le iubeam la ea.

— Mi-ar plăcea să pot să mă întorc în acel moment. Să o luăm de la capăt.

— De la capăt? am întrebat.

Era în același timp și plină de speranță, și frustrată. Am deschis gura ca să o întreb de ce, când bucăți mari de grindină au început să lovească parbrizul.

— La naiba. *La naiba!* am țipat, imaginându-mi cum grindina putea să ne lovească.

Am încetinit, căutând ieșirea de pe autostradă.

— Ce ne facem? a întrebat America, care s-a prins mai bine cu mâinile de scaun.

— Cât mai avem? am întrebat-o.

America și-a căutat telefonul și a început să tasteze.

— Suntem chiar în afara oraşului Emporia. Deci o oră şi un pic? a urlat ea ca să o aud peste răpăitul ploii şi miile de ace de gheaţă care străpungeau vopseaua maşinii.

Am încetinit şi mai mult. Maşinile din faţă frâneau mereu. Ştergătoarele îmi reflectau bătăile inimii într-un ritm rapid, dar constant, ca muzica de dans dintr-un club.

— Shepley? a zis America, încercând să aibă vocea calmă.

— O să fim OK. O să înceteze în curând, am zis, sperând să am dreptate.

— Dar maşina ta!

Maşina a început să derapeze şi mi-am smuls mâna din mâna iubitei mele, încercând să revin pe banda mea. Dar am continuat să derapăm tot mai rău, spre banda care delimita sensurile de mers ale autostrăzii. Am reuşit să redresez maşina, dar atunci am început să derapăm spre şant. Am încercat din nou să opresc deraparea, dar în cele din urmă ne-am trezit în şanţul de canalizare. Apa era până la nivelul geamului, clocotea şi se prăvălea furioasă în geam parcă încercând să năvălească înăuntru.

— Eşti OK? am întrebat-o.

I-am cuprins faţa cu mâinile ca să verific dacă era OK. Avea ochii mari.

— Ce... facem? a întrebat ea.

Telefonul a început să sune. S-a uitat în fugă şi mi-a arătat ecranul.

— Avertizare de tornadă. La Emporia. Chiar acum.

— Trebuie să plecăm de-aici, am zis.

Ea a dat din cap şi a încercat să se întoarcă spre bancheta din spate.

— Lasă bagajul. Putem să ne întoarcem după el mai târziu. Trebuie să plecăm. Acum!

Am deschis geamul. America a priceput ce voiam să fac, și-a scos centura de siguranță și a deschis și ea geamul pe partea ei. Am dat să-mi scot și eu centura de siguranță, dar m-am oprit. Inelul era în rucsacul de pe banchetă.

— La naiba! a zis America, țipând de pe capotă. Mi-a căzut telefonul în apă!

În depărtare se auzea alarma de tornadă și, în loc de grindină, acum ploua torențial.

Am luat rucsacul, mi l-am pus pe umăr și am ieșit pe geam, pe acoperișul mașinii, lângă America. Apa trecuse de capotă. America și-a încrucișat brațele goale la piept, tremura de frig, iar părul îi era deja ud leoarcă. Se pregătise pentru o zi caldă de vară, așa că era îmbrăcată cu pantaloni scurți, bustieră și sandale. M-am uitat rapid în jos, încercând să-mi dau seama cât de mare era apa, și apoi am sărit. Abia dacă îmi venea până la piept.

— Nu e mare, iubito. Sari!

America s-a uitat fix cum plouă.

— Trebuie să ne adăpostim, America. Sari la mine-n brațe!

Mai mult a căzut decât a sărit. Am ajutat-o să se ridice și să ajungă pe movila acoperită cu iarbă din apropiere. De ambele părți ale pasarelei erau mașini parcate, dar încă mai erau mașini care circulau. O mașină a trecut în viteză pe lângă noi, udându-ne până la piele. America și-a desfăcut brațele în lături, avea degetele răsfirate și pe față i se scurgea rimelul.

— Nu văd nimic. Tu? am întrebat-o.

A dat din cap că nu și și-a șters fața cu bustiera. Dar asta nu înseamnă nimic. Poate că încă se mai circulă.

Pasarela e mai aproape decât orașul. Hai să mergem acolo! Putem să ne sunăm părinții....

În spatele nostru s-au auzit țipete și m-am uitat să văd ce se întâmplă.

— Shepley! a țipat America, uitându-se îngrozită spre sud-vest, către parcare de sub un pâlț de copaci.

Ramurile se aplecau atât de tare, că stăteau să se rupă, bătute de vântul puternic.

— La naiba, am zis, și am văzut cum un nor se prăvălește spre noi

America

Eram înghețată și udă și am arătat cu degetul tremurător spre fâșia albastră care se zărea printre nori. Cineva a trecut în fugă pe lângă mine, aproape dându-mă jos, și am văzut un bărbat care alerga spre pasarelă, și care ținea strâns în brațe o fetiță cu codițe, încălțată cu sandale albe.

Rampa ducea spre o pasarelă peste Autostrada 170. Sub noi, de cealaltă parte, era o parcare, iar vizavi de ea, era o benzinărie, cam la vreo patru sute de metri.

— Ar trebui să mergem, a zis Shepley.

— Unde?

— Sub pasarelă.

— Dacă e deasupra podului o să fim luați pe sus, am zis, și dinții au început să-mi clănțăne.

Nu-mi dădeam seama dacă din cauză că mi-era frig sau frică.

— Benzinăria e mai sigură.

— E mai aproape decât Emporia. Poate trece pe lângă noi.

Mai mulți oameni au trecut pe lângă noi și apoi au dispărut când au coborât dealul ca să se ascundă sub pod. Frânele unui camion au scrâșnit în mijlocul pasarelei și, peste câteva secunde, o camionetă a intrat în camion. În haosul provocat de vântul șuierător, s-au auzit și scrâșnete și zgomot de sticlă spartă.

Shepley mi-a făcut semn să aștept și s-a dus la locul accidentului. S-a uitat înăuntru, a făcut câțiva pași înapoi, apoi s-a grăbit să-l scoată pe șoferul camionului. Umerii i-au căzut dintr-odată când și-a dat seama că erau morți cu toții.

— Nu poți să rămâi aici, a strigat o femeie, trăgându-mă de braț.

Ținea de mână un băiat mic, blond, de vreo zece ani, cu pielea bronzată și ochii mari de groază.

— Mamă, a țipat el, trăgând-o ca să se îndepărteze.

— Vijelia vine direct peste noi. Trebuie să te adăpostești, mi-a zis mama băiețelului și a alergat cu fiul ei spre benzinărie.

Shepley s-a întors spre mine și m-a luat de mână.

— Trebuie să mergem, mi-a zis și s-a întors să se uite la zecile de oameni care ieșeau din vehiculele oprite și care alergau în direcția noastră.

Am dat din cap și am început să alerg. Ploaia îmi înțepa fața, cum cădea mai mult orizontal decât vertical, fiind aproape imposibil să zăresc ceva.

Shepley s-a uitat în urmă și mi-a zis să merg mai departe.

Am alergat peste două benzi și ne-am oprit în secțiunea mediană, unde era iarbă. Traficul era lejer, dar încă mai circulau mașini în ambele direcții. Ne-am oprit o clipă, apoi Shepley m-a tras iar după el, am mai traversat două benzi circulante și am coborât spre benzinărie. Pe un indicator se putea citi *Flying J*.

Oamenii fugeau din parcare spre pasarelă.

Shepley s-a oprit, și am simțit cum inima îmi bate cu putere.

— Unde mergeți? a întrebat Shepley fără să se adreseze cuiva anume.

Un bărbat care ținea de mână o fetiță de vârstă școlară a trecut pe lângă noi și a strigat:

— E plin, nu mai e loc și pentru noi!

— La naiba, am început să țip. La naiba! Ce ne facem?

Shepley m-a mângâiat pe obraz și i-am văzut îngrijorarea din ochi.

— Să ne rugăm să nu ne lovească.

Am alergat amândoi spre cele două poduri unite de pasarelă peste Autostrada 170. Deasupra noastră erau stâlpi masivi de beton, care creau un gol unde metalul întâlnea dealul. Toate despărțiturile podurilor erau deja pline cu oameni înspăimântați.

— Nu mai e loc, am zis, lipsită de speranță.

— O să ne facem loc, a zis Shepley.

Cât am urcat panta înclinată a dealului de beton, am auzit mașinile care încă treceau și care se auzeau ca niște tobe. Părinții își ascunseseră copiii în cele mai ferite colțuri pe care le găsiseră și îi acopereau cu propriile corpuri. Mai multe cupluri erau strânse laolaltă și un grup de patru

adolescente își ștergeau fețele ude, și când se rugau, când înjurau la telefon.

— Acolo, mi-a zis Shepley, și m-a tras sub podul de vest. Mai întâi o să lovească podul estic.

M-a dus în centru unde era un spațiu îngust în care încăpea doar unul dintre noi.

— Intră, Mare, a zis, și a arătat spre nișa de beton.

Am clătinat din cap.

— Pentru tine nu e loc.

Shepley s-a încruntat.

— America, nu avem timp pentru chestii din astea.

— Se apropie, a strigat cineva de sub podul vestic.

Shepley mi-a luat fața în mâini și m-a sărutat apăsător pe buze.

— O să fim în regulă. Intră!

A încercat să mă ghideze, dar m-am opus.

— Shep, am strigat eu.

— Intră! a țipat el.

Nu mai vorbise cu mine așa niciodată.

Am înghițit în sec și m-am conformat.

Shepley s-a uitat în jur, încercând să-și desprindă tricoul ud de corp, când a văzut un bărbat care-și ținea telefonul ridicat.

— Tim! Vino aici! l-a strigat o femeie.

Tim și-a dat părul negru umezit pe spate și a continuat să arate cu telefonul în direcția tornadei.

— Se apropie! a zis el, entuziasmat.

Copiii au țipat și la fel au făcut și câțiva adulți.

— Chiar se întâmplă? am zis, simțind cum inima îmi sare din piept.

Shepley m-a strâns de mână.

— Uită-te la mine, Mare. Nu mai durează mult.

Am încuviințat rapid și m-am aplecat să-l văd pe Tim care filma. A făcut un pas în spate și a încercat să urce rampa.

L-am tras pe Shepley cât mai aproape mine și el m-a ținut strâns. Timpul a părut să se oprească în loc. Era liniște — nici vânt, nici plânsete —, toată lumea parcă încetase câteva secunde să respire. Acesta era momentul în care vieților tuturor celor care se adăpostiseră sub podul ghinionist aveau să se schimbe pentru totdeauna.

Prea repede, liniștea s-a terminat și vântul a început să suie ca și cum zeci de avioane militare ar fi zburat foarte jos. Iarba din zona mediană părea să fie biciuită și mi s-a părut că eram sub o tonă de apă, din cauza presiunii aerului care devenise extrem de greu. Am simțit cum vântul mă împinge și mai mult și atunci l-am văzut pe Tim cum este luat pe sus, trântit pe ciment, apoi pe iarbă, și apoi aspirat în cer de un monstru invizibil.

În jurul meu s-au auzit țipete și l-am prins mai bine cu degetele de spate pe Shepley. S-a aplecat peste mine, dar când tornada s-a îndreptat spre podul estic, aerul s-a schimbat. O femeie a țipat când nu s-a mai putut ține și fost trasă afară din ascunzătoare. Pe rând, cei care nu se adăpostiseră în spațiul dintre deal și pod erau smulși afară.

— Ține-te, l-am auzit pe Shepley țipând, dar vocea îi era acoperită de zgomot.

Cu ultimele picături de putere, s-a străduit să mă împingă și mai mult în nișă.

Am simțit cum corpul îi este tras de lângă mine. M-a prins și mai strâns în brațe, dar când am început să alunec, mi-a dat drumul de tot și s-a prins cu degetele de beton, rămânând în bătaia vântului.

S-a chinuit un moment să-mi dea rucsacul. Mi l-am pus pe un braț și apoi m-am întins spre el.

— Ia-mă de mână!

Picioarele au început să-i alunece și s-a uitat la mine, cu teroare în ochi.

— Închide ochii, iubito!

Și, cum a spus cuvintele, cum a dispărut, smuls ca și cum nu ar fi cântărit niciun gram. L-am strigat numele, dar vocea mi s-a pierdut în vântul năprasnic.

Presiunea aerului s-a micșorat și la fel și mișcarea de aspirare. Am alergat la baza dealului, unde am văzut resturi de mașini aruncate peste tot. M-am târât și apoi am alergat peste pod, uitându-mă pretutindeni. Nu-mi venea să cred! Simțeam picăturile de apă ca pe niște ace care mi se înfing în piele.

— Shepley, am țipat, și m-am aplecat peste rucsacul lui, pe care l-am ținut strâns în brațe, ca și cum ar fi fost el.

Ploaia s-a potolit și am privit cum tornada crește, îndreptându-se spre Emporia.

Am alergat spre mașină și m-am oprit lângă șanț. Rampa era acum un loc al distrugerii, cu mașini sfârtecate și bucăți de moloz și gunoi aruncate peste tot. Mașinile care fuseseră implicate în accident nu mai erau acolo și, în locul lor, era acum o bucată mare de aluminiu.

Cu doar câteva momente în urmă, eram în excursie cu Shepley ca să-mi văd părinții. Iar acum eram într-un loc care arăta ca o zonă de război. Apa încă mai șiroia peste capota mașinii lui Shepley.

— Adineauri eram amândoi aici, am murmurat în neant. Shepley era aici!

Pieptul a început să-mi tresalte și, oricât încercam să respir, simțeam că nu am destul aer. Mâinile mi-au căzut pe genunchi și apoi genunchii mi-au căzut pe pământ. Un hohot de plâns mi-a străbătut trupul și lacrimile au început să-mi curgă. Speram să-l văd pe Shepley alergând spre mine și liniștindu-mă că totul era în regulă. Cu cât îl așteptam mai mult lângă mașină, cu atât intram mai tare în panică. Nu se întorcea. Poate că zăcea undeva, rănit, și eu nu știam ce să fac. Dacă plecam să-l caut, poate se întorcea la mașină și eu nu aș fi fost acolo.

Am respirat adânc și mi-am șters lacrimile și ploaia de pe obraz.

— Te rog să te întorci la mine, am șoptit.

Pe asfaltul umed se reflectau lumini albastre și roșii și, când am întors capul, am văzut o mașină de poliție parcată aproape de mine. Un polițist a sărit din mașină, s-a lăsat în genunchi lângă mine și mi-a pus mâna blând pe spate. De cămașă avea prinsă o insignă de bronz cu numele Reyes, pe care mai scria și *Poliția rutieră Kansas*.

— Ești rănită? m-a întrebat Reyes și mi-a pus o pătură groasă pe umeri.

Nu-mi dădusem seama cât îmi era de frig până nu am simțit căldura plăcută a păturii.

Polițistul stătea aplecat spre mine, mai mare ca Travis. Și-a scos pălăria, arătându-și capul proaspăt ras. Avea o privire severă, dar nu știu dacă era sau nu conștient de asta. Între sprâncenele negre, stufoase, avea două riduri de expresie.

Am dat din cap că nu.

— E mașina dumneavoastră?

— A prietenului meu. Ne-am adăpostit pe pasarelă.

Reyes s-a uitat în jur.

— El bine, a fost o prostie. El unde e?

— Nu știu.

Când am rostit cuvintele cu voce tare, am simțit cum o durere năprasnică mă străpunge dintr-odată și aproape că m-am prăbușit, de-abia reușind să mă sprijin cu palmele de asfaltul ud.

— Asta ce e? a întrebat el, arătând spre rucsacul de la mine din brațe.

— Este... e al lui. Mi l-a dat înainte să...

S-a auzit un sunet pițigăiat și Reyes a început să vorbească:

— Doi-nouăsprezece spre Baza H. Doi-nouăsprezece spre Baza G. Terminat.

— Doi-nouăsprezece, te auzim, a spus o voce de femeie prin stație.

Avea vocea plată, fără niciun pic de emoție.

— Am aici un grup de oameni care s-au adăpostit la intersecția dintre Autostrăzile 50 și 25.

S-a uitat în jur și a văzut mulți oameni răniți.

— A trecut tornada pe aici. Zece-patruzeci-nouă în zonă. Avem nevoie de personal medical. De cât mai mulți.

— OK, doi-nouăsprezece. Trimitem ambulanțe către voi.

— Zece-patru, a mai zis Reyes, după care și-a îndreptat atenția spre mine.

Am clătinat din cap.

— Nu pot să merg nicăieri. Trebuie să-l caut. Poate e rănit.

— Poate că e rănit. Dar nu poți să-l cauți dacă nu ai mai întâi grijă de tine.

Reyes a făcut semn spre antebrațul meu.

Aveam o tăietură adâncă, din care ieșea sângele care se amesteca cu ploaia, formând un șuvoi cărămiziu pe asfalt.

— Of, Doamne, am zis, ținându-mă de braț. Nici măcar nu știu cum s-a întâmplat. Dar... nu pot să plec. El este pe undeva pe-aici.

— Pleci acum. Poți să te întorci mai târziu, a zis Reyes. Dar acum nu poți să-l ajuți.

— O să se întoarcă la mașină.

Reyes a dat din cap.

— E deștept?

— E genial.

Reyes a schițat un zâmbet, care i-a împlânzit privirea tăioasă.

— Atunci, al doilea loc unde o să te caute e la spital.

Capitolul şapte

America

Mi-am atins bandajul de la mână. Pielea din jurul bandajului era încă roșiatică și dureroasă de când fusese curățată și cusută. Mă simțeam mai bine de când mă schimbasem de hainele umede în uniforma albastru-deschis pe care mi-o dăduse asistenta. Stăteam la urgențe de mai bine de o oră, înfășurată în pătura de lână pe care mi-o dăduse Reyes, încercând să mă gândesc cum să le spun lui Jack și Deana ce se întâmplase cu fiul lor — deși oricum nu puteam s-o fac, pentru că nu mergeau telefoanele.

În spital erau aduși constant morți și răniți, muribunzi și oameni rătăciți. Mai mulți copii era plini de noroi, dar altfel erau teferi, fără nicio zgârietură. Din câte îmi puteam

da seama, se rătăciseră de părinții lor. Și mai mulți părinți veniseră să-și caute copiii pierduți.

Sala de așteptare se transformase într-un fel de triaj, iar eu stăteam lipită de zid, neștiind ce așteptam. O femeie corpulentă era la câțiva pași de mine și îmbrățișa patru copii care aveau fețele acoperite de noroi și de lacrimi. Femeia avea o cămașă de un verde-strălucitor pe care scria *Creșă*. M-am cutremurat știind că acești copii erau doar câțiva dintre cei pe care îi avusese în grijă.

Am pornit cu greu spre ușă, când am simțit o mână pe umăr. Pentru o clipă, am fost inundată de ușurare și de o bucurie imensă. Ochii mi s-au umplut cu lacrimi când m-am întors. Chiar dacă vederea lui Reyes era liniștitoare, faptul că nu era Shepley aproape că m-a făcut să-mi pierd mințile. M-am înecat în hohote de plâns și am simțit cum mi se înmoaie picioarele, așa că Reyes m-a ajutat să mă așez.

— Of, a zis. Ușurel, domnișoară. S-o luăm ușor.

Avea brațele groase și un rid permanent între sprâncene. Parcă se adâncise acum când m-a văzut în ce stare eram.

— Am crezut că este el, am zis când mi-am revenit, dacă se putea spune așa, după ce mă simțisem din nou devastată.

— Shepley? a întrebat.

— L-ați găsit?

Reyes a ezitat, dar apoi a clătinat din cap.

— Nu încă. Dar pe tine te-am găsit de două ori, deci pot să-l găsesc și pe el o dată.

Nu știu dacă era posibil să mă simt mai neputincioasă decât mă simțeam acum. Emporia fusese afectată puternic. Fusese smuls un perete întreg din spital și peste tot erau țevi și sticlă. În parcare, mașinile erau una peste alta. O mașină ajunsese într-un copac. Mii de oameni rămăseseră

fără curent electric, fără apă, iar ei erau cei norocoși. Sute de oameni rămăseseră fără case și zeci de oameni erau dați dispăruți.

Printre atâtea ruine, nu-mi dădeam seama de unde să încep să-l caut pe Shepley. Mergeam pe jos și nu aveam provizii. Era pe undeva pe acolo și mă aștepta. Trebuia să l gălesc.

M-am ridicat și Reyes m-a ajutat.

— Ia-o încet, a zis el. O să încerc să-ți gălesc un loc liniștit unde să-l aștepți.

— Aștept de o oră. Singurul motiv pentru care nu s-a dus la mașină sau n-a venit aici e...

Mi-am înghițit durerea, refuzând din nou să plec.

— Și dacă e rănit?

— Domnișoară, a spus Reyes și s-a pus în calea mea. Nu pot să te las...

— America.

— Poftim?

— Numele meu. Mă numesc America. Știu că e aglomerat. Nu-ți cer ajutorul, dar te rog să mă lași să plec.

S-a încruntat.

— Abia ți-a fost cusut brațul și vrei să pleci prin oraș? În câteva ore se întunecă.

— Sunt un om în toată firea.

— Dar nu foarte înțeleaptă.

I-am dat înapoi pătura.

— Poți s-o păstrezi.

Am făcut un pas în lateral, dar el s-a așezat din nou în fața mea.

— Dă-te la o parte, Reyes.

Am încercat să trec pe lângă el, dar mi-a blocat din nou calea.

— În curând plec iar să patrulez. Dacă aștepti cinci minute, poți să vii și tu.

M-am uitat la el neîncrezătoare.

— Nu pot să vin! Trebuie să-l găsesc pe Shepley!

— Știu, a zis, uitându-se în jur și făcându-mi semn să vorbesc mai încet. Eu plec de-aici. O să-l căutăm amândoi.

A durat o clipă să înțeleg:

— Pe bune?

— Dar când se întunecă...

— Am înțeles, am zis și am dat din cap. Poți să mă aduci înapoi aici.

— O să-ntreb prin împrejurimi. Sigur e un adăpost al Crucii Roșii. Poate că cei de la Gestionarea Dezastrelor au ridicat deja adăposturi. Nu poți să-ți petreci noaptea aici. N-o să ai unde să dormi.

Nu puteam să zâmbesc, deși îmi doream asta.

— Mulțumesc.

S-a foit, nesimțindu-se deloc confortabil să i se mulțumească.

— Mda. Mașina e acolo, a zis, și a arătat spre parcare.

Mi-am pus rucsacul lui Shepley în spate și l-am urmat pe Reyes afară, sub cerul furtunos. Aveam părul încă umed așa că l-am răsucit într-un coc. Sandalele mi-au alunecat din picioare, iar degetele mă dureau în aerul rece.

— De unde ești? m-a întrebat Reyes.

Ne-am suit în mașină. Scaunele erau moi și confortabile.

— Am crescut în Wichita, dar merg la școală în Eakins, Illinois.

— La Universitatea Eastern State?

Am dat din cap afirmativ.

— Și fratele meu a făcut școala acolo. Ce mică-i lumea!

— Doamne, scaunele astea parcă-s din catifea și spumă cu memorie.

Am oftat și m-am lăsat pe spate.

Reyes s-a mirat:

— A trecut prea mult timp de când n-ai mai fost la căldură. Sunt doar niște scaune jerpelite.

Ochii i s-au împlânzit.

— O să-l găsim, America.

— Dacă nu mă găsește el primul.

Shepley

Ploaia îmi biciuia pleoapele, trezindu-mă. Am clipit și mi-am acoperit ochii cu o mână, și în acel moment am simțit că am probleme cu umărul... și cu spatele... și cu tot corpul. M-am ridicat și mi-am dat seama că eram pe un câmp cu multe plante. Am bănuț că era soia. Peste tot erau resturi — haine, jucării, bucăți de lemn. La câțiva metri mai încolo zăcea o bicicletă răsucită. Am suspinat.

Aveam umărul țepăn, mă durea și am gemut când am simțit în el mii de ace. Tricoul meu, odată alb, era acum plin de noroi și de pete roșietice.

Am tras de guler și am văzut o tăietură urâtă, care se întindea de la doar câțiva centimetri de inimă până la umărul stâng. Când mă mișcam, un obiect străin, care mă împungea pe dinăuntru, se mișca și el. Mi-am atins pielea

și am tras aer printre dinți. Mă durea al naibii de tare, dar obiectul care mă rănise era cu siguranță încă înăuntru.

Deși îmi clănțăneau dinții, mi-am îndepărtat pielea cu degetele. Puteam să văd straturi de piele și de mușchi și... altceva, care nu era os. Era o bucată de lemn maroniu, de câțiva centimetri. Ținând degetele sub formă de pensetă, am scobit înăuntru, țipând tot timpul până când am dat de așchia uriașă din umăr. Să văd sângele și țesuturile, plus disconfortul creat de durerea de cap mă făceau să mă simt amețit, dar încet-încet am scos așchia și am aruncat-o. Am căzut și m-am uitat la cerul din care tot mai cădea ploaia, așteptând să mă copleșească amețeala și senzația de vomă, încercând să rătăcesc printre amintiri.

Și, deodată, am înghețat de spaimă. *America.*

— Mare? am țipat. *America!*

M-am învârtit în cerc, uitându-mă după pasarelă, încercând să aud cauciucurile scrâșnind pe asfalt. Se auzea doar cântecul păsărilor și vântul care adia printre plantele de soia.

În dreapta mea cădeau raze de soare care mă ajutau să mă orientez cât de cât. Era pe la jumătatea amiezii, ceea ce însemna că eram spre sud. Nu știam în ce direcție fusesem azvârlit.

M-am uitat în sus, amintindu-mi de ultimele mele cuvinte către America. Simțisem că tornada mă aspiră și n-am vrut ca ea să mă vadă. Mă gândisem că era ultimul lucru pe care puteam să-l mai fac pentru ea. Apoi fusesem proiectat în aer. Îmi era greu să exprim cum fusese: un fel de plonjon din cer, printr-o furtună de meteoriți. Fusesem lovit de ceea ce păreau a fi pietricele, și apoi m-am trezit că o bicicletă mi se lipise de picioare și de spate. Și apoi am fost trântit la pământ.

Am clipit, simțind că intru în panică. Pasarela era în fața mea sau în spatele meu? Nu știam unde mă aflu, cu atât mai puțin unde era iubita mea.

— America! am țipat eu, îngrozit că și ea fusese luată pe sus de tornadă.

Ar fi putut să zacă la zece pași de mine, cum la fel de bine ar fi putut fi încă în nișa de beton.

Am hotărât să merg spre sud, sperând că odată ce ajung la un drum, o să-mi dau seama cât de departe sunt de locul unde îmi văzusem prietena ultima dată. Plantele de soia se loveau de pantalonii mei uzi. Îmi simțeam hainele grele de noroi, pantofii îmi păreau două blocuri de beton. Aveam părul plin de pietriș și de murdărie și la fel și fața.

Când m-am oprit la marginea terenului, am văzut un indicator mare pe care scria *Emporia Nisip & Pietriș*. Am urcat pe o movilă și am văzut rămășițele firmei, grămezi de materiale împrăstiate de vânt, același vânt care mă purtase la câteva sute de metri depărtare de locul unde mă adăpos-tisem.

Abia mă târam pe pământul și nisipul îmbibate de apă, unde erau împrăstiate bucăți mari de lemn și de metal care făcuseră parte până de curând dintr-o clădire mare. La mai puțin de o sută de metri de mine erau mai multe camioane răsturnate.

Am incremenit când m-am apropiat de un pâlc de copaci. Un bărbat era prins între ramuri, acoperit de pietriș mărunț. Am simțit un nod în gât. M-am înălțat, abia reușind să-i ating talpa ghetei.

— Domnule? am zis, neureușind să vorbesc decât în șoaptă.

Nu mai văzusem niciodată ceva atât de înfiorător.

Piciorul îi atârna, lipsit de viață.

Mi-am acoperit gura și am continuat să merg, strigând-o pe America pe nume. *E OK. Știu că e OK. Mă așteaptă.* Cuvintele au devenit un fel de mantră, o rugăciune, cât timp am traversat câmpia singur, prin mocirlă și iarbă, până am văzut luminile roșii și albastre ale unei ambulante.

Cu puteri noi, am început să alerg, rugându-mă nu doar să o găsesc, dar să fie teafără. Sigur era la fel de îngrijorată ca mine, așa că nevoia de a o liniști era la fel de mare ca nevoia de a o ști în siguranță.

Trei ambulante erau parcate de-a lungul pasarelei și am alergat spre cea mai apropiată, în care medicii urcau o femeie tânără. Am răsuflat ușurat când mi-am dat seama că nu era America.

Un doctor s-a uitat la mine:

— Ești rănit?

— La umăr. Mi-am scos o așchie de mărimea unui marker.

M-am uitat în jur cât timp el mi-a evaluat rana.

— O să ai nevoie să fii cusut. Poate chiar de copci. Oricum rana trebuie curățată.

Am clătinat din cap.

— N-ați văzut cumva o fată frumoasă, blondă, la vreo douăzeci de ani și cam atât de înaltă? am întrebat, ducându-mi mâna în dreptul ochilor.

— Am văzut o groază de fete blonde azi, amice.

— Nu e orice fată blondă. E incredibil de frumoasă.

A ridicat din umeri.

— O cheamă America.

Și-a strâns buzele până au devenit o linie subțire.

— Prietena ta?

— Am derapat cu mașina și am căzut într-un șanț. Ne-am adăpostit pe o pasarelă, dar nu mai știu unde a rămas mașina.

— Mașina Charger vintage? a întrebat.

— Da.

— Probabil că se referă la pasarela aceea, a zis medicul și a arătat spre vest. Mașina ta e la vreo patru sute de metri în direcția asta.

— Ați văzut vreo fată blondă drăguță prin apropiere?
A clătinat din cap.

— Mulțumesc, am zis și m-am îndreptat spre pasarelă.

— Nu mai e nimeni în zona aia. Toată lumea care s-a adăpostit acolo e fie la spital, fie la cortul Crucii Roșii.

M-am întors încet, foarte frustrat.

— Trebuie neapărat să-ți fie curățată rana și apoi cusută, domnule. Și vremea încă nu s-a potolit. Lasă-mă să te duc la spital.

M-am uitat în jur și am dat din cap că accept.

— Mulțumesc!

— Cum te numești?

A închis ușile din spate.

Ambulanța a pornit înainte și apoi a cotit spre Emporia cu girofarul și luminile pornite.

— Ăăă... nu trebuia să urcăm și noi în ambulanță?

— Nu, mergem cu mașina asta, și mi-a arătat camioneta albă cu roșu, pe care scria *Pompieri*. Urcă!

S-a mai uitat la mine o dată când s-a așezat la volan.

— Ai fost purtat departe, nu? Cam cât de departe?

Am ridicat din umeri.

— De cealaltă parte a companiei de pietriș. Un bărbat a fost prins între crengile unui copac.

S-a încruntat.

— O să chem pe cineva. Ai fost purtat aproape o jumătate de kilometru, fac pariu. Ești norocos că ai scăpat doar cu o zgârietură.

— E o zgârietură tare a naibii, am zis, și mi-am întins umărul instinctiv până am simțit un junghi.

— Sunt de acord, a spus încetinind când ne-am apropiat de mașina mea.

M-am holbat la mașină când am trecut pe lângă ea. Încă era inundată.

America nu era acolo.

Am simțit un nod în gât.

— Dacă nu e nici pe pasarelă și nici la mașină, atunci e la spital.

— Așa cred și eu, a zis pompierul.

— Sper că pentru a se adăposti, și nu pentru că ar fi rănită.

Pompierul a oftat.

— O să afli în curând. Însă mai întâi trebuie să-ți curețe cineva rana.

— Dar mai e puțin și se întunecă.

— Ei bine, oricum n-ai avea cum să dai de ea noaptea.

— De-asta nu pot să pierd vremea.

— Nu sunt tatăl tău, dar pot să-ți spun că dacă ți se infectează rana, n-o să fii în stare să o cauți mâine. Îngrijește-te de tine și apoi poți să o cauți!

Am oftat și am lovit în portieră cu pumnul. Pompierul s-a uitat la mine surprins.

— Îmi pare rău, am murmurat.

— E-n regulă. Dacă ar fi fost vorba de soția mea, m-aș fi simțit la fel.

M-am uitat la el.

— Da?

— Suntem căsătoriți de douăzeci și patru de ani. Avem două fete mari. Vrei să te căsătorești cu fata asta?

— Aveam un inel în rucsac.

Mi-a zâmbit.

— Și unde a rămas?

— I l-am dat ei înainte să mă ia vântul.

— Te-ai gândit bine. Ea îl ține bine și nici măcar nu știe. Va avea parte de două surprize frumoase când o să te vadă.

— Așa sper, domnule.

Pompierul s-a uitat pieziș la mine:

— Speri? Unde mergeați?

— La părinții ei.

— Urma să te prezinte părinților ei? Pare că aveai șanse bune.

— Îi cunoșteam deja pe părinții ei, i-am zis și m-am uitat pe geam.

La ora asta ar fi trebuit să merg în cealaltă direcție dacă aș fi fost cu America, în schimb mergeam singur spre Emporia ca s-o găsesc pe ea.

— De mai multe ori. Am cerut-o în căsătorie de mai multe ori.

— Oh, a făcut pompierul. Aveai de gând să o mai ceri de soție încă o dată?

— Mă gândeam să mai încerc o dată, da.

— Și dacă spune nu?

— Încă nu m-am hotărât. Poate că o s-o întreb de ce. Poate că o s-o întreb când. Poate că o să mă pregătesc ca într-o bună zi să mă părăsească.

— Sau poate că e rândul ei să te ceară.

M-am strâmbat, agitat de această idee.

— Nu, și am râs. Știe că nu prea mi-ar plăcea chestia asta. Lucrurile mergeau bine între noi. Iar acum nu mai contează că eram supărat. Încercam amândoi să reparăm lucrurile. Tocmai ne-am mutat împreună. Era devotată relației noastre. Mă iubește. Iar eu am complicat lucrurile făcându-ne pe amândoi să ne simțim ca naiba.

Pompierul a dat din cap.

— Asta explică totul. Soția mea le spune mereu ficelor noastre: de ce să cumperi vaca dacă primești lapte gratis? Fac pariu că ar zice da, dacă ai face-o să aștepte să împărțiți patul.

Am râs.

— Poate. Oricum locuiam împreună. Eram fie la ea în cameră, fie la mine.

— Sau... dacă a acceptat să se mute cu tine, poate că doar ia lucrurile în ritmul propriu. Nu ți-a zis la revedere. Doar a zis *nu*.

— Dacă va spune *nu* din nou, sunt convins că asta înseamnă la revedere.

— Uneori *la revedere* înseamnă o a doua șansă. Asta limpezește lucrurile. Oricum... dacă îți e dor de cineva, asta te ajută să-ți amintești de ce o iubești pe acea persoană.

Aproape că mă simțeam șocat și apoi am încercat să scap de emoția care mi se ghicea în voce. Nu-mi imaginam că aș putea să plec de lângă America. Nu doar că o iubeam. Ea era rațiunea mea de a trăi. America intrase în viața mea și ea era motivul pentru care trăiam.

— E deosebită, știi? E fata tatei dar te pune la locul tău dacă nu-i convine ce ai de zis. Ar lovi chiar și un uriaș dacă așa ar proteja onoarea celei mai bune prietene. Nu-i place să

spună la revedere. Poartă o cruciuliță de aur la gât și înjură ca un marinar. E fericirea mea pentru totdeauna.

— Pare a fi o fată dată naibii. Poate a zis *nu*, ca să fie sigură că nu o să pleci la cea mai mică pală de vânt. Sunt înconjurat de fete și îți spun că... uneori... te testează ca să vadă cum reacționezi.

— Pierdem vremea.

Vocea mi-a pierit.

Pompierul a tăcut.

— Nu cred...

— Când o găsesc, o s-o cer în căsătorie. O s-o cer de câte ori e nevoie, dar și dacă doar sunt cu ea e suficient. A trebuit să fiu smuls la propriu de lângă ea ca să-mi dau seama de toate astea.

Pompierul a râs:

— Nu ești primul bărbat care are nevoie de un impuls.

— Trebuie neapărat s-o găsesc.

— O s-o găsești. .

— Iar ea e bine. Nu?

Pompierul s-a uitat la mine. Mi-am dat seama că nu voia să facă o promisiune pe care nu avea cum să o țină, așa că doar a dat din cap și ridurile din jurul ochilor lui deschiși s-au adâncit.

— Mai întâi ar fi bine să găsești un furtun cu apă, că altfel n-o să te recunoască. Arăți ca și cum te-ai fi bătut în noroi.

Am râs. Am încercat să rezist tentației de a-mi șterge noroiul uscat de pe față pentru că nu voiam să fac și mai multă mizerie în mașină decât făcusem.

— O s-o găsești, a zis pompierul, și o să te căsătorești cu ea.

I-am zâmbit și apoi am dat din cap, după care m-am întors să mă uit pe geam, la fețele tuturor oamenilor pe lângă care treceam în drum spre spital.

Capitolul opt

America

Reyes avea grijă de o bunică și de nepotul ei adolescent care se târâseră din grămada de fiare care mai rămăsese din rulota lor dublă. Reyes patrulase de-a lungul autostrăzilor și șoselelor pe o rază de două mile față de locul din care mă luase pe mine, dar nu am dat de Shepley sau de cineva care să-l fi văzut. Eram supărată că nu aveam nici măcar o poză cu el. Erau toate pe telefonul meu mobil, iar telefonul meu era undeva pe fundul râului. Bateria mai avea o singură linie când m-am uitat să văd cum va fi vremea, așa că acum era probabil mort.

Să explici cum arăta Shepley era greu. Păr șaten tuns scurt, ochii căprui, înalt, chipeș, athletic, un metru optzeci înălțime, fără semne distinctive, toate acestea făceau ca

descrierea mea să pară vagă, deși el nu era deloc așa. Pentru prima dată îmi doream să fie un uriaș plin de tatuaje, ca Travis.

Travis. Cred că el și cu Abby erau foarte îngrijorați.

M-am întors la mașina de patrulă și m-am așezat pe locul din dreapta.

— Ai avut noroc? m-a întrebat Reyes.

Am dat din cap că nu.

— Nici doamna Tipton nu l-a văzut.

— Mulțumesc că ai întrebat. Ei sunt OK?

— Sunt un pic loviți, dar o să supraviețuiască. Doamna Tipton și-a pierdut cățelul, pe Boss Man.

Cuvintele lui păreau goale, dar își nota totul în agendă.

— Asta e groaznic.

Reyes a dat din cap aprobator, continuând să-și ia notițe.

— Cu tot ce se întâmplă, o s-o ajuți să-și caute câinele? am întrebat.

Reyes s-a uitat la mine.

— Nepoții ei vin în vizită o dată pe an. Câinele ăla e singurul care o împiedică să fie singură. Așa că da, o s-o ajut. Nu pot face mare lucru, dar o să fac tot ce-mi stă-n putință.

— Frumos din partea ta.

— E meseria mea, a spus el continuând să scrie.

— Poliția rutieră îi ajută pe cei cu câini dispăruți?

S-a uitat la mine cu subînțeleș și mi-a zis:

— Azi, da.

Mi-am ridicat bărbia, refuzând să mă las intimidată.

— Ești sigur că nu poți face un apel de urgență?

— Pot să te duc înapoi la secție.

Am privit dezastrul rămas în camping.

— După căderea nopții va trebui să continuăm căutarea.

Reyes a dat din cap și a băgat mașina în viteză.

— Da, domnișoară.

Ne-am întors către intrare și, pentru a doua oară, Reyes a mers în direcția pasarelei pentru a verifica împreună cu echipa de intervenție dacă cineva îl văzuse pe Shepley.

— Mulțumesc încă o dată. Pentru tot.

— Ce-ți mai face mâna? m-a întrebat el, uitându-se la bandajul meu.

— Mă doare.

— Îmi imaginez.

— Aveți familie? am întrebat eu.

— Da, am.

Bărbia îi tremura, arătându-se stânjenit de întrebarea personală.

Nu părea să vrea să spună mai mult, așa că bineînțeles că am insistat.

— Ei sunt în regulă?

După o secundă de ezitare, mi-a spus:

— Au scăpat la limită. Soția a fost un pic speriată.

— Au scăpat?

— Am o fetiță nou-născută.

— Cât e de mică?

— Are trei săptămâni.

— Cred că ai fost îngrijorat.

— Am fost speriat de moarte, spuse uitându-se înainte.

Am verificat să văd ce fac. Acoperișul a fost un pic afectat.

Mașina nouă a fost însă distrusă.

— Oh, nu! Îmi pare rău.

— De fapt, nu era nouă. Era nouă pentru noi. Dar nu era nimic important.

— Asta e bine, am spus. Mă bucur. M-am uitat la ceas:
Au trecut două ore.

Am închis ochii.

— Excursia asta trebuia să fie Marea Excursie. Tot bătu-
sem apropouri cu fiecare ocazie.

— Pentru ce?

— Ca să mă ceară... de soție.

— Ah, s-a încruntat. De cât timp sunteți împreună?

— De aproape trei ani.

Reyes a pufăit. Eu am cerut-o pe Alexandra după trei
luni.

— Și, a acceptat?

A ridicat din sprânceană.

— Eu n-am acceptat, i-am zis, curățându-mi noroiul
uscat de pe mâini. M-a mai cerut și a doua oară.

— Of!

— M-a cerut de două ori.

Reyes s-a schimbat la față:

— Asta e brutal.

— Vărul lui și cea mai bună prietenă a mea sunt căsă-
toriți. Au fugit împreună după un accident oribil la facul-
tate, și eu...

— Incendiul?

— Da. Ai auzit de el?

— E facultatea la care a terminat fratele meu, ți-am zis.

— Ah, da.

— Păi și ce? S-au căsătorit și s-a terminat nasol?

— Nu.

— Dar era descurajant să te măriți cu tipul pe care îl
iubeai?

— Păi, dacă privești lucrurile așa?

— Păi, tu cum le-ai privi?

— Colegul lui de cameră, Travis, s-a însurat. Așa că, la început m-a cerut doar fiindcă spera ca părinții noștri să ne lase să stăm împreună. Dar părinții noștri nici nu au vrut să audă. Însă eu nu am vrut să mă mărit doar ca să profităm de situație, la fel ca Travis și cu Abby. Travis e și vărul lui, iar Abby e prietena mea cea mai bună.

M-am uitat la Reyes să văd ce față a făcut.

— Știu, e complicat.

— Un pic.

— Apoi m-a cerut din nou după trei luni, și mi s-a părut că m-a cerut doar pentru că Travis și Abby se căsătoriseră. Shep îl admiră pe Travis. Nu eram pregătită.

— OK. Pare rezonabil.

— Acum, am spus oftând, sunt pregătită, dar el nu mă mai cere. Zice că vrea să lucreze în domeniul fotbalului.

— Păi, și?

— Păi, o să fie plecat mare parte din an. Am dat din cap, uitându-mă la unghiile mele murdare. Mi-e teamă că o să ne înstrăinăm.

— Interesant. S-a foit în scaunul său pregătindu-se pentru ce va spune în continuare: Ce ai în geantă?

M-am eschivat uitându-mă la ghiozdanul din poală.

— Sunt lucrurile lui.

— Ce lucruri?

— Nu știu. O periută de dinți și un schimb de haine cât să-i ajungă pentru un weekend. Mergeam în vizită la ai mei.

— Păi, și voiai să te ceară de soție acasă la părinții tăi?

Încă o dată, sprânceana i s-a arcuit.

I-am aruncat o privire tăioasă.

— Și ce? Începe să sune a interogatoriu, nu a conversație.

— Sunt curios de ce era geanta atât de importantă. E singurul lucru care a părăsit mașina în afară de voi doi. Ți-a dat-o înainte ca el să fie aruncat peste șosea. Asta chiar că e o geantă importantă.

— Ce vrei să insinuezi?

— Vreau doar să mă asigur că nu transport droguri în mașina mea.

Am căscat gura, apoi am închis-o cu zgomot.

— Te-am jignit? m-a întrebat Reyes, deși era clar că nu era afectat de reacția mea.

— Shepley nu se droghează. Abia dacă bea. Își cumpără o bere și trage de ea toată noaptea.

— Păi, și tu?

— Nu!

Nu părea convins.

— Nu trebuie să iei droguri, ci doar să le vinzi. Cei mai buni dealeri nu se droghează.

— Nu suntem traficanți de droguri sau contrabandiști sau care o mai fi termenul folosit.

Reyes a tras mașina pe banda de urgență de lângă Chargerul inudat. Apa și resturile intraseră pe geamurile deschise.

— Asta o să coste mult ca să fie reparată. Cum o să plătească pentru toate astea?

— El și cu taică-său au o pasiune pentru mașinile vechi.

— Un proiect de restaurare pentru întărirea relației dintre tată și fiu? Plătit din banii lu' tata.

— Relația lor n-are nevoie să fie consolidată. Are o relație apropiată cu părinții lui. A fost un copil bun și e un bărbat și mai bun. Da, au bani, dar el e angajat. Se întreține singur.

Reyes s-a uitat la mine. Era pur și simplu... imens. N-aveam nimic de ascuns și nu voiam să-l las să mă intimideze.

— Lucrează la o bancă, am sărit eu. Chiar crezi că am droguri în geanta asta?

— O ții de parcă ar fi făcută din aur.

— E a lui! E singurul lucru pe care-l mai am de la el, în afară de mașina aia inundată.

Lacrimile au început să-mi inunde ochii în timp ce conștientizarea vorbelor pe care tocmai le rostisem mi-au provocat un nod în gât.

Reyes aștepta.

Mi-am mușcat buzele și-apoi am încercat să forțez fermoarul până când acesta s-a deschis. Am scos primul lucru pe care l-am nimerit, și anume una dintre cămășile lui Shepley. Era preferata lui, o cămașă gri-închis. Am strâns-o la piept, pierzându-mă cu firea imediat.

— America, nu..., nu plânge.

Reyes părea pe jumătate încurcat, pe jumătate stânjenit, încercând să se uite oriunde altundeva dar nu la mine.

— E... stânjenitor.

Am scos încă o cămașă și apoi o pereche de boxeri. În timp ce-i despătureau, o cutie mică a căzut înapoi în geantă.

— Ce-a fost asta? a spus Reyes pe un ton acuzator.

Am scos cutia din geantă, ținând-o sus cu un rânjet imens pe față.

— E... ăsta e inelul pe care l-a cumpărat. L-a luat cu el. Am tras o gură de aer, prăbușindu-mă: Avea de gând să mă ceară de nevastă.

Reyes a zâmbit.

— Mulțumesc.

— Pentru ce? am spus eu deschizând cutia.

— Pentru că nu transportați droguri. N-aș fi vrut să te arestez.

— Ești rău, i-am spus dându-mi ochii peste cap.

— Știu.

A coborât geamul pentru a-i face semn unui alt polițist.

Cu grija Gărzii Naționale, autostrada fusese curățată și traficul revenise la normal. Dar în timp ce soarele începea să coboare, alți nori negri începeau să se formeze la orizont.

— Arată înfricoșător.

— Cred că am trecut deja prin ceea ce am putea numi înfricoșător.

M-am încruntat, nerăbdătoare.

— Trebuie să-l găsim pe Shepley înainte să se lase întunericul.

— Ne ocupăm de asta. I-a făcut semn din cap unui alt polițist: Landers!

— Cum merge? a întrebat Landers.

Cum stătea lângă mașina de patrulă în dreptul geamului deschis al lui Reyes, parcă am fi fost trași pe dreapta și, în câteva momente, Landers l-ar fi întrebat pe Reyes dacă știa ce viteză avea.

— Am o mică domnișoară în mașină.

— Auzi tu, mică domnișoară, am pufnit eu.

— Mă rog, am o domnișoară în mașină care își caută prietenul. S-au adăpostit sub șoseaua suspendată când a lovit tornada.

Landers s-a sprijinit de ușă aruncându-mi o privire.

— Are noroc, nu toți care au fost acolo au supraviețuit.

— Adică, cine nu a supraviețuit? am întrebat eu aplecându-mă cât să-l văd mai bine.

— Nu sunt sigur. Îți vine să crezi că un tip a fost aruncat patru sute de metri și apoi a alergat înapoi spre autostradă, plin de noroi, căutând pe cineva? Părea un baton de ciocolată topit.

— Era singur? Îți amintești cum îl chema?

Landers a dat din cap, încă zâmbind la propria lui glumă.

— Un nume ciudat.

— Shepley? a întrebat Reyes.

— Poate, a spus Landers.

— Era rănit? Cu ce era îmbrăcat? Avea douăzeci și ceva de ani? Ochii căprui?

— Oho, stai domnișoară, mai încet. Am avut o zi lungă, a spus Landers ridicându-se.

Nu vedeam din el decât talia.

Reyes s-a uitat la el.

— Haide, Justin, îl caută de câteva ore. L-a văzut luat pe sus de tornadă.

— Avea o tăietură mare la umăr, dar va supraviețui dacă o să-l asculte pe pompier și o să aibă grijă de rană. Era hotărât să o găsească pe prietena lui incredibil de frumoasă. America!

Am făcut ochii mari și am zâmbit cât am putut de larg.

— Da. Țsta e numele meu! Deci a fost pe-aici să mă caute? Știi pe unde a luat-o?

— A plecat la spital să te caute, a spus Landers, ducându-și mâna la șapcă: Mult noroc, domnișoară!

— Reyes, am spus luându-l de mână.

Reyes a dat din cap și a băgat mașina în viteză. Ne-a aruncat în sus în timp ce a intrat în viteza a doua și apoi Reyes a apăsat tare pe accelerație, îndreptându-se spre Emporia... și spre Shepley.

Shepley

Asistenta care îmi curăța tăietura de la ureche a clătinat din cap.

— Ești norocos.

A clipit cu genele ei lungi și s-a întins să ia ceva de pe tăvița argintie de lângă targa pe care eram întins.

La urgențe era plin. Aveau sălile disponibile doar pentru cazurile urgente, așa că stabiliseră ca triajul să se facă în camera de așteptare, unde stătusem mai bine de o oră până mă strigase o asistentă care mă condusesese la o targă de pe hol, unde am mai așteptat încă o oră.

— Nu-mi vine să cred că vrei să pleci.

— Se întunecă și vreau s-o găsesc pe America până apune soarele.

Asistenta a zâmbit. Era micuță și, până să deschidă gura, crezusem că abia terminase școala. Îmi amintea mult de America: puternică, încrezătoare și nu accepta rahaturi de la nimeni.

— Ți-am zis că m-am uitat, a zis ea, și America e în sistem, ceea ce înseamnă că a fost aici și că cel mai probabil a plecat să te caute. Stai liniștit aici. O să vină ea după tine.

M-am încruntat.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine — și m-am uitat la ecusonul cu numele ei —, Brandi.

Ea mi-a zâmbit.

— Dar să-ți fie curățate rănilile astea ajută. Să ții rana curată și uscată. O să-ți lipsească o bucată mică din ureche.

— Minunat! am bombănit.

— Tu ești cel care s-a adăpostit pe o pasarelă. Nu te-a învățat nimeni că nu-i o idee bună? E mai rău decât să stai în câmp deschis. Când o tornadă trece peste un pod, crește viteza vântului.

— Te-au învățat asta la școală?

— Aici e Drumul Tornadelor. Dacă nu știi regulile, după prima tornadă o să fii mai mult decât dornic să le înveți.

— Îmi dau seama de ce.

A râs cu putere.

— Consideră bucata lipsă din ureche un motiv de mândrie. Nu multă lume a trecut printr-o tornadă și a trăit să povestească despre asta.

— Nu cred că vor fi impresionați de o ureche ciuntită.

— Dacă voiai o cicatrice impresionantă, a zis, acum o ai, și a arătat spre umărul meu.

M-am uitat în jos la bandajul alb de pe umăr și apoi în spatele meu, spre ușă.

— Dacă nu vine în cincisprezece minute, mă duc după ea.

— Nu am cum să-ți fac actele de externare în...

— Cincisprezece minute, am zis.

Nu a părut deloc impresionată de cererea mea.

— Uite, ce e, prințule, dacă nu ți-ai seama până acum, sunt ocupată. O să vină aici. Oricum s-a anunțat o nouă furtună și...

Am încremenit.

— Ce? Când?

A ridicat din umeri și s-a uitat la televizorul din cameră. Oameni de toate vârstele — uzi flească, murdari și speriați — se ridicaseră, înfășurați în păturile de la spital. Au început să se înghesuie în jurul televizorului. Un meteorolog

stătea în fața unui radar care se mișca încet. O pată mare, roșie, înconjurată de alte pete galbene și verzi se apropiau de Emporia și apoi imaginile reîncepeau să se deruleze, ca într-o buclă.

— O să ne înghită și-o să ne azvârle, a zis Brandi.

Am simțit că intru în panică.

— America e undeva afară. Nici nu știu unde s-o caut.

— Shepley, a zis Brandi, și m-a apucat de bărbie, obligându-mă să mă uit la ea. Dacă vine aici și află că ai plecat, ce crezi că o să facă?

Când a văzut că nu răspund, mi-a dat drumul la bărbie, dezaprobatore.

— Ar face la fel ca tine. Ar pleca să te caute. Or, asta e cel mai sigur loc pentru ea, și dacă stai aici, o să te găsească.

M-am prins de marginea tărgii, strângând plasticul cu pumnii, cât Brandi mi-a trecut peste cap un tricou de spital. M-a ajutat să-mi bag și mâinile, așteptând cu răbdare, cât m-am chinuit să-mi mișc umărul stâng.

— Pot să-ți aduc o cămașă, dacă vrei.

— Nu. Fără cămăși, i-am zis.

Am gemut când mi-am tras mâneca pe umărul stâng.

— Nu poți nici să te-mbraci, și vrei să te duci s-o cauți?

— Nu pot să stau aici, la căldură, în timp ce America e cine știe unde, pe-afară. Probabil că nici nu știe că mai vine o furtună.

— Shepley, ascultă-mă, te rog. Încă mai suntem sub avertizare de furtună.

— E imposibil să fii lovit de tornadă de două ori în aceeași zi.

— De fapt, nu e imposibil. Se-ntâmplă rar, dar se-ntâmplă.

M-am dat jos de pe targă, abia respirând din pricina durerii pe care o simțeam în brațul rupt.

— Bine. Dacă insiști să faci prostii, atunci trebuie să semnezi formularul ISM.

— ISM?

— Formularul Împotriva Sfatului Medicului (ISM).

— Hei, ce faci? m-a întrebat pompierul, ridicându-și brațele. Unde crezi că mergi?

Am respirat pe nas, frustrat.

— Vine iar furtuna. America încă nu s-a întors.

— Asta nu înseamnă că e o idee bună să te aventurezi prin ploaie.

— Și dacă era vorba de soția ta? Dacă erau fiicele tale? Tu nu ai fi plecat?

Dintr-odată s-a auzit alarma de tornadă. Era mai puternică de data asta și sunetul straniu îți dădea senzația că tornada a început deja.

Am dat să pornesc spre ușă.

Dar pompierul mi-a tăiat calea.

— Nu poți să ieși afară, Shepley! Nu ești în siguranță!

L-am împins ușor și am trecut pe lângă el, traversând salonul aglomerat, spre ușă. Din cer se prăvăleau din nou tone de apă. Cu fețele îngrozite, oamenii alergau de peste tot spre punctele de urgență.

M-am uitat spre cer ca să văd semnele de tornadă. Nu aveam nici mașină, și nici nu știam unde să mă duc să o caut. Îmi mai fusese teamă și altă dată, dar niciodată ca acum. Nu aveam cum să o salvez.

M-am întors și l-am apucat pe pompier de cămașă, iar insigna lui m-a înțepat în podul palmei:

— Ajută-mă, i-am zis, tremurând de frică și frustrare.

Dintr-odată s-au auzit țipete și am văzut lumini în depărtare.

— Toată lumea să intre pe coridor! a strigat pompierul și m-a dus înapoi spre targă.

M-am luptat cu el, dar, deși era mult mai în vârstă ca mine, m-a dominat, având ambele brațe sănătoase.

— Stai naibii jos! a țipat el la mine și m-a împins la podea.

Brandi mi-a pus un copil în poală și a luat și ea trei copii, așezându-se lângă mine.

Băiețelul nu plângea, dar tremura încontinuu. M-am uitat în jur și am văzut fețele terorizate ale oamenilor. Cei mai mulți dintre ei fuseseră deja afectați de tornada care abia trecuse.

— Vreau la tata, a început să plângă băiețelul pe care îl țineam în brațe.

L-am îmbrățișat strâns, încercând să-l protejez cât de mult puteam.

— O să fie totul OK. Cum te cheamă?

— Vreau la tata! a zis el din nou, aproape cuprins de panică.

— Pe mine mă cheamă Shep. Și eu sunt singur. Crezi că poți să stai cu mine până trece furtuna?

S-a uitat la mine cu ochii mari, roșii de plâns.

— Jack.

— Te cheamă Jack?

A dat din cap că da.

— Așa îl cheamă și pe tata, i-am zis și am zâmbit ușor.

Jack s-a uitat la mine și neliniștea lui s-a risipit încet.

— Și pe tatăl meu.

— Unde este el acum?

— Eram în cadă. Mama... sora mea mai mică. Zgomotul a devenit și mai puternic. Tata m-a ținut strâns. Foarte strâns. Când s-a terminat, nu mă mai ținea. Canapeaua era răsturnată și eu eram sub ea. Nu știu unde e tata. Nu știu unde sunt părinții mei.

— Nu te îngrijora! Sigur o să te caute aici.

Ceva a lovit geamul, care s-a făcut țandări. Țipetele de panică abia s-au auzit printre țiuitul sirenelor și rafalele de vânt.

Jack și-a îngropat capul la pieptul meu și l-am strâns ușor cu mâna nerănită.

— Dar familia ta unde e? m-a întrebat Jack, cu ochii ficși.

— Nu-i aici, i-am răspuns și am privit peste umăr, la fereastra spartă.

Capitolul nouă

America

— Cât mai e până acolo? am întrebat.

— Cu doi kilometri mai puțin decât ultima dată când ai întrebat, a gemut Reyes.

Reyes conducea cu viteză, dar nu suficient de repede. Știind că Shepley era la spital, rănit, mă făcea să vreau să mă dau jos din mașină și să alerg. Ieșisem din intersecția dintre autostrăzi și ne aflam pe o bandă de drum îngustă, mărginită de case care rămăseseră, în mod miraculos, neatinse de tornadă.

Am deschis geamul și mi-am sprijinit bărbia în palmă, lăsând aerul să-mi răcorească fața. Am închis ochii, imaginându-mi privirea lui Shepley când aveam să intru pe ușă.

— Landers zicea că Shepley a fost rănit destul de rău. Ar trebui să te pregătești pentru asta, a zis Reyes.

— E OK. Doar la asta mă gândesc.

— Nu vreau să fi supărată.

— De ce? am spus și m-am întors spre el. Credeam că ești un dur, lipsit de emoții.

— Sunt, a zis, fâstâcindu-se. Dar asta nu înseamnă că vreau să plângi din nou.

— Soția ta nu plânge?

— Nu, a zis el, fără să ezite.

— Niciodată?

— Nu-i dau motive să plângă.

M-am așezat mai bine în scaun.

— Fac pariu că plânge. Doar că, probabil, nu în fața ta. Toată lumea plânge.

— N-am văzut-o niciodată plângând. A râs în hohote când s-a născut Maya.

Am zâmbit.

— Maya, ce nume drăguț!

Picături mari de ploaie au început să cadă pe parbriz și Reyes a dat drumul la ștergătoare. Zgomotul ștergătoarelor părea un ecou al bătăilor inimii mele.

A zâmbit din colțul gurii:

— Da, e drăguță. Are un păr negru bogat. Când a ieșit, ziceai că poartă perucă. În prima săptămână a fost galbenă ca lămâia. Am crezut că avea un bronz natural... ca mine, a zâmbit Reyes. Dar s-a dovedit a fi icter. Am dus-o la doctor și apoi la laboratorul de analize. Au înțepat-o în talpă cu acul și i-au luat o mostră de sânge pentru analize. Alexandra n-a vărsat nicio lacrimă, dar eu am plâns cât a plâns

și Maya. Crezi că eu sunt puternic? N-ai cunoscut-o încă pe soția mea.

— Și n-a plâns nici la nunta voastră?

— Nici.

— Și nici când a aflat că e însărcinată?

— Nici.

M-am gândit un pic la asta.

— Nici măcar lacrimi de fericire?

A dat din cap că nu.

— Dar femeia pe care ai tras-o pe dreapta? Le lași să plece dacă încep să plângă?

— Mă fac să mă simt aiurea, a zis el, simplu. Nu-mi place.

— Ce bine că te-ai însurat cu o femeie care nu plânge!

— Norocos. Foarte, *foarte* norocos. Nu e așa sensibilă...

— Pare că nu e deloc sensibilă, l-am tachinat eu.

— Nu ești prea departe de adevăr, a râs el. La început nici măcar nu știam dacă mă place. Mi-a luat cam doi ani și multe ore petrecute în sala de gimnastică înainte să am tupeul să-i cer să ne întâlnim. Până acum câteva săptămâni nu credeam că aveam să iubesc pe cineva mai mult decât o iubeam pe Alexandra.

— Până când s-a născut Maya?

A confirmat dând din cap.

Am zâmbit.

— M-am înșelat. Nu ești un ticălos.

Din stație s-a auzit o voce stridentă care a anunțat prognoza meteo.

— Încă o tornadă? l-am întrebat.

Au început să țiuie sirenele.

— Institutul Național de Meteorologie anunță o tornadă în perimetrul orașului Emporia, a zis dispecera cu o voce monotonă. Anunț către toate unitățile, tornadă în oraș.

— Cum poate fi atât de calmă? am întrebat cu ochii spre cer.

Deasupra noastră se îngrămădeau norii.

Reyes a încetinit, uitându-se și el la cer.

— Așa e Delores. E jobul ei să fie calmă, dar oricum, nimic nu o clinește pe femeia asta. Probabil că face asta dinainte să se nască.

Din stația de radio s-a auzit din nou vocea lui Delores.

— Către toate unitățile: tornadă în oraș, spre nord, nord-est. În prezent e localizată între strada Prairie și South Avenue.

Delores a continuat să facă anunțul, în timp ce Reyes, încruntat, se uita agitat spre cer.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Suntem la doar o stradă distanță, în direcția nord, de locul unde e tornada.

Shepley

Vântul aducea cantități uriașe de apă, inundând gresia și răsturnând scaunele. Mai mulți angajați ai spitalului s-au repezit — aducând o bucată de placaj, ciocane și cuie — să acopere fereastra spartă. Alții au măturat cioburile de pe jos.

Pompierul s-a ridicat și s-a dus acolo unde lucrau toți acei oameni. Stătea de vorbă cu unul dintre ei când s-a uitat pe fereastră și a început să strige:

— Dați-vă deoparte!

A încercat să ferească o femeie și a tras-o într-o parte chiar când o mașină a străpuns placajul și geamurile rămase intacte, oprindu-se în mijlocul sălii de așteptare.

Au urmat câteva secunde de tăcere, după care camera s-a umplut de țipete și vaiete. Brandi mi-a dat mie copiii pe care îi ținuse până atunci și a alergat la mașină, uitându-se totodată la muncitorii și pacienții care fuseseră loviți.

Și-a pus mâna pe fruntea unui pacient, din care țâșnea sânge.

— Am nevoie de o targă!

Pompierul, agitat, s-a uitat la mine confuz.

— Ești OK? l-am întrebat, ținându-i strâns pe copii.

A dat din cap că da și a ajutat-o să se ridice pe femeia pe care o ferise de mașină.

— Mulțumesc, i-a zis femeia, uitându-se în jur, confuză.

Pompierul s-a uitat la gaura din perete pe unde trecuse mașina.

— A trecut, gata...

A făcut un pas spre oamenii răniți din jurul mașinii, dar s-a oprit când stația radio a pornit.

S-a auzit o voce groasă de bărbat, vorbind cu greu:

— Doi-nouăsprezece spre baza G.

— Baza G. Te auzim, a zis dispecera.

Pompierul a dat mai tare volumul stației. Panica cu greu reținută din vocea polițistului era totuși evidentă.

— Polițist rănit la intersecția dintre Highway Fifty și Sherman. M-am răsturnat cu mașina. Mai mulți răniți, inclusiv eu. Solicit zece-patruzeci-nouă în această zonă. Terminat, a adăugat, gemând când a rostit ultimul cuvânt.

— Cât de rănit ești, Reyes? a întrebat dispecera.

Pompierul s-a uitat la mine.

— Trebuie să plec!

— Nu știi, a răspuns polițistul. Aduceam o tânără la spital. E inconștientă. Cred că are piciorul prins. O să avem nevoie de echipament de descarcerare. Terminat.

— Am înțeles, doi-nouăsprezece.

— Delores? a zis Reyes. Se pare că prietenul ei e la spitalul regional Newman împreună cu un pompier. Puteți să anunțați prin radio la spital?

— Zece-patru, Reyes. Rezistă. Echipajele sunt deja în drum spre tine.

L-am apucat pe pompier de braț.

— Ea este! America e cu polițistul.

— Baza G către Patrula de autostradă. Fata este în siguranță cu polițistul.

— Nu contează cu cine este. E rănită și e prinsă acolo. El nu poate s-o ajute.

Pompierul a dat să se desprindă de mine, dar m-am agățat și mai tare de el.

— Te rog, i-am zis. Du-mă acolo!

Pompierul s-a strâmbat, neplăcându-i deloc ideea.

— După câte înțeleg, vor fi nevoiți să o descarcereze. S-ar putea să dureze ore. E inconștientă. Nici măcar n-o să știe că ești acolo și probabil că doar o să-i împiedici pe ceilalți să-și facă treaba.

Am înghițit în sec și m-am uitat în jur gândindu-mă ce să fac. Pompierul și-a scos cheile din buzunar.

— Doar..., am oftat. Nu trebuie să mă iei cu tine. Spune-mi unde e și mă duc pe jos.

— Să mergi pe jos? a zis pompierul, nevenindu-i să creadă. E întuneric. Nu e curent electric. Nu e nici lumina lunii, pentru că cerul e acoperit de nori.

— Trebuie să fac ceva! am strigat.

— Eu sunt pompier. Acolo e un polițist căzut. O să supraveghez eu descarcerarea.

— Te implor, i-am zis, prea obosit să mă mai lupt cu el. Nu pot să stau aici degeaba. E inconștientă, ar putea fi rănită și o să fie speriată când se trezește. Trebuie să fiu lângă ea.

Pompierul s-a gândit un moment și apoi a oftat.

— Bine. Dar să nu ne stai în cale.

Am clătinat din cap și l-am urmat în parcare. Încă mai ploua, ceea ce mă îngrijora și mai mult în legătură cu starea ei. Dacă mașina era răsturnată în vreun șanț inundat, cum se întâmplase cu mașina mea? Dacă era sub apă?

Pompierul a aprins farurile și girofarul când am ieșit din parcare. Peste tot, pe pământ, erau cabluri electrice rupte și crengi de copaci, precum și mașini avariate de toate mărcile și mărimile. Ba chiar și o barcă în mijlocul străzii. Familii întregi se îndreptau pe jos spre spital și angajații primăriei încercau să îndepărteze molozul și să elibereze drumul spre spital.

— Doamne, Dumnezeu! a zis pompierul, holbându-se la locurile prin care treceam. Două tornade în aceeași zi. Cine-ar fi crezut?

— Eu în niciun caz, i-am zis. Mă uit în jur și nu-mi vine să cred.

Pompierul a virat spre sud, îndreptându-se spre Reyes și America.

— Cât de departe sunt? Unde zicea Reyes că sunt?

— Poate șase străzi? Nu știu dacă noi ajungem primii sau...

— Nu suntem noi primii, am zis, văzând deja alte girofaruri.

Pompierul a mai condus câteva străzi și apoi a oprit pe marginea drumului. Salvatorii blocaseră deja drumul și pompierii se îngrămădeau la mașină.

Am alergat și eu spre mașină. La început, până să-i roage pompierul să mă lase să trec, mă tot împiedicau s-o fac. Am căzut în genunchi, lângă un medic care stătea aproape de mașină. Mașina era făcută bucăți și avea geamurile sparte.

— Mare? am strigat, aplecându-mă cu fața în noroiul rece.

Jumătate din mașină era în stradă și cealaltă jumătate — în care se afla America — se oprise pe iarbă.

Prin micul spațiu ce fusese, până de curând, geamul din dreapta, se vedeau șuvițe blonde. Șuvițele lungi erau ude și rozalii.

Mi s-a oprit respirația și m-am uitat la medic.

— Sângerează!

— Facem tot ce putem! Va trebui să te dai la o parte, ca să-i pun perfuzii.

Am confirmat dând din cap.

— Mare? am zis din nou și am încercat să ajung la ea.

Nu știam ce ating, dar puteam să-i simt pielea moale. Era caldă.

— Ai grijă! mi-a zis medicul.

— America! Mă auzi? Sunt eu, Shep. Sunt aici.

— Shepley? s-a auzit o voce aproape șoptită dinăuntrul mașinii.

Paramedicul m-a dat deoparte.

— E conștientă! a țipat el către colegul său.

Medicii s-au agitat și mai mult.

— Shepley? a strigat America, de data asta mai tare.

Un polițist m-a ridicat de jos și m-a împins la o parte.

— Aici sunt, i-am zis.

Atunci am văzut o mână micuță băjbâind prin ploaie.

Am căzut în genunchi și am început să mă târăsc spre ea.

I-am luat mâna până să încerce cineva să mă oprească.

— Aici sunt, iubito. Sunt aici.

Când i-am sărutat mâna, am simțit ceva dur pe buze.

Pe inelarul ei era inelul cu care îmi propusesem să o cer în căsătorie — pentru a treia oară — în acest weekend, acasă la părinții ei.

Buza de jos mi-a tremurat și i-am sărutat din nou degetele.

— Rămâi trează, Mare. În curând o să te scoată de-aici.

Am rămas întins pe pământ câteva minute până a venit un pompier cu o unealtă hidraulică pentru a deschide ușa. Pompierul m-a tras de-acolo și America a întins din nou mâna după mine.

— Shepley? a strigat ea.

— O să stea un pic mai departe până vă scoatem de aici, în regulă? Stați liniștită, domnișoară!

Același polițist de mai înainte m-a bătut pe umăr. Abia atunci am văzut că avea capul bandajat.

— Tu ești Reyes? l-am întrebat.

— Îmi pare rău, domnule. Am încercat să plecăm din calea tornadei, dar era prea târziu.

Pompierul s-a apropiat de noi.

— Ar trebui să mă lași să te duc la spital, Reyes.

— Nu, până nu e scoasă din mașină, a zis, uitându-se fix la pompierii care montau mașinăria.

Dintr-o singură mișcare, pompierul a plasat doi clești metalici lângă ușa.

America a început să strige și eu m-am lungit lângă mașină.

Reyes stătea lângă mine.

— Dă-te în spate, Shepley, a zis. O să ajungă la ea mai repede dacă nu le stai în cale.

Am simțit cum mi se încleștează maxilarul.

— Sunt aici! i-am strigat.

Soarele apusese și în jurul mașinii fuseseră aduse faruri. La mai puțin de o sută de metri depărtare, zăceau mai multe cadavre aliniate și acoperite cu folie. Era îngrozitor să stau acolo și să las pe altcineva să o ajute pe America, dar nu puteam face altceva decât să-i spun că sunt lângă ea.

Singura opțiune era să-i las să o descarcereze. Mi-am acoperit gura cu mâna, simțind cum lacrimile îmi inundă ochii.

— Cât mai durează? am întrebat.

— Doar câteva minute, a zis pompierul. Poate mai puțin.

M-am uitat la ei cum au tăiat și au scos ușa mașinii și apoi s-au străduit să-i elibereze piciorul. America a țipat din nou. Reyes m-a strâns și mai tare de umăr.

— E puternică, mi-a zis. Nu acceptă să i se spună *nu*, pentru nimic în lume. A insistat să vină cu mine ca să te căutăm. Mai știu eu pe cineva la fel, a adăugat râzând.

Paramedicul i-a pus iubitei mele un guler medical și, după ce i-a stabilizat gâtul, a scos-o încet, centimetru cu centimetru. Am început să plâng când i-am văzut fața și ochii mari și frumoși, privind în jur confuză și șocată.

Am rămas la câțiva metri distanță cât au așezat-o pe targă și apoi m-au lăsat să o iau din nou de mână.

— O să se facă bine, a zis paramedicul. Are o mică tăietură la cap. Probabil că glezna stângă e ruptă. Dar cam astea sunt cele mai grave răni.

M-am uitat la America și am sărutat-o pe obraz, simțindu-mă ușurat.

— Ai găsit inelul.

A zâmbit, iar din colțul ochiului i-a curs o lacrimă pe tâmplă.

— Am găsit inelul.

Am înghițit în sec.

— Știu că e o experiență traumatizantă. Știu că nu îți place că Travis a cerut-o pe Abby după incendiu, dar...

— Dar, a zis America fără să ezite. Dacă mă ceri în căsătorie, atunci răspunsul meu e da.

A respirat adânc și lacrimile i-au țâșnit din ochi.

— Îți cer să te măriți cu mine, am spus și aproape că m-am înecat când i-am sărutat inelul de pe deget.

Când paramedicii au dus-o pe America în ambulanță cu targa, m-am urcat cu Reyes în spate. America avea un rictus de durere când ambulanța trecea printr-o groapă, dar nu mi-a dat deloc drumul la mână.

— Nu pot să cred că ești aici, a zis încet. Nu pot să cred că ești bine.

— N-o să lipsesc niciodată prea mult de lângă tine. O să mă întorc mereu la tine.

America a încercat să râdă și a închis ochii, relaxându-se.

Capitolul zece

America

— Ce frumos e, am zis, după ce m-am uitat în jur, la noua casă a lui Travis și Abby. Ai zis că aveți patru dormitoare?

Abby a confirmat dând din cap.

— Două sus și două jos.

M-am uitat în sus, pe scări. Aveau balustrade de lemn vopsit în alb și erau acoperite cu un covor nou, gri. Podelele de lemn străluceau, iar mobilierul nou, covoarele și decorațiunile fuseseră aranjate perfect.

— Zici că e din revista *Better Homes and Gardens*, am zis, plină de admirație.

Abby s-a uitat în jur, zâmbind și oftând, dând aprobator din cap.

— Am tot economisit. Eu am vrut să fie perfect. La fel și Trav.

Mi-am răsucit verigheta pe deget.

— E perfect. Dar pari cam obosită.

— Așa e când tot despachetezi și aranjezi, a zis și a intrat în sufragerie.

S-a așezat pe taburet, iar eu pe canapea. Fusesse al doilea lucru pe care îl cumpărase Travis după ce o cunoscuse pe Abby.

— O să-i placă la nebunie când o s-ajungă acasă, am zis. Se-ntorc curând.

S-a uitat la ceas, învârtindu-și absentă pe deget o șuviță de păr de culoarea caramelului.

— Trebuie să pice dintr-o clipă-ntr-alta. Să-mi amintești, te rog, să-i mulțumesc lui Shepley că l-a luat de la aeroport. Știu că nu-i place să te lase singură zilele astea.

M-am uitat în jos și mi-am pus mâna pe burta rotundă.

— Știi că ar face orice pentru tine și pentru Travis.

Abby și-a sprijinit bărbia în pumn și a clătinat din cap.

— E greu de crezut că bebelușul vostru va fi al patruilea nepot al lui Jim. Olive, Hollis, Hadley și acum...

— Tot nu-ți spun, am zis zâmbind.

— Haide! Mă omoară faptul că nu știu. Spune-mi măcar sexul.

Am dat din cap că nu, iar Abby a râs, doar pe jumătate frustrată că nu-i spuneam secretul meu.

— Încă e secretul nostru... cel puțin pentru încă trei săptămâni.

Abby a rămas tăcută o vreme.

— Ți-e frică? m-a întrebat apoi.

Am clătinat din cap:

— De fapt, ca să fiu sinceră, abia aștept să nu mai fiu un incubator umflat.

Abby a dat din cap, cu înțelegere. S-a întins peste masă ca să îndrepte o ramă cu o fotografie alb-negru de la reînnoirea jurămintelor lor la biserica St. Thomas.

Mi-am atins burta, apăsând acolo unde bebelușul se întindea acum lovindu-mi coastele.

— Peste vreo șase luni va trebui să muți obiectele care se sparg ușor, să le pui undeva sus, ca să nu fie la îndemâna copilului.

Abby a rânjit.

— De-abia aștept!

Ușa de la intrare s-a deschis și a intrat Travis care a țipat din prag, suficient de tare cât să se audă până în sufragerie:

— Am sosit, porumbițo!

— O să vă las să vă puneți la curent cu poveștile, am zis, pregătindu-mă să mă ridic de pe canapea.

— Nu, mai rămâi, a spus Abby, fără să se ridice.

— Bine, dar Travis a fost plecat zece zile, am spus uitându-mă la Travis care stătea în ușă.

— Bună, iubita mea, a zis Travis, îmbrățișându-și soția și sărutând-o pe buze.

Shepley s-a așezat pe canapea lângă mine, sărutându-mă, apoi sărutându-mi burta.

— Tata e aici, a zis.

Bebeluşul s-a mișcat și eu m-am ridicat, încercând să fac loc.

— Cineva ți-a dus lipsa, am zis, și l-am mângâiat pe Shepley pe păr.

— Cum te simți? m-a întrebat.

— Bine, am răspuns, dând din cap.

Shepley s-a încruntat.

— Nu mai am răbdare deloc.

Eu am ridicat din sprâncene:

— Serios? Ești nerăbdător?

A mai râs o dată și s-a uitat la vărul său.

— Unde te duci? a întrebat-o Travis pe Abby care se pregătea să meargă la bucătărie.

Abby s-a întors aducând o cutie de pantofi și două baloane cu heliu. El a chicotit, neștiind ce să creadă, după care a citit ce scria pe capacul cutiei:

— „Bine-ai venit acasă, tati!”

— Uau, *Dumnezeule!* am țipat și apoi mi-am acoperit gura cu mâna.

Ținând cutia, Travis s-a uitat la mine, apoi la Shepley, apoi iar la Abby.

— E drăguță. E pentru Shep?

Abby a clătinat încet din cap.

Travis a înghițit cu greutate și ochii i s-au umezit.

— E pentru mine?

Ea a dat aprobator din cap.

— Ești însărcinată?

Abby a dat din nou din cap.

— O să fiu tată?

S-a uitat la Shepley, cu ochii mari și un rânjet uriaș și prostesc pe față.

— O să fiu tată! La naiba! Nu pot să cred! a zis și o lacrimă i-a căzut pe obraz.

A râs într-un fel ciudat, nebun de fericire.

Travis s-a șters pe obraz și s-a dus la Abby s-o îmbrățișeze, învârtind-o prin cameră. Abby a chicotit și și-a îngropat fața în gâtul lui.

Travis a lăsat-o jos.

— Chiar e adevărat? a întrebat-o el, precaut.

— Da, iubitule. Nu aş glumi cu astfel de lucruri.

A râs din nou, uşurat. Nu-l mai văzusem niciodată pe Travis aşa fericit.

— Felicitări, a zis Shepley, ridicându-se de pe canapea.

S-a dus la Travis şi l-a îmbrăţişat. Travis l-a strâns puternic, continuând să plângă.

Abby s-a şters la ochi, la fel de surprinsă ca şi noi de reacţia lui Travis.

— Mai e ceva, a zis ea.

Travis i-a dat drumul lui Shepley.

— Ce mai e? E totul în regulă? a întrebat cu ochii roşii de plâns.

— Deschide cutia, l-a îndemnat Abby, arătând spre cutia de pantofi pe care Travis încă o ţinea în mână.

El a clipit de câteva ori şi apoi s-a uitat în jos, desfăcând grijuliu hârtia de împachetat. A ridicat capacul şi apoi s-a uitat la Abby.

— Porumbiţo!

— Ce este? Arată-mi! Nu pot să mă mişc! i-am zis.

Travis a scos două perechi de botoşei gri.

Mi-am acoperit din nou gura.

— Doi? Gemeni!

— La naiba, frate! a zis Shepley, lovindu-l pe Travis pe spate. Bravo!

Travis era şocat, copleşit pe emoţii. Când şi-a revenit, a condus-o pe Abby spre fotoliu.

— Ia loc, iubita mea. Odihneşte-te! Casa arată minunat. Ai muncit din greu.

A îngenuncheat în faţa ei.

— Ți-e foame? Pot să-ți gătesc ceva. Orice. Doar spune-mi ce.

Abby a râs.

— Mă faci să par grosolan, Trav, a zis Shepley, tachi-nându-l.

— Ca și cum nu m-ai fi copleșit până acum cu atenții, i-am zis.

Shepley s-a așezat lângă mine, m-a îmbrățișat și m-a sărutat pe tâmplă.

— Nepoții numărul cinci și... șase, am zis, radiind.

— De-abia aștept să-i spun tatei, a zis Travis.

Buza de jos a început să-i tremure și și-a pus fruntea pe burta lui Abby.

— Familia asta nebună s-a descurcat bine, a zis Shepley, atingându-mi burta.

— Ne-am descurcat al naibii de bine, a zis Travis.

Shepley s-a ridicat, a dispărut în bucătărie și s-a întors cu două sticle de bere și cu două de apă. I-a dat berea lui Travis și nouă ne-a dat sticlele de apă. Am ridicat sticlele să ciocnim.

— Pentru noile generații Maddox! a zis Shepley.

Travis a zâmbit, făcând gropițe-n obraji.

— Fie ca acești copii să aibă viețile la fel de frumoase precum sunt mamele lor!

Mi-am ridicat sticla cu apă.

— Te-ai priceput mereu la toasturi, Trav.

Am luat toți câte o înghițitură și apoi m-am uitat cum Travis, Shepley și Abby râdeau și povesteau despre cât de frumoasă era viața noastră, despre faptul că vom deveni în curând părinți și despre cum vom trăi de-acum încolo.

Travis era tot timpul zâmbitor, iar Abby părea să se îndrăgostească de el din nou, văzându-l cât de bucuros era la gândul că va deveni tată.

Eram doar niște oameni care ne luptaserăm pentru fiecare pas înainte, care nu aveam niciun regret și care nu am fi schimbat nimic. Indiferent ce hotărâri luaserăm, prezentul ne arăta că fiecare alegere făcută era corectă. Plânseserăm și fuseserăm răniți și sângeraserăm pe drumul spre fericirea pe care nu ne-o putuseră lua nici focul, nici vântul.

Orice se întâmplase și indiferent cum, și chiar dacă iubirea doare uneori, viața noastră era... ceva frumos.

Muṭumiri

Iubirea doare este cea de-a șaptesprezecea carte pe care o public. În urmă cu doar șase ani, am început să scriu *Providence*, iar de atunci viața mea s-a schimbat în cel mai minunat fel cu putință. Sprijinul uriaș și încrederea pe care mi le-au acordat cititorii mei au jucat un rol foarte important în parcursul meu și m-au ajutat să scriu șaptesprezece romane și povestiri în șase ani. Pentru toate acestea, vă mulțumesc din toată inima.

Îi adresez un cald mulțumesc dragei mele prietene Deanna Pyles, care m-a ajutat să modelez *Iubirea doare* încă de la prima pagină. Nu vei ști niciodată cât de mult prețuiesc entuziasmul și optimismul tău.

Le mulțumesc în mod deosebit lui Sarah Hansen, Murphy Hopkins, Elaine Hudson York și Kelli Spear pentru că m-au ajutat să fiu gata la timp cu pachetul promoțional *Iubirea doare* pentru Vegas. Eram sigură că ideea mea de

ultim moment n-avea să se materializeze, dar ați lăsat totul deoparte și ați lucrat până noaptea târziu, sub o presiune teribilă, ca să putem duce lucrurile până la capăt. Ați făcut o sută de cititori foarte fericiți. Nu vă pot mulțumi îndeajuns!

Ca întotdeauna, le mulțumesc din suflet soțului și copiilor mei pentru răbdarea și sprijinul lor nesfârșite. Nu e atât de ușor precum pare să ai o soție și o mamă care, deși lucrează de acasă, e aproape invizibilă. În timp, ne-am adaptat tot mai bine la această situație și nu am cuvinte să vă spun cât vă iubesc pentru că imi respectați programul meu neobișnuit. Fără voi n-aș fi reușit. Și nici n-aș vrea să fie altfel.

America Mason, o studentă îndrăzneată la Eastern State University, și unul dintre membrii familiei Maddox, Shepley Maddox, se îndrăgostesc la prima vedere. Relația lor înaintează pas cu pas, deși Shepley ar vrea să grăbească lucrurile și să se căsătorească mai repede cu America. O cere de două ori de soție, dar ea îl refuză și-l roagă să aibă răbdare.

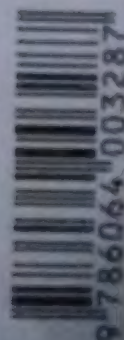
Shepley acceptă situația, însă trei ani mai târziu, când America pare să fie pregătită pentru căsătorie, un accident le schimbă viața și îi face să prețuiască mult mai mult ceea ce au.

Deși doare uneori, iubirea
învinge întotdeauna...

TREI

www.eduardatrei.ro

ISBN 978-606-40-0128-7

9 786064 003287